

JENÍKOV

aneb

prožito

A.M.I.M.S.
Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje)
Vranov nad Dyjí - Přímětice - Bítov

A. D. 2019

Název: Jeníkov aneb prožito
Ilustrace: Lenka Ripperová
Komiks: Ema Pisková
Vydal: A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí - Přímětice - Bítov
Rok vydání: 2019
Vydání: první
Zpracovali: členové společenství FATYM Vranov nad Dyjí a Přímětice

Pro církevní potřebu vytiskl FATYM - A.M.I.M.S.

Kompletní on-line texty většiny publikací, které vydává A.M.I.M.S., najdete na internetových stránkách FATYMu www.fatym.com. Zde také si můžete jen za příspěvek na tisk a poštovné knihy objednat v tištěné podobě.

Jeníkov

Do Jeníkova, ouha, ouha,
cesta tři sta kilometrů dlouhá.
Lépe než jezdit do pohraničí,
zajel bych raděj do zahraničí.

Tam kdesi kousek od Teplic,
atraktivní není nic.
Pro chlapa téměř žádné svody,
ani kam zajít do hospody.

Veškerá kultura zde zvadla,
zůstal jen kostel Petra a Pavla.
Co však zvláštní tady je
jsou FATYMSké misie.

Fara hučí, plno křiku,
jsou zde grupy mládežníků.
Jen při modlitbách se ztiší,
jako by zde byli mniši.

Po prázdninovém oživení,
není zde však jiné dění.
Pán a Matička se nad Jeníkovem sklání,
misie přináší vždy nové požehnání.

Stanislav Doležel

20 let s Jeníkova s FATYMem – důvod k ohlédnutí a vděčnosti

Když jsme si uvědomili, že spolupráce FATYMu Vranov nad Dyjí a severočeské farnosti Jeníkov trvá již 20 let, vzešla myšlenka, že by bylo dobré posbírat několik svědeckví od těch, kteří v rámci spolupráce s Jeníkovem něco prožili. Zajímavé je, že se ozvali jen někteří, ale i tak vzniká tento sborník, ve kterém je zachyceno alespoň něco. A přestože někteří z hlavních aktérů nenapsali, zřejmě ze skromnosti, ani řádek, mohou následující články něco napovědět.

Za těch 20 let se hodně stalo, hodně změnilo, a to především díky třem skutečnostem. Na prvním místě díky Božimu požehnání, které je téměř až hmatatelné. Za druhé díky mimořádné obětavosti stovek dobrovolníků, kteří se do družby s Jeníkovem zapojili. A za třetí je tu ochotná spolupráce řady jeníkovských, díky kterým se mnohé věci posunuli dopředu.

Když se člověk ohlédne zpět, musí přiznat, že těch zážitků, o kterých je slyšet v souvislosti s družbou s Jeníkovem, je tolik, že by mohl vzniknout nejen hned další sborník, ale mnohadílný cyklus svazků pamětí. Zažili jsme chvíle radostné, ale i těžší. Učíme se jedni od druhých a vidíme, jak je to oboustranně přínosné. Společně se radujeme ve chvílích, kdy se něco podaří, např. oprava střechy kostela, žehnání zvonů, atd., nebo když se něco objeví, tak jako kdysi, když jsme zjistili, že Jeníkov je bývalé významné mariánské poutní místo, anebo když někdo dokáže udělat kroky ve svém životě správným směrem. Ty těžší okamžiky jsou spojeny s chvílemi nepochopení, zklamání z těch, kterým jsme věnovali hodně pozornosti, času ale také to souvisí se společným nesením těžkých životních zkoušek, které někteří z jeníkovské farnosti prožívají.

Na začátku byla touha nezištně pomoci farnosti, která je na tom v naší zemi nejhůře. Po 20 letech vidíme, že je možno poměrně lehce vzájemně spolupracovat na dobrou a dělit se o poklad víry. Ten poklad víry je něco, co může proměnit život jak těch, kteří přijíždějí do Jeníkova pomáhat, tak i těch, kteří se v Jeníkově setkávají s prožíváním víry. A právě o to jde, abychom z bohatství, které naše víra představuje, mohli naplno čerpat nejen my, kteří už tuto víru máme, ale aby z ní měli užitek i ti, se kterými se o ni chceme dělit.

Již několik těch, kteří byli v družbě FATYMu a Jeníkova aktivně zapojeni, jsou na věčnosti. Někteří další přijeli do Jeníkova jednou a víc už by sem nikdy nejeli. Ale jsou mnozí, kteří si Jeníkov vyloženě zamilovali, rádi se tam vrací a jsou ochotni pro něj nasadit své síly a obětavost více, než je běžné. Na Moravské pouti v roce 2018 vzniklo KPJ – Klub přátel Jeníkova. Existence tohoto dobrovolného uskupení naznačuje, že jsou zde ti, kteří nesou jeníkovskou farnost v srdci a chtějí vytrvat.

Rád bych touto cestou poděkoval všem, kteří mají jakoukoli zásluhu na tomto misijním díle: otcům biskupům za porozumění a vstřícnost, slečnám katechetkám a těm, kteří na jejich místě v Jeníkově strávili kus

života, děkuji za ochotu, odvalu a obětavost, s kterou se pro toto dílo nasadili, děkuji i těm, kteří přijíždějí pravidelně, ať už jako návštěvníci, nebo dobrovolní pomocníci – bez vás by to nešlo, děkuji těm, kteří jakkoli finančně Jeníkov podporují a samozřejmě všem vám, kteří se za Jeníkov modlíte. Mimořádný dík patří i těm z Jeníkova, díky kterým se věci pohnuly kupředu a farnost má tak ty, kterým na ní záleží.

Už na začátku jsme do celého projektu šli s očekáváním, že snad vyprovokujeme nějakou jinou farnost, která by navázala podobnou družbu s mrtvou farností. Zatím nám není známo, že by se něco podobného konalo. Není však všem dnům konec a třeba i řádky této brožurky někoho povzbudí, aby nad něčím obdobným přemýšlel a pak to i zrealizoval. Možností je víc než dost.

P. Marek Dunda, moderátor FATYMu Vranov nad Dyjí

K 20. výročí působení FATYM v Jeníkově

Milí přátelé,

když jsem před dvaceti lety dal farnímu týmu FATYM dovolení k působení v Jeníkově na území litoměřické diecéze s podmínkou, že si tuto aktivitu přeje a souhlasí s ní litoměřický biskup, myslel jsem, že jde jen o krátkodobou spolupráci. Letošní jubileum je však svědectvím o tom, že se podařilo vytvořit silné pouto. Pouto mezi diecézemi, mezi farnostmi, ale především mezi lidmi.

Každé výročí je příležitostí k zastavení a bilancování. Nabízí možnost podívat se nově na minulost, přítomnost i budoucnost, a to každého člověka jako jednotlivce, ale také celého společenství. V tomto pohledu potom můžeme objevit a poznat kořeny, z nichž vyrůstá dnešek a seznámit se s osobami a událostmi, které se nám mohou stát novou inspirací. K tomu nám mohou posloužit také texty v tomto sborníku mnohých ohlédnutí a vzpomínek.

Dvacáté výročí mezidiecézní a mezifarní spolupráce je šancí, abychom uviděli, čím vším jsme byli obdarováni a děkovali za to Bohu. Abychom přijali svůj díl odpovědnosti za Boží království a nebáli se budoucnosti. Abychom nadále hledali vše, co může podpořit život farností i jejich rodin.

Jsem rád, že působení kněží z vranovského týmu přináší lidem, jimž je jejich služba určena, užitek a požehnání.

Aby tomu tak bylo i nadále, k tomu všem na přímluvu brněnských i litoměřických diecézních patronů ze srdce žehnám.

Mons. Vojtěch Cikrle, diecézní biskup brněnský

20 let FATYMu v Jeníkově

Před deseti lety, když bylo FATYMu 10 let, jsem nastoupil do Litoměřic a postupně jsem pronikal do rozmanité služby diecézního biskupa. Vůbec jsem netušil, že existuje nějaký FATYM a už vůbec ne, že má ve skutečnosti své „prsty“ v blízkosti oseckého kláštera ve farním obvodu Jeníkov, jednoho z tak mnohých v celé litoměřické diecézi. Pátral jsem, jak je možné, že kněží P. Marek Dunda a P. Jan Richter, oba inkardinovaní v brněnské diecézi, působí s vědomím svého biskupa Vojtěcha, ze svého nám tak vzdáleného moravského sídla Vranov nad Dyjí až v našem Jeníkově. U lidí a církevních činitelů leccos není možné, u Pána Boha je možné všechno. Tím jsem se ujišťoval hned ze začátku mého pobytu v severních Čechách, a to trvá až dodnes. Je opravdu pro Pána Boha a jeho lidi, a těmi Marek a Jan bezpochyby jsou, možné, aby „stihli“ pastorační práci z Vranova vzdálený Jeníkov a ze severočeského Jeníkova zase vzdálený Vranov. Samozřejmě, že bez pomocníků, asistentů a asistentek by to bylo obtížné, ba dokonce proti logice pastoračního rozumu, ale Bůh nikoliv zbytečně vnuká ušlechtilé myšlenky kněžím i jejich přátelům, bez ohledu na okamžitou rentabilitu uskutečnění těchto myšlenek. Kupodivu, Vranov nad Dyjí nezahynul a nezahynul ani Jeníkov u Oseka.

Mou zásadou je, že v diecézi, jaká je ta naše, nesmí být bráněno nikomu, kdo by chtěl s dobrým úmyslem a vírou v Boha pro Krista a jeho Matku Marii, učinit cokoliv. Byť by to bylo i na dálku, na dojíždění, přes nepochopení druhých i za cenu nemalých obětí, anebo právě kvůli nim. Do terénu naší litoměřické diecéze tedy přijímáme kohokoliv, kdo je ochoten se modlit a obětovat. Kdyby nebylo modlícího a obětujícího se FATYMu, nebyl by náboženský život ani v Jeníkově, ani na Vranově. Díky Pánu Bohu! Díky novodobým misionářům, putujícím k nám do Jeníkova ze sice vzdálené, ale tak milé a štědré Moravy!

Jan Baxant, diecézní biskup litoměřický

Hvězdička naděje

Spolupráce mezi společenstvím FATYMu a litoměřické diecéze vznikla jistě vnuknutím Ducha Svatého ještě za mého předchůdce biskupa Josefa Koukla.

Po mém příchodu do Litoměřic v roce 2003 jsem tuto iniciativu s velkou radostí přivítal a s ochotou všestranně podporoval. Jsem přesvědčen, že jednotlivé farnosti a také diecéze si mají vzájemně a konkrétně pomáhat.

Zažil jsem tuto pomoc i v rámci brněnské diecéze, kde jsem 16 let působil ve farnostech. Snažil jsem se propojovat farnosti, ve kterých jsem působil mezi sebou a tak vznikala podivuhodná díla spolupráce, což jsem nejvíce pocítil během sedmi let působení v pohraničním Drnholci na Mikulovsku.

Když jsem se pak stal biskupem diecéze, která je ve značné části celá „pohraniční“, viděl jsem tuto vzácnou iniciativu jako hvězdičku naděje pro mnohem širší spolupráci nejen mezi jednotlivými farnostmi, ale také mezi diecézemi. Bohužel, pokud vím, zatím se tato myšlenka ujímá jenom vzácně a pomalu.

O to více bych chtěl zdůraznit tuto mimořádnou a jedinečnou – už 20 let trvajícím – spolupráci, která i když často jen skrytě, ale mnohdy i velmi viditelně přináší bohaté plody. Není asi v mých možnostech vypočítat všechny aktivity, které se konají. A věřím, že to udělají lépe jiní, kteří se jich přímo účastní a že v tomto sborníčku bude o mnohých řeč.

Po 11 letech mého odchodu z litoměřické diecéze i nadále bedlivě sleduji tuto vzácnou realitu, mám z ní velkou radost a všem zúčastněným i nyní rád žehnám.

Pavel Posád, pomocný světící biskup českobudějovický

Začalo to procházkou se synem

V roce 2003 jsme se s rodinou přestěhovali do Oldřichova. Naše rodina v té době prožívala těžké časy. Při procházce s mým synem Martinem jsem narazila na kostel a farnost v Jeníkově. Už jen to místo ve mně vyvolávalo klid a pohodu. Poprvé, když jsem tam byla, tak bylo místo zavřené, ale ne opuštěné. Dýchala z něj láska a pokoj. Ráda jsem se tam vracela. Ani nevím, jak se to přihodilo, ale brzy jsme poznali všechny dobré lidi, kteří se o kostel i farnost starali. Začali jsme chodit na bohoslužby a vzájemně jsme se navštěvovali. Můj malý synek se vzhlédl v otci M. a říkal, že bude také kněz, až bude velký. Začal tedy jako ministrant. Jezdil s lidmi z fary na tábory do Vranova nad Dyjí. A byl z nich nadšený. Já ostatně také, protože jsem si je i ve špatné finanční situaci mohla dovolit. Po několika letech otec M. křtil mého mladšího syna. Byla jsem za to velmi vděčná. Protože už to nebyl jen kněz a duchovní. Ale všichni lidé z fary v Jeníkově byli jako součást velké rodiny. Věřím, že díky této farnosti a lidem, kteří se o ni starají, se naše špatná situace v rodině pomalu zlepšovala. Vždy budu děkovat Bohu za vzácná setkání. Věřím, že to byl Bůh, kdo vedl mé kroky do této farnosti.

Drahomíra Vejražková

Příště my a nějaký to modlení

Jeníkov je pro mne místem zvláštních milostí. Je to místo, kde se setkávají lidé, kteří chtějí ve světle víry předávat Boží slovo a pomáhat druhým. Právě v Jeníkově (a také na misiích), jsem si uvědomil, že předávání evangelia druhým lidem má svůj smysl.

Křesťan ve službě hlásání evangelia často nevidí výsledky své práce. Při práci s jeníkovskými dětmi jsem si častokrát položil otázku, zda organizované duchovní aktivity pro děti přinesou v jejich životech nějaké plody. Před několika lety se ale v Jeníkově odehrála událost, která mne přesvědčila, že duchovní aktivity s dětmi mají svůj smysl.

Stalo se to v adventní době v roce 2009. Do Jeníkova přijel v tu dobu divadelní spolek Divadla M z Duchcova, který měl pro děti v sále místní restaurace předvést Pohádku z červeného království. S jeníkovskými dětmi jsme se zúčastnili tohoto představení. V závěru programu jedno z místních mladších dětí proneslo: „*Pěkný. Příští rok bychom divadlo mohli sehrát my a mohli bychom tam přidat nějaký to modlení!*“ I když tato událost může pro někoho vypadat bezvýznamně, mne tato spontánní reakce dítěte přesvědčila, že pastorační úsilí jeníkovských kněží, katechetek a katechetů zanechává v dětech svoji stopu a že je tu naděje, že děti později začlení modlitbu do svého denního programu a že se modlitba stane součástí jejich života.

L. J.

Ať spíš nebo bdiš, zaseté stále roste

Do Jeníkova jezdím už tak dlouho, že to ani nespočítám. Za tu dobu jsem poznal spoustu místních lidí a mohl jsem sledovat, jak se mění oni i jejich okolí. U většiny lidí se nejedná o naprostou změnu života, končící odchodem do kláštera (což by taky u většiny lidí bylo asi špatně). Třeba i můj kmořtенец, který pochází z Lahošti, momentálně víru příliš nepraktikuje. Ale utěšuje mě FATYMSký popěvek: *Ať spíš nebo bdiš, zaseté stále roste* (srov. Mk 4,26-29). A i kdyby se většina lidí kolem fary v Jeníkově jen v určitém období mihla, a pak by šli dál, myslím, že si budou pamatovat, že existují lidé, kteří se za ně modlí a kteří je mají rádi. A třeba jednou nebudou bránit svým dětem, aby přišly na nějakou faru samy. A i to bude změna k lepšímu.

Cyklopout' do Jeníkova

Chvála Kristu,

chtěl bych se podělit o jedno svědectví, které se pojí s Jeníkovem u Duchcova a Pannou Marií Matkou Důvěry.

Když jsem jel na svoji první cyklopout' do Jeníkova, bral jsem to spíše jako výlet na kole. Ovšem otec M. nám všem vysvětlil, že na pout' se chodí či jezdí s nějakým úmyslem, s nějakou prosbou či na poděkování. Po chvíli uvažování jsem měl jasno. V té době měla kamarádka leukémií a nebyla na tom zrovna nejlépe. Tak jsem si řekl, že tuto pout' obětuji za ni a její uzdravení. Od té chvíle jsem celé putování prožil v modlitbách a prosil za její uzdravení. I po příjezdu do Jeníkova tomu nebylo jinak, spíše naopak. Před obrazem Panny Marie Matky Důvěry jsem soustředil svoje modlitby jen za nemocnou kamarádku a její uzdravení. Následovala děkovaná mše svatá a zakončení cyklopouti.

Po návratu domů týdny plynuly a najednou se zdravotní stav kamarádky začal zlepšovat. Dnes je z ní zdravá maminka dvou dětí. Dodnes pevně věřím, že Panna Maria moje modlitby vyslyšela.

Z.

Jiná nátura

V Jeníkově jsme byli několikrát. Cesta je hodně náročná a dlouhá. V roce 2000 nás jelo několik autobusů na Moravskou pout'. Když jsme přejížděli k Doksanům, tak mě syn vybídl, abych něco pověděla, jak jsme v Brozanech bydleli. Tatínek, coby politický vězeň (neudal nabídku do protikomunistické skupiny, i když do ní nevstoupil) byl odsouzen na 14 roků. Maminku a nás 3 malé děti (4-8 roků) vystěhovali do Brozan. Když se vracím ve vzpomínkách do 50. let, prožívám emoce. A tak jsem o tom chvíli v autobuse do mikrofonu vyprávěla. V Jeníkově při mši svaté se mi pak udělalo velice špatně. V duchu jsem prosila Pannu Marii, abych nezkolabovala. Opravdu se mi srdíčko utišilo a mohla jsem si i dojít pro svaté přijímání.

Ještě před několika roky, když zdraví dovozovalo, jsme s manželem vařili na exerciciích v Prosiměřicích. Přijížděla děvčátka marianky. S některými jsem si i dopisovala. Jak rostly, odhodily stříbrný prstýnek Společenství čistých srdcí a zájem o psaní opadl.

Starší dámy z Jeníkova nás navštěvují na Vranově, jsou velice milé a srdečné i pozorné.

Vzpomínám, co jeníkovských dětí jezdilo na jarní prázdniny. Nestačili jsme je hlídat. Jeden chlapec například dokázal dát všem dětem do bot sněhovou kouli, která tam pak samozřejmě roztála, a dost to všem zkomplikovalo další program. Jak se u nás říká: „*Jsou jiná nátura.*“

Jednou přes Vánoce byla na faře slečna Olga z Jeníkova. Líbilo se jí kompletovat brožurky. Na Štědrý večer neměla, co by darovala, tak sundala z ruky hodinky a dala je pod stromek. To bylo silné gesto. Samozřejmě jsme hodinky po Vánocích vrátili majitelce. Navyváděly se toho děti na Moravě, jak říkají, spousta... Vadí mi, že si málo váží jídla, ale dokážou se zapojit do akcí, které jsou pro ně nachystané. Přijíždějí i předškoláci a někdy potřebují ještě plénku na noc.

Asi v roce 2002 před povodní byli na faře 2 asi 17letí hoši. Jan a David. Jan dostal zednické náčiní a peníze na cestu a měl jet pomoci při povodních. Víc jsme ho neviděli. Davida jezdí syn navštěvovat do vězení a byl tam pokřtěný.

Pro nás jsou prázdniny náročné, tak jsme s manželem doma na Vysočině.

Milí přátelé kolem Jeníkova, přejeme Vám s manželem samé slunné dny v Boží přítomnosti.

manželé Dundovi

Jak jsem se stal kmotrem

I když jezdím do Jeníkova na soluňácký týden nepřetržitě od roku 2012, můj nejsilnější zážitek Božího doteku ve víře jsem zažil paradoxně až letos (v roce 2018).

Jedním ze specifík tamního prostředí jsou různá překvapení. Někdy jde například o křest. Během letošního soluňáckého týdne v Jeníkově se stalo, že k jednomu takovému křtu nazrálo. Jistá maminka, která roky chodila na jeníkovskou faru a jezdila každoročně na Moravu na farní tábory, se konečně dopřipravila na křest svého synka. Ale jedno podstatné jí chybělo – kmotr, který by splňoval požadavky Církve. A protože se dbá na to, aby ti, kdo jsou v Jeníkově křtěni, měli solidní kmotry, nejednou je do této čestné role přizván někdo z Moraváků. Ale představte si, jak je takový Moravák překvapen, když se pár dnů před křtem doví, že má na sebe vzít celoživotní závazek, tj. být duchovní oporou „novokřtěnce“. I když jsem za ty roky už v Jeníkově mnohé zažil, vše podobné se mi zatím úspěšně vyhýbalo. Avšak tentokrát jsem to měl být já, kdo se dozvěděl, že by se měl stát kmotrem, do té doby mně neznámému, čtyřletému dítěti. Jenže pro mě to byla ze začátku možná ne úplně nejradostnější zpráva. Byla to sice velká čest, že mi pověřené osoby natolik věří, abych byl někomu kmotrem, na druhou stranu jsem si uvědomoval svoji nedospělost i v oblasti víry a vlastní hříšnost, s jejíž konfrontací jsem

měl pocit, že se na tento post hodí mnohem víc jiní kandidáti. Ale jelikož přece jen tentokrát moc starších lidí v řadách solučáků nebylo a rovněž po mých opakovaných otázkách, jestli se přece jen nenašel vhodnější kandidát, jsem na to přistoupil.

V neděli před samotným obřadem jsem se s kmotřencem konečně potkal. Jmenuje se Patrik, tehdy mu byly čtyři roky a hned při našem seznámení jsem zjistil, že je to prima kluk a určitě si i v budoucnu sedneme. Obřad byl skromný, ale přitom kouzelný, byla tam naprostá většina místních lidí, se kterými jsem za těch 6 let došel do styku, což ve mně jen umocňovalo pocit radosti a klidu. Ten silný moment, o kterém jsem psal na začátku, však přišel při zápisu do křestní matriky, kde se zapisují všemožné informace o kmotřencích, jejich rodičích a také o kmotrech. Tehdy jsem totiž k mému velkému překvapení zjistil, že já a Paťa jsme se narodili ve stejný den, tj. 17.12.! Krom toho, že mi udělalo velkou radost to, že si ani nebudu muset zapamatovat jeho narozeniny, protože je mi toto datum velmi dobře známo, mi v mých pochybách dala Prozřetelnost nahlédnout, že možná to tak opravdu má být. Do mé kmotrovské duše vstoupil pokoj. Sice mě pořád neopustil pocit, že já se svými velkými nedokonalostmi a s mnoha nedořešenými věcmi v oblasti víry ve svém srdci nejsem úplně nejvhodnější kmotr. Ale jak pravý známý citát od Woodyho Allena: „Když chceš Boha rozesmát, sděl mu své plány.“

Přece jen v konfrontaci takové „náhody“ jsem si uvědomil jednu věc. Možná Paťu potřebuji stejně jako on mě. On potřeboval na křest kmotra, jenž by tu pro něj byl, a já ho možná potřebuju, abych zrál ve víře, abych v ní měl motivaci se pomodlit i ve chvílích, kdy se mi třeba moc nechce. Abych dozrával do dospělého křesťana, jenž vůči někomu má závazky a třeba je to i moje malá mini role na přípravě být jednou někomu otcem? Nevím. Podstatné je, že možná se potřebujeme stejně navzájem a já jeho ještě víc, než si uvědomuju.

Jan Petru

Návštěva u rodiny

V souvislosti s Jeníkovem se mi vybaví příhoda, která se mi stala v roce 2000, když mě otec M., stejně jako mnohé jiné mladé, vzal s sebou do severních Čech, abychom tu pomohli. Celý den jsme navštěvovali různá místa, na kterých otec sloužil mši svatou. Po poslední odpolední bohoslužbě jsme se měli vrátit na faru, ale otec potřeboval navštívit ještě jednu rodinu, která ho prosila o pomoc. Říkala jsem si, že to není žádný problém, a že na otce počkám v autě, než si vyřídí, co potřebuje. On mě ale upozornil na to, že zůstat sedět v autě by mi v této lokalitě v žádném případě nedoporučil. To bylo první, co mě trochu zarazilo, a tak jsem šla na návštěvu s ním.

Přišli jsme do domu, kde už na nás čekalo několik vystrašených lidí. Jeden přes druhého začali knězi vyprávět, jak u nich v domě straší. Líčili, jak se jim každou noc vysypou všechny skříně v prvním patře a zpěvračí nábytek. Dodávali, že vše je doprovázeno velkým hlukem, podivnými zoufalými skřeky, a že už první patro nemohou vůbec obývat. Z jejich vyprávění bylo znát, jak se bojí v domě dál bydlet. Otec je pečlivě vyslechl a přislíbil, že by jim rád pomohl. Pak jim vysvětlil, že se něco takového neděje jen tak samo sebou. Ptal se, zda se v domě stalo něco zlého a jak zde lidé žijí. Domácí ho okamžitě začali ujišťovat, že vůbec neví o žádném problému. Ať vzpomínali, jak vzpomínali, žádné zlo, co by se v domě mohlo stát, je prostě nenapadlo. Byli přesvědčeni, jak si tady vždy žili harmonickým životem.

Vybídli nás, abychom se alespoň posadili. Vzali nás do obývacího a nabídli šálek čaje. Pochválili jsme jim, jaké tam mají pěkné posezení. Pan domácí nám na to odpověděl, že tam rád sedával i jeho otec. Ale dodal, že on tu sedává hodně nerad, protože nemůže zapomenout na to, jak tu nedávno našel svého otce oběšeného na trámu. Otec M. zbystril a ptal se pana domácího, jak se to stalo. Ten jen stroze odvětil, že táta tu spáchal sebevraždu hned poté, co zde zastřelil svoji přítelkyni...

Domácí začali tragédii líčit, jak kdyby se vlastně nic nestalo, a znovu začali popisovat, že problém mají teprve teď, když v domě straší. Jejich slovník byl tak hrubý, že jsem se s tím, do té doby ještě nesetkala. Seděla jsem zasazená v křesle a měla jsem strach se i nadechovat. Už si nepamatuji, jak celá návštěva dopadla, ani s jakou jsme se s místními rozloučili. Nicméně tato událost se mi do paměti vryla dost hluboko.

Anežka

S jeníkovskými dětmi na táboře ve Vranově nad Dyjí

Jeníkovské děti jsem měla možnost potkat týden před solučáckým pobytem v Jeníkově, na táboře ve Vranově. I když jsem jela do neznáma a netušila, co mám od následujícího týdne čekat, těšila jsem se. A to hlavně na holky, se kterými jsem všechen čas trávila. Měly jsme hodně práce a úkolů na celý týden a ty jsme zvládly všechny splnit i přes drobné protesty na výbornou! Holky byly moc šikovné a troufám si říct, že je to i někdy bavilo. Když jsme vše splnily, přišel volný čas. Chodily jsme se koupat, vyráběly jsme náramky a odpočívaly. Nadchlo mě učit holky péct, moc je to bavilo. Jsem vděčná za všechny lidi, které jsem tam potkala, s některými jsem stále v kontaktu. Těch 6 dní jsem si užila, i když byly poměrně náročné. Hlavně mě to naplnilo, protože tohle má smysl a odvezla jsem si dobré i špatné zážitky a vtipné příhody. Těším se do Jeníkova i na příští prázdniny.

Kaplička v Lahošti

Jako malé děti jsme chodily do kapličky v Lahošti na mše. V paměti mi utkvěl stav kapličky. Dlouhá léta se v ní nic nekonalo a naše farnost byla mrtvá.

V roce 1999 si nás adoptovali kněží z FATYMu. Když jsem po dlouhých letech přišla do kaple, byla jsem velmi zklamaná jejím stavem. Rozbitá okna byla zatlučená prkny, rozpadající se podlaha, rozbitý oltář, špinavé zdi. Díky obecnímu úřadu se kaple začala pomalu opravovat. Provedl se nový rozvod elektřiny, rozbitá okna se vyměnila za nová, položila se i nová podlaha. Jedna paní namalovala podle fotografie originálu nové obrazy na oltář, který se také opravil. Kaple se vymalovala, na věž byly umístěny nové hodiny a opravila se fasáda. Místní ženy vyzdobily kapli výšivkami.

Mše svatá se tam koná přibližně jednou v měsíci a chodí na ni i lidé z okolí. Také se každoročně koná pouť na kolech z Vranova do Jeníkova, pěší pouť z Prahy do Jeníkova a v září přijíždějí autobusem poutníci z Moravy. Pořádají se i dětské tábory. Za tu dobu vznikla nová přátelství mezi námi a lidmi z Moravy.

Děkujeme otci Markovi, otci Nikovi, otci Františkovi a dalším, že se nás ujali a dojíždějí k nám z takové dálky. Je to od nich veliká oběť. Velmi si toho vážíme a moc děkujeme.

Věra Horváthová

Farní limuzína

Blížila se Národní pouť ke sv. Václavovi ve Staré Boleslavi. Protože se této pouti obvykle účastní i farní posádka z Jeníkova, která tam nabízí brožurky tiskového apoštolátu A.M.I.M.S., tak i v roce 2016 jsme se sl. kooperátorkou Klárou na tuto pouť vyjely. Poutní den začal jako obvykle. Brzy ráno jsme nachystaly stoly, připravily brožurky a začaly očekávat zájemce.

Během dopoledne se mezi mnohými k našemu stolu přišel podívat i jeden mladík z Prahy. S Klárou se dali do řeči a společně jsme ho pozvaly, ať někdy navštíví Jeníkov. Za týden měl jmeniny – jmenuje se František. A tak mu Klára zavolala a popřála k svátku. František se zmínil, že mu před domem stojí už 12 let auto, které nepoužívá. A slovo dalo slovo, František řekl, že za čtyři dny přijede na Moravskou pouť do Jeníkova se starým autem, které nám na faře nechá. Drobný detail byl, že Klára, která vše domlouvala, neměla řidičák. Já sice ano, ale vždy jsem jezdila se zkušeným řidičem, který mi radil. V sobotu 8. října František, jak řekl, přijel. A domluvil, že s autem pojedeme společně s ostatními poutníky k bráně milosrdenství do Liběšic, které jsou vzdálené 50 km, abych se naučila v autě jezdit. Bylo to dobrodružné, ale Bohu díky, vše dobře dopadlo.

Nezapomenutelná první jízda

V následujícím týdnu jsme se rozhodly, že pojedeme do Teplic oslovit ředitele základních škol k soutěži Bible a my. Protože jsme chtěly navštívit více základních škol, rozhodly jsme se, že využijeme farní auto. Klárka mi pomáhala – upozorňovala na značky, sledovala okolí a byla ve střežku, zejména při parkování, ve kterém jsem byla velký začátečník. Ještě jsme zajely na ZŠ do Oseku a do Hrobu. Zpět jsme jely přes Duchcov, kde jsme nakoupily a po celém dnu jsme se vracely na faru. Ale co nás ještě při první jízdě nepotkalo! U duchcovského nádraží stála policie a kontrolovala provoz. Viděla jsem, jak pan policista naše auto pozoruje, ale pak pohled odvrátil a odcházel. Oddechla jsem si. Ale ne nadlouho! Policista se opět podíval, šel k silnici a ukázal červenou plácačku. „Jejda, bude kontrola,“ pomyslela jsem si. Začala jsem přibrzďovat. Bylo to tak tak. Měla jsem chvíli strach, abych stihla dobrzdit před panem policistou. (I když jsme jely povolenou rychlostí.) Ale dopadlo to dobře. Ukázala jsem doklady. Pan policista se ptal, jaká máme zapnutá světla. Autoškolu jsem dělala před dvěma lety a na pojmy jsem si nemohla vzpomenout. Běžně se hodně mluví o dálkových světlech v noci, ale byl den, tak jsem odpověděla: „Dálková to nejsou.“ Chtěl, abych vystoupila a ukázala mu je. A to už jsem si vzpomněla! Byla to potkávací světla. Policista řekl: „Tak je běžte zapnout, svítí vám jen parkovací.“ František mě učil zapínat jen světla, která jsme měla zapnutá, tak jsem nevěděla. Ale chtěla jsem být pro příště moudřejší, proto jsem poprosila, aby mě to naučil. No, považte, policista učí zapínat světla! K vozu přistoupil druhý policista a řekl: „Uděláme dechovou zkoušku.“ To už jsem nevydržela. Od počátku kontroly mi bylo moc do smíchu, ale ještě jsem se držela. Ale teď... Rozesmála jsem se na celé kolo a ne a ne se zastavit. Policista řekl: „V klidu, my počkáme.“ A za chvíli dodal: „Musím kousek odstoupit, protože mě rozesmíváte.“ Po několika minutách jsem už byla schopná dechové zkoušky. Když policista viděl na display nulu, nevěřicně přístroj ukazoval druhému. Ten mezitím dlouho kontroloval správnost dokladů. Možná si myslel, že je auto kradené, když majitel byl František. Ještě se ptali, kam jedeme, zvažovali, jestli nám dají pokutu, ale nakonec nás milosrdně pustili. Taková byla naše první jízda. Klára se pak vždy modlila, abychom po cestě nepotkaly policisty.

Stále nová dobrodružství ...

S autem jsme zažily mnoho dalších dobrodružství. Hned na svatého Mikuláše. To přestalo startovat. „Svatý Mikuláš“, který navštívil Jeníkov, rozhodl, že zkusíme, jestli baterka nenaskočí, když se auto rozjede z kopečka

před farou. Nenaskočila. Tak jsme auto nechali zaparkované na malém parkovišti u mateřské školky. Odpoledne jsme prosili pana kostelníka, jestli by auto mohl odtáhnout, aby po víkendu na parkovišti nezavazelo. Pan Salač ochotně navázal lano a rozjel se. Chvilku jsme jeli, ale potom bylo potřeba zatočit k silnici. Pohnula jsem s volantem, který se během okamžiku zamknul. U chodníku školky stojí zábradlí. Auto nebezpečně mířilo k němu. Už se o něj zastavilo a lano táhlo dál. Nevěděla jsem, co mám dělat. Volání nebylo slyšet, volant nefungoval...! Už jsem se smířila, že nastane schůzka s panem starostou ohledně zničeného zábradlí. Ale na poslední chvíli se pan kostelník otočil a zjistil, co se děje. Bohu díky! Vysvětlil mi, že musím mít klíčky v zapalování (které jsem měla dosud na klíně), což jsem netušila a auto jsme vrátili na faru.

...a překvapení

Jak jsem už zmínila, auto nám přestalo startovat. Bylo tedy dobrodružné, když jsme někam potřebovali jet, jestli se rozjede. A k tomu během cest přestalo pořádně brzdit. Zjara jsme se rozhodli ho dát do opravy a vyměnit baterku. Po měsíci jsme auto měli. Nebylo tedy nebezpečné v něm vozit děti, tak jsme společně mohli vyrazit na různé výlety. Tak se jim zalíbilo, že mu začaly říkat farní limuzína. Už startovala, brzdila... ale přestala zamykat. Nastalo tedy nové dobrodružství, jestli zůstane na místě, kde jsme ho nechaly, nebo s ním někdo odjede...

333 km

Během prázdnin šla farní limuzína na generální opravu na Moravu. A zrovna v den, kdy jsme doputovali pěší pouť na Velehrad (jeníkovští se pěší pouti každoročně s nadšením účastní), jsme se dozvěděli, že je auto nachystané k odjezdu. Vše nahrávalo tomu, abychom s autem další den vyjeli na sever. Bylo nás právě pět, potřebovaly jsme jet do Jeníkova, dostat tam auto a děvčata měla po dvou týdnech na Moravě spoustu zavazadel. Ne, že bych z toho neměla obavy. Tak dalekou cestu jsem v životě neřídila, kromě jedné z děvčat nebyly ostatní dospělé... Ale když nám Pán Bůh tak nahrál, byla to výzva k činu. Dostaly jsme požehnání a vyrazily. Po cestě jsme se modlily, zpívaly, povídaly, až jsme dorazily na sever. Bylo to dobrodružné, muselo nás chránit celé nebe, ale dopadlo to dobře! Bohu díky za to! A když jsem se těsně před Jeníkovem podívala na tachometr, ukazoval krásných 333 km!

s. Klára (Irena Ihmová)

Zápisky z prázdnin

11. srpna 2018 jsme jely na chaloupku do Štítar. S Ladkou a Karolínou, které nás tady hlídají, vyrábíme různé věci, třeba svíčky, náramky, řetízky, rámečky, hrníčky, které jsme si namalovaly. Zpívaly jsme u ohně, opékaly jsme buřty a kukuřici. Jsem ráda, že jsem měla příležitost tady s děvčaty sdílet vzpomínky a zažít mnoho věcí jako třeba Irčinu obláčku. Byly jsme pozvané na oběd, který byl výborný.

15. srpna 2018 jsme byly na pohřbu kněze a také jsme potom byly pozvané na jídlo. Předtím jsme byly v Domově sv. Anežky babičkám a dědečkům zazpívat a darovat jim obrázek, který jsme nakreslily.

16. srpna 2018 jsme jely do Vranova nad Dyjí na lodičky. Bylo to překvapení. Pluly jsme po řece Dyji, která byla ledová, nikdo se neutopil.

17. srpna 2018 jsme upravovaly a zasazovaly květiny na hřbitově na zapomenutý hrob kněze. Velice se nám to povedlo.

18. srpna 2018 jedeme domů. Popravdě se mi moc nechce, protože mi tohle všechno bude chybět, hlavně naše šestičlenná skupinka. I když nešla wifina, Ladka s Kájou nás zabavily tak, že jsme zapomněly na telefony a jakoukoliv sociální síť. Třikrát jsme večer koukaly na film, který nám promítaly. (Pošli to dál, Surfařka, Svatá Rita)

Děkuji všem za to, že jsem mohla být tady a zažít mnoho aktivit, her, atd. Děkuji lidem tady, kteří mi otevřeli cestu k Bohu. Vážím si toho velice moc, až mi docházejí argumenty. Chodily jsme na mše svaté, modlili jsme se ranní a večerní chvály. Měly jsme holubky, které jsme si samy uvařily a upekly si perník. Všichni jsou tady moc milí. Vzali nás i do obchodu. Zažily jsme moc krásný týden s milými lidmi. Byli jsme na Vranovské přehradě, měly jsme módní přehlídku. Ve Vranově se našly kuželky, které jsme obrousily a malovaly na rodinu Beránkovou. Každé se to povedlo, každá dala dané kuželce jméno. Pracovaly jsme na tom dva dny.

Děkuji Laděnce, Karolínce, o. Markovi, Bohunce, Lence, Táni, Karlovi, panu doktorovi, Irči (sestře Kláře) a také dalším. Tohle všechno mi bude chybět, ale když budu moci, ráda přijedu na Moravu nebo do Jeníkova.

Monika Gáborová, 14 let, Duchcov

Nechat se Bohem proměnit

Dá se říci, že s jeníkovskými jsem se potkal na delší dobu celkem třikrát. Jednou přímo v Jeníkově, podruhé na Vranově, do třetice jsem sloužil novokněžskou mši svatou znovu v Jeníkově. Musím říci, že je to zcela jiný pohled za oltářem než z lavice. Je to zcela jiné než poprvé v oné obci. Tehdy jsem měl docela obavy z onoho týdne, ale zjišťuji čím dál více, že Bůh je věrný a že člověka proměňuje. Například už se dívám na lidi jiným

pohledem. Toto všechno bych přál i jeníkovákům. Aby se prostě a jednoduše chtěli nechat Bohem proměnit, protože to opravdu stojí za to. A o to jde v životě především. Svůj život jednoduše odevzdat Ježíšovi, protože jedině tak má smysl. A ten klid v srdci za to opravdu stojí.

P. Ladislav Bublán

Berou vše jako samozřejmost

Moje zkušenost s Jeníkovskem je skrze Tříkrálovou sbírku a vaření na tábore pro jeníkovské děti. Ta první je pozitivní, ta druhá horší.

Většinou nás při Tříkrálové sbírce čeká všude vlídné přijetí. Někde nás dokonce dopředu očekávají a myslím, že by je mrzelo, pokud bychom nepřišli. Příspěvek bývá menší než u nás, ale každým rokem se zvyšuje. Bylo by dobré, kdyby se připojilo více místních dobrovolníků a časem sbírku organizovali sami.

Na tábore vaříme pro děti z Jeníkova a okolí a je vidět, že děti mají jinou výchovu doma než děti z naší oblasti. Snažíme se jim uvařit kvalitní a dobré jídlo, ale ohlasy nebývají vždy pozitivní. Berou vše jako samozřejmost a spíš než vděk, je slyšet reptání. Doufáme, že když děti uvidí, že se o ně někdo nezištně stará a dává něco ze sebe, že je tento příklad inspiruje v jejich životě.

Jana Hrubá

Ohliadnutie sa za Jeníkovom

Pán Boh mi dal na srdce Jeníkov v roku 2015 prostredníctvom o. Marka, keď ma zavolať pre službu solúňakom pri príležitosti ich letného stretnutia v Jeníkove. I keď sa vtedy moja cesta neuskutočnila, vnímala som, že Jeníkov mi je „zverený“ do srdca a do modlitieb.

Netrvalo dlho a prišla ďalšia pozvánka do Jeníkova, tentokrát s duchovnou tematikou adventu. Stretla som sa tu s milými ľuďmi pripravenými počúvať, pýtať sa, dozvedieť sa, zažiť, diskutovať, zdieľať sa. Pre mňa samu to bolo obohacujúce. Po skončení „duchovnej obnovy“ sme pokračovali v rozhovoroch, pri ktorých som žasla nad „veľkými vecami, ktoré s nimi urobil Pán“: početné obrátenia, prijatie krstu a ďalších sviatostí vo vyššom veku, ale i detí a mladých ľudí, nová kvalita manželov, keď medzi seba nechali vstúpiť Boha atď. Je tu vidno ovocie duchovnej starostlivosti z vranovského FATYMu. Duchovná atmosféra bola cítiť aj pred kostolom, kde bol netradičný betlehem z bábik, ktoré mali oblečené dobové kostýmy...

Veľký dojem zanechala vo mne aj Trojkráľová zbierka. V Duchcove sa náš vranovský autobus stretol s miestnymi koledníkmi, najmä z radov detí a mládeže, ktorí sa chceli tiež zapojiť, aby pomohli dobrému dielu vo svojom regióne. Navštevovali sme domy a byty, seniorov a pacientov v nemocnici. U tých ľudí, ktorí nás pozvali k nim domov, sme pocítili vládne prijatie, prežili sme tu veľa milých, ba až dojemných stretnutí a životných príbehov. Veľmi ma potešilo, keď jeden mladý muž sa na ceste do Duchcova rozhodol požiadať o prijatie do Spoločenstva čistých srdc, čoho sme potom boli svedkami pri sv. omši. Na spätočnej ceste nám stihlo jedno rómske dievča z Duchcova povedať, že je členkou mariánskej družiny „marianky“ a chce žiť tak, aby bola podobná Panne Márii.

Na letných táboroch som sa stretla s deťmi z Jeníkova a okolia. Sú to živé deti s veľkým potenciálom a veľkým srdcom, ktoré túži byť naplnené láskou a prijatím, deti túžiace po úplnej rodine a úprimných vzťahoch. Keď to nemajú, ich živosť občas presahuje medze, ale to je len výkrik: Tu som! Vedúce tábora s nimi krásne pracovali zážitkovým, športovým, súťažným, a za pomoci otca, duchovným programom. Deti tu mali možnosť zažiť spoločenstvo, vytváranie a budovanie medziľudských vzťahov na kresťanských základoch. Viem, že jeníkovské deti sem radi chodia a vždy sa tešia na vranovské tábory i na duchovné „povídaní“ otca prispôbené ich veku.

Ďakujem Bohu za možnosť ísť (nebadane) aspoň kúsok cesty spolu s touto farnosťou, ktorá ma mnohému naučila. Ďakujem FATYMu za veľkú starostlivosť, modlitby, obety, nasadenie pre ľudí tejto farnosti, za to, že dokazujú, že táto farnosť nie je Bohom zabudnutá. Ďakujem ľuďom z Jeníkova za ich otvorenosť meniť zaužívané spôsoby, štýl života, za otvorené srdcia pre toho, kto je naším Stvoriteľom a Spasiteľom.

Sr. Jozefa

„Nerudný dědek“

Několikrát do roka, jezdíme do patronátní farnosti Jeníkov. Vždy v červnu probíhá slavnost Božího Těla v sousední obci Lahošť, které jsem se zúčastnila v loňském roce poprvé. Tehdy jsem zažila něco nečekaného. Spolu s dalšími třemi účastnicemi jsme šly z Jeníkova předem připravit slavnostní výzdobu.

První místo zastavení průvodu Božího Těla jsme nachystaly bez problémů v místním parčíku. S druhým místem zastavení, které bývá u sochy sv. Jana Nepomuckého na nároží rodinného domu, to bylo horší. Už když jsme se blížily, tlapami o plot předzahrádky se opíral velký pes a zuřivě na nás štěkal. To už ve mně tuhlo. Za stálého štěkání psa jsme se pustily do přípravy místa. Postavily jsme oltářík, nazdobily květinami, když v tom

z domu vyběhl starý „nerudný dědek“ a začal na nás hned křičet, ať okamžitě vypadneme nebo toho psa na nás pustí, že už toho má dost, že půjde pro traktor a tu sochu strhne. A že není zvědavý na nějaké vyřvávání a modlení u jeho domu. Načež jsem se osmělila a řekla jsem mu, že jsme přijeli až z nejjihnější Moravy na slavnost Božího Těla, že obřad bude trvat jenom chvíli a vše po sobě hned uklidíme. V té chvíli přijela k domu zřejmě jeho dcera, na kterou jsem se slušně obrátila v domnění, že s ní bude lehčí řeč. Mýlila jsem se.

Když jsem ji znovu zopakovala, co se zde bude dít, přidala se ke starému. Ale to už jsem se neovládla a řekla jsem jim, že s tak nerudnými lidmi jsem se ještě nesetkala. Čímž jsem přilila olej do ohně, nadávky na nás jen přšely. Přesto přese všechno jsme místo dozdobily a odešly na zahájení mše svaté. Když jsme vyšli průvodem k místům zastavení, trnula jsem, jak to na tom druhém dopadne. Když jsme se blížili, viděla jsem, jak psa táhnou do domu a pozorují nás za záclonami. Vypadalo to, že vše proběhne v klidu, ale ke konci obřadu byl pes vypuštěn a opět na nás začal štěkat. Po ukončení jsme po sobě hned všechno uklidili a odešli. Letos jsem se opět zúčastnila Božího Těla v Lahošti. Měla jsem trochu obavy, ale dozvěděli jsme se, že pan starosta dotyčného pána umravnil a vše proběhlo v klidu. Ale na zážitek s „nerudným dědkem“ nikdy nezapomenu.

Nad'a Krčálová

Roznášení zpravodaje

Když má dcera Markéta odjížděla na jaře roku 1999 spolu se svojí kamarádkou Vilmou a některými členy vranovského farního týmu do severočeského Jeníkova, vyprovázela jsem ji se smíšenými pocity. Hlavou se mi honily myšlenky, jak se bude děvčatům na faře v Jeníkově dařit. Byla to pro mě v té době neznámá vesnice. Po nějakém čase jsem je přijela navštívit, abych se podívala, jak žijí. Spolu s jednou paní z vranovského týmu jsme chodily po Jeníkově a roznášely zpravodaje po jednotlivých domech. Reakce místních byly celkem lhostejné, ač ne negativní. Proto nás překvapilo, když jsme přišly k jednomu domu, kde nás u plotu přivítala jeho majitelka, starší paní, která se s námi dala do řeči. Představily jsme se a ona se rozpovídala o svém životě. Vzpomněla si, že nebyla u svaté zpovědi 50 let a že by to ráda napravila.

Nabídlly jsme jí, že může navštívit naše děvčata na místní faře a ty jí mohou zprostředkovat svatou zpověď. Byla moc ráda. Také se jí po čase stalo, že paní je navštívila a staly se z nich kamarádky. Po celou dobu působení dcery Markéty se navštěvovaly. Byla jsem ráda, že tam našly spřízněnou duši. I ta paní byla ráda, že si s nimi může popovídat.

maminka Markéty Nazarety

Oprava kaple sv. Leonarda

Bylo to v době, kdy jsem jako kandidát do řádu minoritů jezdíval jeden týden v měsíci do Jeníkova. I když bylo mým úkolem starat se po technické stránce o farní budovu, pustil jsem se také do opravy kapličky svatého Leonarda, která je umístěna na mostě přes potok. Jak k tomu došlo? Vždy jsem si přál opravit svépomocí nějakou malou církevní stavbu a tato kaple tomu svými rozměry odpovídala. Mělo to jeden háček, v Jeníkově totiž tehdy nebyla šance, aby něco opraveného vydrželo netknuté, neposprejované neokopané, samotný svatý Leonard už byl bez hlavy. Jeden dobrý pán, který sousedil nejbliže s tou kapličkou, mě před tím varoval: „*To ti nevydrží a nemá cenu opravovat, to bys ji musel celou ohradit elektrickým plotem.*“ Tudíž mě napadlo, že zapojím do práce místní mládež a skutečně se podařilo. Tři kluci se dali přemluvit a ochotně mi pomáhali oklepávat starou omítku, která šla velmi dobře. Když jsme to měli oklepané, dozvěděli jsme se, že to není církevní stavba, ale je to majetek obce. To nás zaskočilo, neboť z toho mohly být problémy, včetně těch, které doloží památkáři. Na omítání a dokončovací práce jsem tedy už zůstal sám, ale počáteční angažovanost mládeže měla nevídaný efekt, kterému se sám divil i soused, který ochotně poskytoval přívod elektrického proudu. Kaplička má dodnes neporušenou a nepomalovanou fasádu. Bohu díky za podařené dílo a čest sv. Leonarda.

Josef Maria Vrána

Svěcená voda v Lahošti

V prvních letech od naší spolupráce s jeníkovskou farností jsme začali dělat pravidelné bohoslužby především v Lahošti. Tam byla sice kaple v neutěšeném stavu, ale postupně se to lepšilo. Ukázalo se, že už víc než 27 roků zde nebyla žádná bohoslužba, a někteří pamětníci mluvili o tom, že to bude víc jak 30 let. Paní Fáberová opakovaně vzpomínala, co ji přimělo, že se začala o kapli starat. Krátce po našem příchodu do Jeníkova viděla našeho dobrého jáhna Františka Řezníčka s koštětem v kapli zametat, byl v sutaně a zametal tak, až se kolem něho prášilo. Tento pohled ji prý přiměl zasadit se o to, aby se kaplička mohla znovu stát důstojným příbytkem Božím. V prvních letech zde tedy zastávala kostelnickou službu.

Na podzim si u mě vyprosila, abych jí požehnal pet lahev vody. Když jsem pak přijel v lednu a v únoru, ukazovala všem zvláštní úkaz. Vzhledem k tomu, že v kapličce bylo dost stupňů pod bodem mrazu, byly pet lahve s vodou na zalévání květin zamrznuty na kost, opodál stála pet láhev, kterou měla označenou jako

„svěcená voda“ – ta byla čirá a nezamrzlá. Když to všem přítomným ukazovala, nebála se použít slova zázrak. Nutno podotknout, že tato svěcená voda byla bez jakékoliv příměsi – o tom, že se do svěcené vody může přispívat při jejím žehnání sůl, neměl nikdo kromě kněze ani tušení.

Úplně stejný úkaz se s nově požehnanou vodou, kterou si další podzim vyžádala paní Fáberová, opakoval i v příští zimě.

Tyto drobné zázraky přispěly k povzbuzení naší víry, že Bůh je s námi a chce nás ubezpečit, že je dobré vytrvat.

MD

Pan farář mi dal přes...

Už mě tenkrát bolely nohy. Procházel jsem v klerice jeníkovskou farností, kterou jsme si na severu Čech adoptovali a kam jezdíváme ve volném čase na misie, a roznášel jsem do domů farní zpravodaj. K farnosti patří i vesnice Hudcov. Lidé byli celkem vldní. Mnozí byli vyloženě potěšeni. Už nás znají – zpravodaj vychází čtyřikrát do roka. A pak to přišlo...

„*Vůbec sem nechod'te! Já do kostela nechodím. Pán farář mi dal přes hubu,*“ houkl na mě, jen, co jsem otevřel vrata, asi šedesátiletý muž s hornickou postavou – farnost jsme si adoptovali v severních Čechách, kousek od Teplic.

„*A to jen tak, nebo k tomu měl nějaký důvod?*“ nedal jsem se hned tak vypoklonkovat. „*No..., měl k tomu důvod...*“ připustil muž a začal vyprávět. „Támhle na návsi stávala kaple. Já a Franta jsme tam panu faráři ministrovali. Jednou jsme do kropenky místo vody nalili inkoust. V kapli a zvláště vzadu u kropenky bylo dost šero... Lidé přicházeli, namočili do kropenky ruku, a pak udělali kříž – na čelo (někteří i na nos), na břicho, na ramena. Když začala mše svatá, pan farář se otočil k lidem a hned mu bylo všechno jasné. Každému nám takovou jednu vrazil, že jsme se zastavili až na schodech před kaplí.“

„*No to se tomu zas tak moc nemůžete divit!*“ povídám na konci příběhu.

Muž se už nemračil, ale šibalsky se usmíval: „*To se tomu taky nedivím.*“

Ještě asi čtvrt hodiny jsme si spolu povídali. Shodli jsme se na tom, že to byla škoda, že kapli v padesátých letech zbourali. Nakonec si ode mě vzal nejen zpravodaj, ale přijal i ruku podanou na rozloučenou. Pevně ji stiskl, asi to byl opravdu bývalý horník.

Při cestě zpět na Moravu – trvá čtyři hodiny – jsem přemýšlel o tom, jak je důležité se setkávat s lidmi, mluvit s nimi, spřátelit se... Stojí to čas, námahu, ale stojí to za to. Jen tak je možno odbourat předsudky, bořit bariéry.

Církev je společenství Ježíšových přátel. Ale přímo s Ježíšem se člověk jen těžko seznamuje. Daleko snazší cesta je, když se nejdříve spřátelí s jiným člověkem a ten mu pak Pána Ježíše představí.

P. Pavel Zahradníček

Porážka kuřat

Patřím mezi ty, kteří s Jeníkovem dlouhodobě spolupracují, i když službu vykonávám jen občas. Několikrát jsem v Jeníkově byla a znám tam pár lidí, které mám ráda, naše setkání jsou vždy velmi srdečná. S mnohými dalšími lidmi se také o Jeníkovu bavíme, máme dost výrazných vzpomínek a postřehů. Vždy nás potěší, když se v prospěch Jeníkova něco pořádá. Už dvakrát se u nás na dvoře konala porážka kuřat, které dobrodinec věnoval táboru pro děti z Jeníkova. Těch několik desítek kuřat jsme s „holkami“ porazily a zpracovaly za pár hodin. Společně jsme se i zasmály. Těší nás něco dělat pro druhé. Když jsme pak viděly, jak dětem chutná, tiše jsme se pousmály a vzpomněly si na chvíle, kdy jsme se na jejich blahobytu mohly podílet i my. Když totiž každý udělá drobný díl, mohou se dít velké věci.

Jitka Svobodová

Malebná vesnice nedaleko Krušných hor

Jeníkov je malá osada, vesnice. Leží nedaleko Krušných hor. Když je jasno, jsou krásně vidět. Duchovně mě oslovila Panna Maria Jeníkovská. U obrazu se stalo mnoho zázraků. V zimě je to krušná oblast, jinak nádhera. V Jeníkově se toho dost změnilo díky našim kněžím, kteří jezdí jednou za 14 dní tam. Mám to tam ráda, když mám možnost, ráda tam jedu. V Lahošti je kaplička, kde na obětním stole je ubrus s výšivkou. Ráda vyšívám, tak jsem měla z toho radost. Občas jezdí děti na Moravu. Zaujalo mě tam skoro všechno – i krajina, příroda a dřevěné sochy a příroda.

hraběnka Jaroslava Harantová

Na pár dní ve Štítarech

Jedenáctého srpna jsme přijely na faru. Je to tady moc krásné, moc se mi tady líbí. Byly jsme na svatbě. Šly jsme na hřbitov uklidit. Byly jsme na koupališti a na mši svaté. Taky jsme byly v domově duchodců, tam jsme zpívaly a rozdávaly obrázky. Vyráběly jsme různé věci. Po jídle jsme umývaly nádobí, jinak to bylo fajn.

Jak nám šlo o život

Každoročně o prázdninách jezdívám na misijní týden se soluňáky do Jeníkova.

V roce 2005 nás tam bylo asi 15 soluňáků. Tehdy ještě slečna katechetka Petra (nyní již klariska sestra Klára) si tam pozvala i několik děvčat z Jeníkova a okolních obcí, aby jí pomohly s vařením. Vše probíhalo pěkně podle plánu až do soboty. V sobotu jsme s klukama pracovali na farní zahradě a farním dvoře a už jsme pozvolna naše naplánované činnosti zakončovali – v pondělí ráno jsme totiž již chtěli odjíždět.

Asi kolem jedenácté hodiny dopoledne přiběhla naše slečna katechetka Petra celá rozžhavená, že už nezvládá situaci, že je v kuchyni nebezpečno. Před farou se totiž shromáždili místní kluci a mládežníci a využili množství křovin kolem kaple sv. Anny, za kterými se skrývali. Zpoza křoví házeli do fary nezralá jablka. V kuchyni měla děvčata otevřené okno, jinde jablka házeli do zavřených oken. Jedno malé nezralé jablko dokonce zasáhlo kohosi v kuchyni do krku, našťásti ne do ohryzku. Při představě, co by se mohlo stát, kdyby zásah byl přesnější, jsme už raději nechtěli domýšlet.

Vyběhli jsme před faru a klukům domlouvali, samozřejmě jen slovně a po dobrém, aby na faru neházeli, všichni tvrdili, že nikdo neházel a to jich tam bylo asi 30. Neměli zájem se s námi kamarádit, jak jsme se jim to snažili nabídnout, ale vytrvale tvrdili, že nikdo nic neházel. Šli jsme tedy na faru pracovat, ale někteří z ostražitějších soluňáků typu Tomáš Kočica a spol. za okny fary nenápadně sledovali, kdo hází. A házeli. Když ani další domluvy nepomohly, vyběhlo několik větších soluňáků z fary a chytili Vokouna - 18 letého snědého jeníkovského mladíka. Toho naši pozorovatelé bezpečně předtím identifikovali, když opakovaně házel jablka na faru i po všech domluvách. Chytili ho tedy a dovedli do farní chodby, samozřejmě tvrdil, že nikdy na faru žádné jablko nehodil. Mezitím byl přinesen kbelík naplněný nezralými jablky, která byla posbírána v jednotlivých místnostech poté, co jsme raději otevřeli okna, než aby byla rozmlácena skla.

Vokoun se k něčemu přiznal, a tak jsme mu v rámci dobrých vztahů domlouvali a slíbili, že ho pustíme, když ta jablka sní, nakonec jsme se spokojili s tím, že je ochutnal. Každý jsme si s ním podali ruku, ujistil nás, že je našim kamarádem a odcházel z fary. Vesele jsme pak zamířili na oběd.

Zhruba za půl hodiny po té, co byl propuštěn Vokoun, byl před farou velký řev. Sešli se tam dospělí chlapi a řvali: „Kde je ten farář, co láme dětem kosti.“ Vyšli jsme před faru i se soluňáky. Ti chlapi se hnali přímo po mně a jen díky obětavému zásahu soluňáků mě z jejich hloučku nevytrhli. Padala však velmi drsná slova z úst domácích chlapů a bylo zřejmé, že jim vše bylo vylíčeno v úplně jiném světle, než se událo. Naštěstí vše zachránil soused, který tušil, jak by mohla nastat situace tragicky skončit, a zavolal policii. Ta tu byla téměř hned.

Prekvapilo nás však, že už od začátku měli jasno. Pachatelé jsme my a chudáci, kterým se ubližuje, jsou jeníkovští chlapi a jejich synci. Policisté vzali na faru zástupce jeníkovských a zasedli s námi ke stolu. Marně jsme jim ukazovali rozbitá okna, kýbl nezralých jablek, marně soluňáci tvrdili, že jsme Vokounovi vůbec kosti nelámali a že jsme se v dobrém rozešli. Policisté měli naprosto jasno a ještě mě vážně napomenuli, že pokud se něco zde bude opakovat, zadrží mě, případně další a strávím minimálně noc v jejich cele. Nemusím připomínat, že jsem si vzpomněl na naše policisty z Vranova, kteří by danou situaci řešili úplně jinak. Když policisté odešli, zmizeli i chlapi a nastalo zklidnění.

Asi o 3 hodiny později začali neplánovaně přijíždět na faru rodiče děvčat, která pomáhala slečně katechetce vařit, pro své dcery. Spěchali a rychle dcery odváželi pryč. Pak nám slečna katechetka Petra sdělila, že v okolních obcích a městech se mluví o tom, že dnes večer bude fara vypálena. Prý se počítá s použitím zápalných lahví. Samozřejmě se to dověděli i naši kluci soluňáci. Každý reagoval jinak. Nebýt toho, že jsme byli víc než 300 km vzdáleni od Znojemska, byl bych sbalil celou posádku a odjel okamžitě pryč. Ale ještě jsme měli v sobotu večer ohlášenou mši svatou v Hudcově a v neděli dopoledne v Jeníkově, a to už se nedalo zrušit. A tak jsme tam už museli zůstat. Přece jen se však zdálo moudřejší strávit noc někde v bezpečí mimo jeníkovskou faru. Zatelefonoval jsem tehdy svému spolužákovi knězi – Slovákovi, který sloužil nedaleko od Jeníkova, a prosil jej, zda bychom mohli i se soluňáky přijet na noc na jeho faru, že vše s sebou máme: karimatky, spacák...; On však jednoznačně odmítl slovy: „Kamarád, čo si si navaril, to si aj zjes.“ Zkoušel jsem volat jinému kamarádovi knězi - Polákovi a ten řekl: „Škoda, rád bych vás přijal, ale jsem zrovna u rodičů v Polsku a tak to nejde.“ Tím byly vyčerpány mé tehdejší možnosti a nezbývalo nic jiného, než na faře zůstat. Do toho se ozývali i někteří rodiče z Moravy, protože jim kluci mobilem o nastalé situaci dali vědět. To, že sami soluňáci pochopili, v jak závažné a překerní situaci jsme se ocitli, jsem pochopil, když oni sami přišli s návrhem, že se pomodlíme ještě další růženec.

Po návratu ze mše svaté z Hudcova - to už bylo k večeru - šli dva z našich soluňáků k paní Salačové vrátit plech od bucheta a byli rádi, že se vůbec do fary vrátili, protože byli místními napadeni. Ale našťásti to odnesli jen jednou ranou pěští.

Jak se dál blížil večer a pomalu se šero šířilo, viděli jsme při nenápadném pozorování z oken fary, že za keři před farou přibývá dalších osob. Nebylo nám do smíchu. Prožíval jsem pocity totální bezmoci... Tak jsme se s kluky modlili a modlili, jeden růženec za druhým. S přicházející tmou přišla nečekaně záchrana a to hned ve dvojí podobě. Nejprve jsme zaslechli strašný křik. Obavy se začaly ztrácet po té, co jsme poznali, že tak křičí náš soused pan Salač. Přímo řval na ty, co se schovávali se svými „pomůckami“ za keři kolem kaple. Mělo to zřejmě silný účinek nejen pro intenzitu hlasu, s kterým pan Salač zasáhl, ale i pro „vyjmenovaná, nespisovná“ slova, která při této příležitosti použil, a kterých bychom se ani nenadáli. Téměř zároveň začalo pršet. A přišlo a přišlo. A venku nastal velký klid. Děkovali jsme Pánu Bohu, ulehli do svých spacáků a v pohodě přečkali noc.

V neděli dopoledne bylo pěkné počasí i my jsme byli zcela klidní, protože jsme věděli, že dopoledne těžko kdo z místních mládežníků vyleze z postele. Odpoledne jsme pak zašli se solunáky do kostela a před Nejsvětější Svátostí se dlouho a dlouho modlili. Večer jsme na farním dvoře pořádali táborák a účastnilo se ho kupodivu i dost kluků, kteří v sobotu házeli na faru jablka včetně Vokouna, a vše bylo, jakoby se v sobotu vůbec nic nestalo. Přišlo mi to úplně zvláštní, jakoby se úplně všechno zapomnělo a vůbec nic se nestalo. My jsme však nezapomněli a z bezpečnostních důvodů jsme pondělní odjezd naplánovali na pondělí 6.30 hodin.

Překvapilo nás, že v pondělí před farou čekal jeden z těch kluků, kteří v sobotu nejvíce tvrdili, že jsme jim lámali kosti. Chtěl se s námi rozloučit...

MD

Občas si zahrát na mši svaté

Spolupráce mezi Vranovem a Jeníkovem mě velice mile překvapila před několika lety, kdy jsem se poprvé setkala s farářem panem D. v kostele ve Vsechlepech. Proběhla tam první mše po dlouhé době a musím se přiznat, že pro mě to byla vůbec první mše v tomto kostele. Nevěděla jsem nic o začínající spolupráci s Jeníkovem a záchraně tamějšího kostela. Přesto mě nadchl projekt, občas si zahrát na mši, která bude provázena farářem D. a budeme tak přispívat jako zdejší usedlíci k záchraně hezké památky. Povedlo se nám pár koncertů ve vsechlapském kostele provést i se podívat na faru za dětmi do Jeníkova a bylo to velmi příjemné setkání. Pan D. nás občas i navštívil u nás doma a byl srdečně námi vítán. Dostalo se mi i jeho důvěry, aby mi svěřil náhradní klíč od kostela a já se tak mohla podívat na varhany, které místní kostel vlastní. Chtěla jsem uspořádat varhanní koncert v našem kostele, bohužel zatím plány nešly uskutečnit. Tímto chci ještě jednou poděkovat panu faráři D. za velmi krásný počín dát život starým opuštěným kostelům a otevřít tyto staré památky lidem v našem kraji. Moc si toho vážím. Děkuji.

Irena Dietzová

Jeníkov

Poprvé jsem byl ve farnosti Jeníkov na jaře 2017. Když jsem jednou přijel na návštěvu na faru Vranov nad Dyjí, tak mi otec M. nabídl, že mohu jet s nimi na plánovanou cestu do Jeníkova. Já jsem nabídku přijal a tak má návštěva maličko změnila cíl. Na tomto projektu byla ukryta ještě jedna přidaná hodnota. A to ta, že téměř všichni z fary Vranov mě oslovovali „Jeník“, a proto jsme všichni upadli do všeobecné nadpozemské radosti. Proč? No, stačí si to vyslovit. Jeník jede do Jeníkova. No to je prostě pecka, to už je jiná událost. Tak jsem si velmi mocně užíval tento blahý pocit a mezitím jsme nasedali do otcova tranzitu. Po letném pohledu po autě a seznámení s posádkou jsme si krátce pohovořili a nakonec hovor nenápadně přešel na modlitbu růžence. Ta následně změnila název na ranní chvály. Cesta rychle utekla. Brzy jsme byli na místě. Za předním sklem se nám ukázala majestátně vyhlížející budova. Žlutá barva v kombinaci s bílou a nádherně modrá bezmračná obloha byla krásná podívaná. Na zdejší faře na nás vykoukla starší omítka, na některých místech i nekoukala vůbec. Ale po vyjití schodů nahoru se náš první dojem zlepšil. Bylo zde vidět hodně a hodně hotové práce, kterou vykonali dobrovolníci z farnosti a také dobrovolníci z Vranova. Po krátkém seznámení s prostorem jsme přidali ruku k dílu (přesněji řečeno já jsem se přidal k ostatním pracujícím pánům) a snažili jsme se pomoci, co bylo potřeba. Já jsem dostal úkol být učněm otce Františka, a tak jsem běhal kolem něj a předstíral jsem, že jsem stejně pilný jako on. Otec právě prováděl úpravu garnyže v jídelním pokoji. Potom se zametalo, uklízelo a ještě jsme stihli i nasázet brambory na zahrádku. Večer následovala modlitba a mše svatá v kostele. Při vstupu do kostela nás ovanul svatý uklidňující chlad. Kostel byl přeplněn požehnáním a Duchem Svatým, a sochou svatého Pavla vedle hlavního oltáře. Byl tak jednoduchý a přitom tak nádherný. Atmosféra tohoto chrámu se mi vryla do paměti jako bych navštívil nějakou katedrálu. Velmi mě potěšilo, že je zde uctívána Panna Maria – Matka Důvěry. Celkové zdobení vyzařovalo takovou jemnost a lásku. Lásku, která může být jen u maminky. Přejí všem, kdo navštíví Jeníkov, aby zde tuto lásku nacházeli. Amen.

Jan Halásek

Překvapení v Jeníkově

Během prázdnin 2014 jsem byla požádána, abych pomohla na faře v Jeníkově při soluňáckém týdnu. Měla jsem mít společně se slečnou katechetkou Táňou na starosti děvčata, která měla na faře domluvený pobyt současně se soluňáky, pracovně jsem si je nazvala princezny, a také místní děti, které na faru přicházejí. Byla jsem upozorněna, že to nebude jednoduché, ale nakonec jsem na to kývla. Jela jsem tam s tím, že chci pomoci, kde bude potřeba, a připravovala jsem se na to, že nemůžu očekávat od mých svěřenkyň, že mi projevené dobro vrátí dobrem či vděčností. Přesto jsem byla překvapena.

Během týdne jsme s princeznami uklízely na faře, chodily se koupat, hrály hry a vyráběly jsme desátkové náramky, pozvánky, zpívaly jsme, účastnily se společných modliteb a mší svatých a vše probíhalo pokojněji, než jsem očekávala, i když trochu jinak než s dětmi u nás. Asi v polovině týdne jsem zjistila, že se mi ztratily peníze z peněženky, kterou jsem měla neprozřetelně v pokoji, kde jsme s děvčaty spaly. Nejprve jsem si řekla: „Dobře ti tak...“, ale když jsem se zmínila Táni, vysvětlila mi, že se to řešit musí. Moc jsem si to neuměla představit, že by se někdo přiznal a peníze mi vrátil, ale dala jsem na zkušenější. A tak začalo vyšetřování. Vše se vyvíjelo tak, jak jsem předpokládala: nikdo nic neviděl, nikdo nic nevzal. Táňa s otcem M. se ale nevzdávali. Princezny už z toho začaly být nervní, a když Táňa přišla s tím, že budou muset z fary odjet, napětí stoupalo. Holky mi vyčítaly, že musí odjet kvůli mně, že si za to můžu sama, že ony nic nevzaly a častovaly mě ne zrovna milými slovy. Když se blížil čas jejich odjezdu a měly se sbalit, byla jsem s nimi v pokoji a dohlížela na ně. Bylo vidět, že odjet nechtějí a jejich nervozita přecházela v agresivitu. Překvapilo mě, že o pobyt na faře tolik stojí, i když v minulých dnech to ne vždycky tak vypadalo. Najednou jedna z princezen vyzvala ostatní, že půjdou na mě a dají mi co proto. V tom se ale jedno z nejstarších děvčat postavilo přede mě a začalo křičet: „Bít ju teda nebudete! Ona je na nás hodná...“ Spustil se velký řev. Holky na sebe křičely, ať to vrátí, ať mohou na faře zůstat. Když se vše trochu uklidnilo, vyšlo najevo, kdo peníze vzal. Byla to jedna z mladších děvčat. Hodila peníze přede mě a utekla. Bylo zřejmé, že dotyčná nebyla sama, kdo o tom věděl, i když se vše jevilo jinak. Nakonec vše skončilo tak, že princezny mohly na faře zůstat a odjet musela jen pachatelka. To, že se mě jedna z nich zastala proti všem, na mě zapůsobilo a bylo pro mě opravdovým překvapením. Vždy, když se s ní potkám, si na v duchu to s vděčností vzpomenu.

BH

Kruhy na hladině

V malém společenství jeníkovské farnosti jsem vnímal velkou otevřenost až lehkost a svěžest při líčení svého životního příběhu jednotlivými účastníky. U všech došlo k radikální změně života, jakmile se setkali s živou vírou. Ta je nyní určující pro celý jejich současný život.

Setkání se skupinkou bylo pro mě povzbuzením a utvrzením, v tom, že kde je život z víry prožíván, je to jak kámen hozený do rybníka s následnými kruhy na hladině.

P. Bohumil Poláček - farář ve Velké Bíteši

V Jeníkově jsem měl svatbu

Když za námi náš jáhen František poprvé přišel, jestli nechceme jet do Jeníkova, tak jsme si mysleli, že je to Jeníkov u Jihlavy, a myslí si to hodně lidí i dnes. Když jsme do Jeníkova u Teplic za Prahou dojeli, tak jsme byli překvapeni. Dorazili jsme v plném stavu pěti osob. Na faře byla okna i dveře rozbité, v kostele sochy měly uražené hlavy. Popojeli jsme do sousední vesničky, která také spadá do farnosti Jeníkov, do Lahoště a tam to vypadalo podobně. Jezdili jsme různě po úřadech a hledali věci, které patří do kapličky v Lahošti. Něco jsme i pospravili.

V Jeníkově jsem byl mnohokrát na Tříkrálové sbírce. Po jedné Tříkrálové sbírce jsme byli já a moje žena oddáni v jeníkovském kostele. Byla to zajímavá svatba. Také jsme byli na Božím Těle.

Josef Svoboda

Boží volání do Jeníkova

Když jsem úplně poprvé dorazila do Jeníkova, vnímala jsem od první chvíle, že je to místo zvláště pozeňané, ale zároveň i nebezpečné. Fara na mě působila jako zřícenina hradu. Všechno mi připadalo strašně dostupné pro zloděje a říkala jsem si: Tady bych určitě bydlet sama nechtěla. Tenkrát byl na faře v Jeníkově katecheta Jan. Věnoval se tam dětem, pěstoval zeleninu na zahradě. Udělalo na mě velký dojem, jak se snažil šetřit s vodou a různě ji odchyťoval. Již v té době jsem vnitřně vnímala, že to je pro mě místo, kde mám být. Protože jsem se v Jeníkově byla jen podívat, druhý den ráno jsem odjela.

Neuplynula dlouhá doba a opět jsem se do Jeníkova dostala. Tentokrát to bylo na necelé dva týdny. Vraceli jsme se z přípravy na lidové misie v Kynšperku nad Ohří. Přestože jsem byla již odhodlaná a připravená v Jeníkově zůstat, náhle nečekaně na mě padl obrovský strach a úzkost, že to nezvládnou. Navíc mé první setkání

s místními lidmi bylo pro mě také velkým šokem. Na faru se ve večerních hodinách dostavil pan Salač, který něco komentoval u popelnice. Protože jsem jej pořádně ještě neznala, říkala jsem si: ten člověk tak hrozně křičí..., postupně jsem zjišťovala, že tento způsob mluvy je nejen v Jeníkově, ale na severu Čech zcela běžný. Pan Salač se na mě podíval, zřejmě viděl mou vyděšenou tvář a řekl něco v tomto duchu, přesně si to už nevybavuji: „Toto tu má zůstat? Nevydrží, za chvíli pojede domů.“ Další den jsme dělali vstupy do škol, byla mše svatá a po ní jsem již ještě s jednou slečnou Martinou měla zůstat v Jeníkově. Od rána mi bylo dost špatně, těžko jsem vnímala okolí. Prožívala jsem tak velké vypětí, že jsem se rozhodla svěřit knězi. Ten se nade mnou pomodlil a strach ze mě spadl.

S Martinou jsme prožily pestré dny v Jeníkově. Byla to právě Martina, které opět začala s vyráběním adventních věnců s dětmi, také jsme společně s místními chodili po Jeníkově na Mikuláše. Martina byla Mikuláš a já anděl. Pamatuji si, že jsme přišly do jedné rodiny, která si Mikuláše i s čertem objednala. V místnosti bylo velmi nakouřeno a malý blondatý chlapeček plakal, protože se velmi bál čerta. Později jsem si na něj mnohokrát vzpomněla. Zhruba po čtrnácti dnech jsme s Martinou odjely z Jeníkova zpátky na Moravu. Za rok jsem se do Jeníkova opět vrátila a již jsem zde zůstala.

Dohnalová Táňa

Noc na vykradené faře

Začátkem června jsme ve Vranově nad Dyjí řadu roků pořádávali Vranovskou portu. Vždy se sešlo několik schol z celého velkého okolí a předvedly se se svým vystoupením. V roce 2006 přivezly slečna katechetka Petra a Táňa tak jako v mnoha obdobných případech čtyři jeníkovské děti do Vranova. Vytvořily z nich zde malou scholu a v neděli odpoledne vystoupili, jako zástupci jeníkovské farnosti na Vranovské portě. V té době jsem zrovna navštěvoval v Praze kurz angličtiny, a tak jsem se rozhodl, že nepojedu na kurz v pondělí z Vranova, ale už v neděli večer sjedu autem do Jeníkova, vezmu s sebou děti, aby stihly už ráno školu, přenocuji na faře a ráno pojedu do Prahy z Jeníkova. Slečny katechetky že pak přijedou do Jeníkova v pondělí vlakem, ty se mi totiž už do auta nevešly. Ve Vranově ještě bylo mnoho lidí, kdekdoby po mně něco chtěl, a tak se podařilo vyjet až po 20. hodině. Po náročném víkendu, mnoha bohoslužbách a mnoha setkáních jsem byl velmi unaven. Už před Prahou všechny děti v autě usnuly a i na mě šlo spaní...

Krátce po půlnoci jsem z posledních sil dorazil do Jeníkova. Před Jeníkovem jsem vzbudil děti, aby mě mohly navést na místa, kde bydlí, abych je mohl předat rodičům. Když jsme projížděli kolem jeníkovské školy, nastal mezi dětmi zvláštní rozruch a i přesto, že jsme byli v autě, bylo poznat, že se bojí. Co je vystrašilo? Všimly si, že před školou stojí dva cigáni, které zřejmě dobře znaly. Děti o nich nemluvily hezky a byly rády, že jsme jeli dál. Nevěnoval jsem tomu pozornost. Vzpomněl jsem si na to až teprve později. Děti jsem rozvozil po Jeníkově a okolních obcích a předal je rodičům. K faře jsem dojel kolem půl jedné. Auto jsem zaparkoval před farou, i když jindy vždy dbám na to, aby se uklízelo na dvůr fary. Tentokrát jsem byl však krajně unaven a rozhodl jsem se riskovat a nechat auto do rána venku, a to i přes předchozí neblahé zkušenosti mých jiných kolegů, kteří na takovéto parkování před jeníkovskou farou krutě doplátili.

Se spacákem v ruce jsem strčil klíč do farních dveří, ale ty již byly odemčeny! To mě trochu probralo. Napadlo mě: Ach ty naše katechetky, na co zase myslí, zapomněly zamknout faru. V tu chvíli se mi vybavili i ti, co před chvílí stáli před blízkou školou, a kterých se děti tak lekly. Zamknul jsem za sebou a šel jsem do fary dál. Všechno bylo rozházeno a netušil jsem, čeho se mohu nadát. Rozhodl jsem se, že nebudu po faře zkoumat, zda tam ještě není nějaký nezvaný host. Únava byla tak veliká, že jsem zamířil do jedné z místností, rozbalil spacák, hodil jej na postel a vlezl do něj. S vědomím, že to pro mě může být již poslední ulehnutí, jsem se zmožil už jen na kříž a tvrdě jsem spal až do časných ranních hodin. Teprve ráno s čistou myslí, a když jsem viděl v denním světle všechnu tu spoušť, co na faře byla, mi došlo, co všechno se mohlo stát.

Fara byla vykradena. A tak jsem cestou do Prahy Pánu Bohu děkoval, že jsem se dožil tohoto dne. Naše katechetky mě později ujistily, že rozhodně nezapomněly faru zamknout.

V Praze jsem došel na kurz angličtiny, který vedly řeholní sestřičky z Ameriky, a já jsem ho již několikátý týden spolu s dalšími navštěvoval. Hned dopoledne byly konverzace a byl jsem vyzván, ať promluví o něčem, co jsem v posledních dnech zažil. Lámanou, krkolomnou angličtinou jsem povyprávěl, jak jsem vezl do Jeníkova děti a jak jsem přespal na vykradené faře. Sestřička, která naší lekci vedla, se znovu a znovu na vše podrobně vyptávala, a když konečně pochopila, co se událo, vážně mi domlouvala...

MD

Po osmileté přestávce

Po dlouhé, téměř osmileté přestávce, jsem se rozhodl, že se zúčastním pobytu v Jeníkově. Jelikož jsem tam nebyl tak dlouho, moc jsem nevěděl, do čeho jdu, ale cítil jsem, že se bude jednat o velké dobrodružství. Cesta na sever Čech proběhla v pořádku. Čím víc jsme se přibližovali k cíli, tím víc se mi začala vybavovat již známá

krajina. Po příjezdu jsem pomalu začal studovat toto místo a hledal jsem ve svých myšlenkách nějaké vzpomínky z dětství, kdy jsem tu strávil soluňácký týden. Na místní faře bylo co dělat, tudíž jsme se nenudili. Během těchto dnů nás provázely večerní i ranní chvály, ale také rozjímání v kostele, o které jsme se při snídani s ostatními podělili. Po snídani následovala práce na faře, o kterou nebylo nouze, někteří pomáhali řezat dřevo, druzí dělali plot, atd. Denně jsme chodili na mše svaté do okolních vesnic nebo do samotného Jeníkova. Navečer pak následoval fotbal s místními obyvateli. Celý tento týden hodnotím jen pozitivně, moc se mi to líbilo, načerpal jsem zde hodně informací, které mi budou do budoucna potřeba. Díky paní kuchařce, která nám tak skvěle vařila, jsme udělali tolik práce a to mě hřálo u srdce, protože jsem si byl jistý, že tam nikdo z nás není zbytečný a každý přiložil ruku k dílu a má podíl na obnově této farnosti. Po duchovní stránce lze říct, že tímto pobytem se víra v Boha jen prohlubuje a tím bych chtěl všechny kluky pozvat na pobyt v Jeníkově pro příští rok.

soluňák Martin Bártík

Osudové setkání

Protože do farnosti Jeníkov spadají i obce Oldřichov, Lahošť a Hudcov, rozhodly jsme se se slečnou katechetkou Petrou, že je třeba podchytit i děti tam. Každý pátek po 14. hodině jsem vyrážela pěšky směr Hudcov. Cestou jsem se pomodlila růženec a někdy ještě i korunku k Božímu milosrdenství.

Děti mě v Hudcově samozřejmě neznaly, a tak je bylo potřeba oslovit. Ne vždy však setkání vyšlo. Stávalo se, že jsem do Hudcova dorazila a děti nikde. Také se však stalo, že jsem to jednou vzala přes Hudcov s tím, že pak už odtud pojedou na pár dní do svého rodného města za rodinou. Přišla jsem s velkou krosnou, a jak jsem byla potěšena a zároveň i překvapena, když se mi jeden chlapec nabídl, že mi s ní pomůže a ochotně si ji naložil na ramena. Nicméně mé výlety do Hudcova stále nenaplňovaly můj záměr oslovit, co nejvíce dětí a navázat s nimi bližší vztah a pravidelně se scházet. Až jednou.

Vyrazila jsem z Jeníkova a hned za Lahoští jsem začala připravovat hru pro děti. Měly hledat fáborky a u nich plnit úkoly. V Hudcově děti samozřejmě nikde nebyly, a tak jsem se vydala směr Výšina, kde stál velký dům, ale ne moc v dobrém stavu. Ani nevím, co mě tenkrát vedlo jít touto cestou. Na ni jsem však potkala romské děvče, které vezlo kočárek, vedle něho šlo další děvčátko, které vypadalo spíše jako kluk (mělo takový sestřih vlasů), v kočárku seděla další holčička. Nejstarší děvče doprovázela ještě jiná slečna a společně se bavily. Šlo poznat, že ti, co se drží kočárku, k sobě patří. Byla jsem už unavená z neúspěchu, a tak se mi děvčata ani nechtělo oslovovat, ale nedalo mi to. Slečnám jsem sdělila, že mám pro ně připravenou hru, a že pokud chtějí, mohou si ji zahrát. Koukaly na mě dost podivně, protože takovou nabídku od cizího člověka ještě asi nedostaly. Nakonec nejstarší ze sester jménem Helena rozhodla, že to zkusí. Tak začala dlouholetá spolupráce s rodinou, jejíž všechna děvčata odrostla pak na našich táborech a nejstarší z nich také vypomáhala jako táborová vedoucí. Dokonce na tábor jela i jejich maminka s tou nejmenší. Kontakty udržujeme i nadále, a i když všichni již vyrostly a to i ta nejmenší v kočárku, stále nás doprovází alespoň jedna z nich na nejrůznější akce. Čas od času vzpomínám na toto setkání, které se vlastně stalo osudovým pro všechny strany a jsem velmi vděčná, že jsem měla tenkrát tu odvahu je oslovit.

Dohnalová Táňa

Stopařka

Pamatuji si na jednu příhodu, kterou jsme zažili v okolí Jeníkova roku 2000, když jsme projížděli zdejší krajinu. Bylo nás plné auto mladých, kteří jsme na sever přijeli, abychom pomohli uklidit faru a okolí. Pamatuji si, že pohled z okna byl pro nás ze Znojemska dost neutěšený. Domy byly zanedbané a všude kolem nepořádek. Kolem silnic všude možně postávaly ženy. Nebyli jsme na takovou skutečnost zvyklí a ptali jsme se otce M., který nás vezl, co zde všechny ty ženy dělají? On nám začal vyprávět příhodu, co se mu nedávno stala:

Vyprávěl nám, jak rád bere stopaře. Když poprvé uviděl jednu z těchto žen, rozhodl se, že jí pomůže a zaveze ji, kam potřebuje, jak má ve zvyku. Zastavil a žena si nasedla. Otcí ale bylo divné, že jeli úplně v tichu a nová spolucestující mu ani nehodlá sdělit, kam by potřebovala jet. Tak se jí zeptal: „*Kam jedete?*“ Dostal jednoduchou odpověď: „*Kam chcete!*“

Otec okamžitě zastavil. Pochopil, že se jedná o ženy, které se zde živí prostitucí. Po krátké rozpravě, kdy si vyslechl její příběh, jí dal požehnání a vyložil ji tam, kde zrovna byli. Kupodivu jí to bylo úplně jedno, že pak stála o několik kilometrů dál. Vykládal nám, jak těmto „stopařkám“ už od té doby nikdy nezastavil.

Anežka

Uvědomil jsem si krásu a jedinečnost člověka

Velmi mě povzbudilo vidět ten rozdíl v chování u dětí na začátku a na konci tábora. Bylo přínosné tam být i se svojí snoubenkou (prožili jsme v rotundě zasnubní obřad za přítomnosti dětí z tábora) a vidět i jakým způsobem jedná s dětmi ona. Oceňuji, že to přineslo řadu podnětů k diskusi a vyjasňování názorů na výchovu. V neposlední řadě se mě velmi dotkla možnost strávit noc na adoraci v rotundě. To místo voní modlitbou a mohl

jsem i pocítit, že je potřeba podpořit děti ne jenom chválou, dobrým příkladem, nasloucháním, vzděláváním, ale hlavně i modlitbou. Mohl jsem si i na táboře více uvědomit krásu a jedinečnost každého člověka a musím říct, že jsem si vlastně i celkem odpočal.

Filip Naiser

Pán nech toto dielo požehnáva

Ďakujem za krásny čas na tábore vo Vranove nad Dyjí. Na jednom tábore na Slovensku som pomáhala v kuchynke, ale toto bola vlastne moja prvá skúsenosť animátorky. Ladka mala pripravené hry vopred a preto to uľahčilo veľa práce s prípravami. Práca s deťmi ma moc bavila. Bolo veľa pekných príhod pri hrách, pri vyrábaní náhrdelníkov a náramkov. Ako deti nielen sebe a rodinám vyrábali darčeky, ale aj nám animátorom chceli veľa vyrobiť niečo pekné. Bolo milé vidieť od nich snahu. Tábor mi dal veľa. Posunul ma v zmysľaní o hraniciach pre deti. Naučil ma, že deti potrebujú hranice, aby sme ich dobre vychovali. Že je to určitý prejav lásky. Deti potrebujú aj veľa pochváliť a cítia keď sa im niekto skutočne s láskou venuje. Myslím, že som si s viacerými deťmi vedela vytvoriť pekný vzťah a som rada že takéto tábory fungujú. Pán nech toto dielo požehnáva.

Natalie Petrovicová

A Jára chtěl vzbudit na mši svatou

Protože v Jeníkově již přes půl roku pracuji jako katechetka, zážitky s dětmi se mi kupí a jeden překrývá druhý. Proto jsem se rozhodla svůj příspěvek pojmut jako výběr několika perliček.

V říjnu měli marianky v Jeníkově víkendovku se svou vedoucí Karolínkou. V neděli jsme šli na mši svatou do Teplic, protože v Jeníkově není žádný stálý kněz, pouze sem dojíždí kněží z Moravy. V Teplicích bylo po mši agapé, kde se dojíždaly buchty a chlebičky z farní pouti do Bohosudova. Jeníkovské děti se projevíly a u občerstvení vydržely nejdéle ze všech přítomných farníků. Dokonce jsme si nechali ujet i obvyklý autobus. Nakonec se nás jeden pán zeptal: „*Vy jste z Jeníkova?*“ a když jsme mu to odkývali, tak nám do krabice od bot zabalili zbytek dobrot.

Na Tříkrálovou sbírku ve farnosti Jeníkov 2019 přijela další posila z Moravy – Táňa, Karel Žák a Antonín Pop. (Na faře už byla Zdeňka Bartošová a Josef Křivan). Jára Goth se na Moraváky moc těšil. Měli přijet ovšem až pozdě večer a uvidět je mohl až ráno. Řekl tedy, že půjde s námi na mši svatou do Teplic, která je v 7:30. Protože by se sám nevzbudil, volala jsem v 6 hodin ráno na jeho přání tátovi. Pan Goth řekl, že nejsme normální, ale přesto Járu vzbudil. Jára tak v době svých vánočních prázdnin vstal brzo ráno a byl s námi pěti dospělými na mši svaté u saleziánů.

Bude to týden, co jsme přijeli s dětmi z jarních prázdnin na Moravě. Jedna třináctiletá slečna si mě vybrala za svou ručitelku při vstupu do katechumenátu. Starší holky si rády povídají a vyzvídají. Ráda se s nimi zasměji, někdy se ale ony zasměji mně. Na Šumné jsme rozdávali postní pokladničky, do kterých lidé mohou po dobu půstu spořit peníze, které ušetří za odřeknuté požitky. Slečny z Jeníkova, které se mnou chodily, vzaly ze začátku chození jako zábavu a předháněly se, kdo rozdá víc pokladniček. Když je však rozdávání unavilo, musela jsem je namotivovat. Po levé straně silnice jsem uviděla červenou věžičku a jako přespolní jsem usoudila, že se jedná o novou kapli. Do kaple jsme měli namířeno na mši svatou, a ještě přede mší jsme se chtěli ve společenské místnosti zahřát a občerstvit. Tak holky šly a věžička se blížila. Když jsme před ní stály, přišla zrada, jednalo se totiž o trafostanici. Holky nevěděly, jestli se mají smát nebo plakat, stmívalo se a přšelo. Nakonec zvítězilo to první a po zbytek jarních prázdnin na mě volaly, proč chodím do kostela a ne do „elektrárny“.

SK Liduš

U obrazu Panny Marie – Matky Důvěry

V roce 2002 jsme před prázdninami dali do Jeníkova obraz Panny Marie Bolestné a začali jsme ji nazývat Matka Důvěry. Původně býval v Jeníkově obraz Panny Marie Bolestné, u něhož se dělo mnoho vyslyšení, ale když jsme do Jeníkova přišli, už tam nebyl a do dnešního dne se nám nepodařilo vypátrat, zda ještě vůbec existuje, i když již víme, jak vypadal.

Pan děkan ze Znojma, Mons. Jindřich Bartoš, nás ubezpečil, že pokud se v Jeníkově dála zázračná vyslyšení na přímluvu Panny Marie, pak budou pokračovat, i kdybychom tam dali jiný obraz Panny Marie než ten původní. A hned nám nabídl, že jeden takový obraz má. S vděčností jsme jeho nabídku přijali.

Tento nový obraz má svou zvláštní historii: Býval v kapličce u obce Dvorce, poblíž Bruntálu, když pak nastala totalita, kaplička se ocitla v pohraničním pásmu a hrozilo, že ji hlídající pohraničníci budou postupně devastovat. Řeholní sestřičky Božského Spasitele, které nedaleko odtud sloužily, využily návštěvy dvou studentek medicek a vyslaly je do kapličky, aby přenesly obraz Panny Marie, který tam byl uctíván. Tato dvě děvčata se skutečně vypravila na tuto riskantní cestu a obraz se jim podařilo přinést.

Sestry měly obraz ve veliké účtě, a i když se musely stěhovat na různá místa po naší zemi, vždy ho brávaly s sebou. Tak se dostal i do Znojma, kde jedna komunita těchto sester sloužila. Sestřičky však stárly a postupně umíraly. Až se jednoho dne domluvily s panem děkanem, že by mu mohly tento svůj vzácný obraz předat. Prosily jej, zda by jej nemohl při vhodné příležitosti umístit někam, kde by si ho lidé vážili, a kde by před ním uctívali Pannu Marii. Pan děkan jej měl nějakou dobu na faře, a když jsme mluvili o Jeníkově, přišlo mu, že právě zde, je to pravé místo, kam může být obraz věnován.

Když jsme tedy tento obraz pro Jeníkov dostali, nejprve jsme jej donesli do každého z našich kostelů, o které se staráme kolem Vranova nad Dyjí a lidem jsme doporučili, aby před tímto obrazem svěřili Panně Marii všechno to, co je pro ně těžké a důležité. Hned po tomto jihomoravském turné milostného obrazu se mi přišel ohlásit jeden muž z mé farnosti a sdělil, že modlitbě před tímto obrazem připisuje vyslyšení. Byl v naprosto neřešitelné situaci; ocítl se ve velmi těžké, finanční krizi, dokonce mu neodkladně hrozil soud a z toho plynoucí zabavení majetku. Nutno podotknout, že se do této nezáviděníhodné situace dostal bez vlastního zavinění. Svěřil tedy tento svůj problém Panně Marii Jeníkovské. V nejbližších dnech se zcela nečekaně objevilo řešení, které později umožnilo z této beznadějně situace celkem dobře vyjít.

V srpnu 2002 postihly naší zemi záplavy. Rozvodnilo se zvláště Labe. Bylo to krátce před druhou pěší poutí z Vranova nad Dyjí na Velehrad. Zvažovali jsme zda, pěší pout' nezrušit a nejit pomoci na povodně. Nakonec jsme však rozhodli, že na povodně pojedeme pomoci až po pěší pouti. A ukázalo se, že to bylo správné řešení, protože pomoc v Křešicích u Litoměřic, kam jsme dorazili, byla možná až po částečném opadnutí vody. Se skupinou asi 40 mládežníků jsme tedy týden pomáhali odstraňovat nánosy bahna. Na závěr tohoto našeho pobytu jsem navrhl, že když jsme jen asi 40 km od Jeníkova, že bychom si tam mohli zajet na mši svatou. Po mši svaté jsem mládeži ukázal i nový milostný obraz a zmínil jsem jim zázraky, které se na tomto místě dříve děly. Společně jsme se před obrazem pomodlili a odcházeli z kostela. Byl s námi i Martin z Třebíče, který k nám měl po prázdninách nastoupit do FATYMu Vranov nad Dyjí na náhradní vojenskou službu. Ten zůstal před obrazem klečel déle než ostatní, pak se ke mně přitočil a řekl mi: „To je zvláštní, po víc než deseti letech jsem se zase modlil. Ten obraz mě přímo přitahuje.“ Konstatoval, že se mu vrátila víra.

Za ty roky, co už je v Jeníkově opět obraz Panny Marie jsem slyšel již o mnoha vyslyšených modlitbách právě před ním. Bohu díky za to, že se nadále v Jeníkově tato vyslyšení na přimluvu Panny Marie dějí.

MD

Cestující ve vlaku

Ve svém volném čase se snažím pro Jeníkov vykonávat drobné služby. Kromě účasti na táborech ve Vranově nad Dyjí pořádaných pro děti z Jeníkova a okolí se vždy nechám katechetkou Táňou přemluvit k roli doprovodu při přepravě dětí z Vranova do Jeníkova či z Jeníkova do Vranova. Při jízdě autem je trasa dlouhá 298 km, po kolejích najedeme o pár desítek (i stovek) km více a cestování vlakem či autobusem zpravidla zabere 8 hodin, což je vlastně obvyklá délka pracovní doby. Obvyčejné celodenní harcování je někdy nuda i s dobrou knížkou, ne však s dětmi z Jeníkova. Za komplikovaným usazováním se v přečpaném rychlíku pak následuje honění kufrů po celém vagónu, zavírání oken doprovází nespokojené škleby osůbek, které si už samy sebe představovaly vykloněné z okýnek s rozpuštěnými vlasy. Byla jsem i svědkem bitky pet lahvemi, pokusu o vytření podlahy pod sedadly vlastním oblečením či simulace Tarzana, který místo lián používá držadla na kola nebo uložistiště pro zavazadla. O nastupování do špatných vlaků a následných úprcích k vlaku domněle správnému snad ani není potřeba mluvit.

Nedávno jsem si všimla, že cizí lidé spolucestující s námi autobusem či vlakem by se dali rozdělit na dva tábory. Na lidi, kteří se nechávají okouzlit zlobením našich dětí a bez problémů se s nimi pustí do řeči, a na lidi, kteří na nás vrhají zděšené pohledy při našem příchodu na zastávku a při sebemenším zašustění sáčku div nevyletí z kůže. Je to opravdu zvláštní, ale zdá se, že děti z toho vždy těží, ať už legraci z pána zacpávajícího si uši, nebo projevy přízně. Jejich doprovod obvykle také nezůstane o nic ochuzený. Z jedné strany se mi jakýsi děda snaží dát dobrou radu, ať si ty haranty laskavě ráčím vychovat, z opačné strany mi maminka podává pytlík bonbónů a druhá, která zrovna u sebe nic nemá, mi cpe do ruky padesátikorunu, prý dětem na přilepšenou. To si asi mám vybrat, jestli děti nechat zlobit, nebo pořád usměrňovat, přičemž riskuji opatrnou otázkou od ostatních, zda mám ve slovníku i něco jiného než „Pšššššš!!“

Eliška Blažková

Žloutenka typu B

V Jeníkově jsem vyrůstal a žil až do skoro osmnácti let a na Jeníkov mám spoustu vzpomínek. Vyrůstal jsem jako nevěřící, i když jsem jako malé děčko občas kostel navštívil. Do kostela jsem to měl doslova pár metrů. Rád jsem tam chodil, líbily se mi obrazy a sochy. Byla tam zvláštní příjemná atmosféra. Pak se kostel na dlouhou dobu uzavřel, dokonce byl několikrát vykraden. Jeníkovský kostel znovu otevřel až FATYM. Bylo to jako by byl Jeníkov polit živou vodou. Bylo mi asi 15 let a na různé akce nezapomenu. Ať už to byl turnaj v ping pongu

nebo ve fotbale, později společné modlitby a čtení Bible. Velkou zásluhu na tomto „oživení“ Jeníkova mají katechetky Nazareta a Vilma. Tímto jim za vše děkuji.

Několikrát jsem byl také ve Vranově, kde jsem ministroval. Účastnil jsem se první cyklopouti z Vranova do Jeníkova. Nevěřil jsem, že zvládnou na kole, které nemělo ani pořádnou přehazovačku, přejet téměř celou republiku. Díky Pánu Bohu jsme cestu téměř všichni zvládli. Na tento zážitek nikdy nezapomenu.

V Jeníkově žije mnoho milých lidí, například Salačovi. Pan Salač přijel za mnou na zatím poslední návštěvu s otcem M. Bylo to setkání po mnoha letech, vyslechl jsem si spoustu věcí, i těch pro mě nepříjemných, ale chápu, že jsou na mě lidé naštvaní. O. M. jsem kontaktoval až po několika letech, když jsem byl zavřený ve Valdicích. Tam jsem „našel“ víru, zvláště po zázraku, který byl na mně vykonán.

Po odběru krve mi vězeňský doktor oznámil, že mám žloutenku typu „B“. Po dvou letech přijela doktorka – internistka z Prahy s nabídkou, že žloutenku vyléčí interferonem. Léčba by trvala cca 1 rok a prý je to dosti bolestivé. S léčbou jsem souhlasil, byla mi znovu odebrána krev kvůli testům. V tu dobu jsem začal prosit Pána Boha o pomoc. Léčby jsem se bál. Po třech měsících přijela opět doktorka z Prahy, očekával jsem začátek léčby. Doktorka mi však oznámila, že testy dopadly dobře, žloutenku prý nemám. Zcela výjimečně se to stane, že si tělo se žloutenkou poradí samo, ale je to prý „náhoda“. Já ale na náhody nevěřím. Poprosil jsem Pána Boha o pomoc a On mi pomohl. Zhruba v té době jsem napsal první dopis o. M. Od té doby jsme v pravidelném kontaktu. O. M. mě také několikrát navštívil. První návštěva byla sice krátká, ale pro mne velice důležitá. Další návštěva o. M. byla i se mší svatou, což bylo super hlavně proto, že jsem byl tady v Mírově pokřtěn a biřmován. Za kmotra mi šel zdejší kaplan, kterého pravidelně navštěvuji.

O. M. jsem za spoustu věcí moc vděčný. Slíbil jsem, že ho nezklamou, a to dodržím.

David Černý

Křtil jsem na Mírově

Ve Vranově nad Dyjí vydáváme už od roku 2007 časopis Milujte se!, vychází 4x za rok a kromě jiných ho odebírají i kaplani, kteří chodí do věznic. Dost často se stane, že někdo z vězňů, ke kterým se dostal tento časopis, píše do redakce.

Před několika lety napsal nečekaně i David. Psal o tom, že když prolistovával časopis Milujte se!, který jim přinesl vězeňský kaplan, narazil na moje jméno a adresu a vynořily se v něm vzpomínky na dřívější zážitky.

Když mu bylo nějakých osmnáct, devatenáct roků, podobně jako jiní z Jeníkova, strávil na faře ve Vranově několik měsíců. Tehdy s námi prožíval všechno to, čím zde žijeme. Chodil na bohoslužby, pomáhal s dřívím v lese, pomáhal s opravami kostelů a far a velmi si to tady užíval. Dokonce zde byl zrovna v době, kdy jsme pořádali první cyklopout' z Vranova do Jeníkova. Sehnali jsme mu kolo, které jsme mu zapůjčili, a on jel s námi. Tehdy byl mladý a při síle, a tak byl na všech kopcích vždy první.

Jeho psaní z vězení mě uvedlo do reality, o které jsem trochu tušil. Ve své hlouposti a naivitě se připojil ke špatným kamarádům a byl u toho, když se opakovaně páchal zločin. Jeho kumpána policista zastřelil a vše zůstalo na něm. Nyní si odpykává mnohaletý trest a s bolestí vzpomíná na svou rodinu: syny a krásné chvíle prožité ve Vranově.

Začal jsem si s ním dopisovat. Z pravidelné korespondence se postupně podařilo obnovit pěkný vztah, který jsme spolu měli už z dob, kdy jsme se potkávali v Jeníkově. Doporučil jsem mu, aby si častěji zašel promluvit s vězeňským kaplanem. Začali se spolu scházet. Opět se začal modlit. Po nějaké době mi napsal, že by chtěl být pokřtěn a jestli bych ho nepřijel pokřtít do kriminálu. Zdálo se, že to myslí zcela vážně. Přípravu vedl vězeňský kaplan a byla dlouhá, důkladná. Pak bylo těžké najít společný vhodný termín, abych mohl přijet na křest. Několikrát jsme ho museli měnit. Nakonec se podařilo, že jsem v sobotu 14. 1. 2017 stanul poprvé v životě před věznicí na Mírově. Byl ponurý, zimní den. Už pohled z venku na mě působil dost stísněně. Pak dlouhé čekání na vězeňské vrátnici, důkladná prohlídka a konečně průchod s dozorcem přes mnoho zamknutých dveří. Všude ostnaté dráty. Všude přísná ostraha.

Když jsem se v kratičkém rozhovoru s dozorcem, který mě provázel, zmínil, že jdu na návštěvu našeho vězně z Jeníkova a přijíždím až z Vranova, tak se upřímně podivil, jestli mi to vůbec stojí za to. Jeho otázka mi napověděla, že už mají nebo alespoň on má vězně zařazeny v kategorii těch, pro které už nestojí za to, udělat cokoliv navíc. Potkávali jsme také skupinky vězňů, vždy v doprovodu s dozorcem. Byl to pro mě nový a velmi silný zážitek. Pak už se mě ujal vězeňský kaplan. Vysvětlil, že téměř všichni vězni pocházejí z rozbitých rodin, a že většina klientů Mírova má za sebou těžší zločiny.

Setkání s Davidem bylo velmi milé a následující mše svatá, které se zúčastnilo asi 15 vězňů, samozřejmě s dozorcem, měla zvláštní kouzlo. Vězeň hrál na varhánky, ostatní se snažili zpívat a bylo vidět, že tyto projevy jejich víry jsou upřímné. Nejojemnější chvíle nastala, když byl David pokřtěn a biřmován. Vězeňský kaplan mu šel za kmotra. Bylo vidět, že David je šťastný, že začíná novou etapu života. V následných dopisech mi pak

popisoval, jak se snaží naplno podle víry žít a jak dělá vše proto, aby odčinil svoji špatnou minulost. Kéž by mu jeho přesvědčení vydrželo.

Když jsem ho po roce znovu v červnu navštívil, tentokrát s panem kostelníkem z Jeníkova, dověděli jsme se nové skutečnosti, které nám osvětlily, co vedlo k jeho zatčení. On sám tehdy měl co do činění s drogami a měl tu smůlu, že i když se nechal zlákat k nepoctivému získání peněz, byl sám překvapen, že jeho společník spáchal vraždu. Vůbec s tím nesouhlasil a považoval to za podraz. Už však nebyla cesta zpět. Kdyby šel prý komplíce udat, hrozilo by, že by jej odpráskl dřív, než by se podařilo jej zajistit. A tak jeho parťák zavraždil ještě i další a David se vezl s ním... Měl i tu smůlu, že policie vraha zastřelila a zůstal jen on. Po takovéto sérii vražd bylo potřeba udělit exemplární trest. Tak už si mnoho let odseděl a ještě řada roků je před ním. S panem Salačem a s Davidem jsme se společně zasmáli, že když byl zatčen, měli jeho synové zhruba tři, čtyři roky, a až bude propuštěn, že je pravděpodobné, že už bude mít vnoučata...

MD

Mše svatá v rodině Farských.

Na soluňáckých každoročních prázdninových misiích bývá jeden den v týdnu, vždy ve čtvrtek, mše svatá na místě zbourané kaple sv. Antonína v Hudcově. Skupinka, která má zvat na čtvrteční mši svatou má vždy za úkol sehnat i případný přístřešek, kdyby přšelo. To se také podařilo sehnat v podobě otevřené garáže. S případným deštěm se však nikdy moc nepočítalo, protože vždy bývalo hezké počasí. Také tehdy nic nenavštěvovalo tomu, že by byla bouřka. Sotva jsme dojeli na místo zbořené kaple, spustil se tak silný liják, že jsme se rychle utíkali schovat do auta s myšlenkou, že bude mše svatá v domluveném přístřešku. Po příjezdu se ukázalo, že silný vítr s deštěm znemožňoval sloužit mši svatou v otevřené garáži. Tehdy se ukázalo, že mladá paní domu je velmi vstřícná. Pozvala nás dovnitř a mši svatou otec M. odsloužil uprostřed jejího obývacího pokoje. K našemu překvapení se ukázalo, že paní je praneteří odpadlého katolického kněze Farského, který byl roku 1920 jeden ze zakladatelů Československé církve husitské. Pán Bůh asi dobře ví, proč jsme mši svatou měly sloužit právě u nich, potvrdilo se to ještě další rok, kdy se celá situace k našemu překvapení přesně nachlup stejně zopakovala.

Josef Maria Vrána

SUPERDEN ve Vratěnině

Jako v dřívějších letech, tak i tentokrát jsme se chtěli s dětmi zúčastnit květnového soutěžního dne = SUPERDNE na Moravě. Konal se ve Vratěnině. Děti takový výjezd na Moravu s nadšením přivítaly. Protože program začíná v sobotu od rána, museli jsme na Moravu cestovat už v pátek. Jenomže každý pátek jsem měla povinnou školu, tak jsem děti nemohla cestou doprovodit. Ale Pán Bůh se postaral. Nabídl se pomocník Petr, že děti převezme.

Den předem jsem všem koupila přes internet jízdenky, aby měli v autobuse místo. V pátek, několik minut před odjezdem autobusu, mi Petr volal, že chybí místa pro dvě děti. „*Že bych se spletla a objednala méně míst?*“ přemýšlela jsem. „*Ale ještě jsem si to kontrolovala, to je zvláštní...*“ V Teplicích se dvě děvčata rozhodla, že když by ta dvě místa nešla dokoupit u pana řidiče, zůstanou doma. Ale modlily se, aby mohly jet. A co se nestalo! Petr se znovu podíval na objednané jízdenky a zjistil, že se přehlédl a jsou pro všechny!

Ve Znojmě jsme se setkali a jeli do Vratěnína společně. Všechny tašky jsme si odložili doprostřed autobusu, kde je pro ně prostor. Autobus byl plný lidí jedoucích z práce, jeníkovských a také skupinky skautů. Ti měli také tašky, krosny a batohy a položili si je k těm našim. Skauti vystupovali ve Vranově a ještě před výstupem nám prozradili, že se chystají pěšky do Znojma. My jsme jeli dál, až na konečnou do Vratěnína. V posledních zastávkách jsme zbyli v autobuse s panem řidičem sami. Když jsme dojeli, každý si vytáhl svou tašku.

Jenomže Petr svůj batoh nenašel! V kapse měl pouze mobil a peněženku, všechny ostatní věci zůstaly v batohu, který mu zmizel. Co bude celý víkend dělat? Napadlo nás, že ho asi z autobusu vytáhli skauti v domnění, že je jejich. Ale jak se jich zeptat a batoh dopravit k majiteli? Začali jsme se modlit ke sv. Antoníčkoví. Ještě jsme volali do Vranova na faru, jestli skauti nenechali batoh ve Vranově u zastávky. Ale jak jsme se brzy dozvěděli, nebyl tam. Tak jsme se tak modlili a během pár minut se stala neuvěřitelná věc.

Na konečnou zastávku autobusu, kde jsme ještě stáli, přijelo větší policejní auto. Páni policisté vystoupili, vytáhli z auta batoh a zeptali se: „*Není to vaše? Volali nám skauti, kteří byli na cestě do Znojma, že by mohl být váš!*“ Samou radostí jsme tomu nemohli uvěřit! Batoh se našel a přivezla ho přímo policie!

s.k. Irča

Podzimní víkend marianek v Jeníkově

Jeníkov je místo, kde jsem byla zatím jen dvakrát, ale už za tyto dva víkendy mám sesbíráno mnoho zkušeností a veselých zážitků. Tamní děti a děti z okolí dokážou člověka naučit spoustu věcí o sobě samotném.

Můj druhý víkend v Jeníkově proběhl letos v říjnu. Potěšil mě zájem holek o setkání. Sešly jsme se v sobotu dopoledne. Společně jsme si upekly bublaninu, pomohly jsme zpracovat dýni na kompot. Liduška se celý víkend moc hezky starala, abychom netrpěly hlady a žádným dalším nedostatkem.

Venku jsme si zahráli hodně různých zábavných her. Marianky byly nápadité a myslím, že každá navrhla alespoň jednu hru, kterou jsme hrály. Největší úspěch mělo myslím, „Cukr, káva“ a „Země je láva!“ Na památku našeho druhého setkání jsme se vyfotily. Šly jsme na návštěvu místního hřbitova, abychom si připomněly, že v listopadu jsou svátky Všech svatých a Dušičky. Holky snad zjistily, že odpolední návštěva hřbitova nepřináší smůlu. Zvláště potěšilo, když si po vyrábění každá odnášela, podle mě, s nadšením, moc hezký výtvar.

Večer byl klidnější s večerní modlitbou a písničkami v kostele. Zahrály jsme si chytré pexeso s postavami ze Starého zákona. Příběh o Mojžíšovi promítaný na stěnu pokoje nás pak provázel až do říše snů.

V neděli jsme se všechny vysvátkované vydaly na mši svatou do Teplíc, doprovázeny neustálým klapáním kolíčků při kolíčkované. V Teplících hrála skvělá schola a pak nás za kostelem nečekaně pohostili místní. To, jak nám moc chutnalo po mši při svačině, jsme si nejlépe uvědomily, když nikdo neměl hlad, až přišel čas na výborný nedělní oběd, který Liduška připravila. Kvíz po cestě zpátky dopadl taky dobře. Když je odměna na cestě, tak je všechno jednodušší.

Celé setkání se mi líbilo. Doufám, že holkám a malému Románkovi, kterého jsme zahrnuly pro tentokrát mezi marianky také.

S přáním hojnosti Božího požehnání.

Karolína Neumannová

Krásný den v Jeníkově

O adopci farnosti Jeníkov FATYMem jsem se poprvé dozvěděla při Katechetickém kurzu v roce 2000. Informaci jsem „absorbovala“, ale neměla jsem pocit, že se mě to nějak někdy bude týkat... Po několika letech začal jeden ze synů jezdit se soluňáky na týdenní prázdninový pobyt právě do Jeníkova. Jeho vyprávění bylo zajímavé, připadalo mi to všechno naprosto jiné než u nás, na Moravě, a proto jsem se po čase odhodlala i s manželem jet na Moravskou pouť do Jeníkova.

Syn nás seznámil s místními staršími i mladšími jeníkovskými. Obdivovala jsem jejich statečnost ve víře v tom zcela jiném prostředí s vysokými ploty mezi sousedy a spoustou velkých štěkajících psů... Nepřipadalo mi to tam příliš přátelské. Také jsem obdivovala nasazení některých z nich - třeba vyšívání obrázky na zdech v kapli v Lahošti nebo upravený kostel v Jeníkově.

Také jsem se - řízením Božím - nachomýtla jako kuchařka a později jako vedoucí na jeníkovský tábor... je opravdu jiný než ty ostatní, ale přes všechny peripetie - děti v jádru touží po lásce a pozornosti - jen se liší prostředky, které volí k jejich prosazování.

Také jsme s rodinou několikrát jeli na pobyt do Jeníkova o jarních prázdninách - něco se pomohlo na faře, jezdilo se lyžovat do Krušných hor a taky se besedovalo s místními. Zaujaly mě například diskuse při přípravě místních ke svátosti biřmování - silná témata a hledání odpovědí na těžké otázky v životě... Někdy to bylo dost ostré, ale byla z toho všeho cítit snaha o poznání pravdy.

Krásný den pro mě byl 5. května 2012 - to jsme se scholou jeli hrát do Jeníkova na udílení svátostí křtu, biřmování a manželství. Bylo to krásné a slavnostní, litoměřický biskup Jan Baxant byl velmi milý a jeho promluva při mši svaté byla povzbudivá a plná krásných myšlenek. Duchovní zážitek byl završen výborným občerstvením nejen na faře, ale i na farské zahradě.

Nejvíce myslívám na Martina. Potkala jsem se s ním při svém kuchaření na jeníkovském táboře, bylo mu 15 a byl milý a úslužný. Později jsme v rozhovoru zjistili, že se zná s jedním z mých synů a na dálku se kamarádí... Za pár let Martin přijal svátost křtu a začal se chovat poplatně svým rokům... Začali jsme se se syny za něj modlit Korunku k Božímu milosrdenství a snažili se být trpěliví... Teď už je mu zase víc a mám z něj radost. Letos v zimě při Tříkrálové sbírce v Duchcově jsme jej potkali, protože jsme s našimi skupinkami působili poblíž jeho bytu. Udělal mi velkou radost, hlásil se k nám, ukázal nám své první samostatné bydlení a povídal o práci, přítelkyni.... solidní mladý muž :-)) Kéž jemu i ostatním milým jeníkovským Pán žehná!

Martina Křížová

První dojmy ze severu a Jeníkov z vlaku

V prosinci 1998 jsem si udělala pár dnů volna a vyjela ze Znojma směr Praha. Velkým překvapením byl ve Znojmě na nádraží jeden známý, který nám katechetkám chodil hodně na faru pomáhat. On nastupoval v Bechyni do nové práce a tak jsme až do Jihlavy, kde přestupoval, povíдали.

Praha byla moc hezky adventně vyzdobená.

Ani jsem přesně nevěděla, kam pojedu. Napadlo mě zavolat bývalému panu faráři a kamarádce. Pan farář působí v Kadani. Pokud si dobře vzpomínám, tak jsem ještě ten den jela do Kadaně. On mě pak vzal po svých

farnostech, ukázal kostely - bez oken, zarostlé stromy a různě zničené. Jedna místní paní, u které jsem mohla přenocovat, mi hodně o všem vyprávěla.

Z Kadaně jsem jela za kamarádkou do Ústí nad Labem. Cesta vlakem místním krajem byla zajímavá - doly, chemičky a celkový ráz severních Čech. Vlak uháněl k Ústí. Za Duchcovem na kopečku jsem viděla obrovský kostel. Také zpustlý, ale střechu a okna měl. Utkvěl mi v paměti. To, že je to Jeníkov, jsem se dozvěděla až za pár let, když jsme tam jeli na víkend roznosit zpravodaje.

Ale ještě zpět za kamarádkou do Ústí. Provedla mě adventním, zimním městem, seznámila se svou spolubydlící (později také katechetkou ve FATYMu) a ukázala VŠ, kde obě studovaly. Kamarádka pocházela ze Znojma a na víkend se chystala domů. Měla vyhledané osvědčené spoje vlakem a tak jsem jela s ní. Až někde za Prahou mi došlo, že domů dojedeme až po 22. hodině a jít 2 km od vlaku sama po tmě, to bude problém. Pak byla možnost jet až k ní domů. Ale co se nestalo. Myslím, že v Jihlavě nastoupil přímo do našeho kupé onen mladík, který jel se mnou autobusem ráno ze Znojma do Jihlavy. Že už jede z práce na víkend domů a na nádraží ho budou čekat rodiče a že mě také svezou. Pane Bože díky.

Eva

Co činí farnost Jeníkov výjimečnou

Když se mluví o Jeníkově, mnozí mají mrazení, protože ho předchází zbytečně hrůzná pověst. Hodně lidí si pod pojmem Jeníkov představuje vesničku se zhruba 80 domy, což sice je pravda, ale ne tak docela. Jeníkov je obecním úřadem spojen s obcí Oldřichov, kde je těch domů podstatně více a žití je tam klidnější. Pro mě osobně je Jeníkov farnost, kde jsou čtyři obce a domů asi 800. Lidé jsou zde vesměs dobří a s negativními reakcemi se téměř nesetkávám. Farnost Jeníkov je lukrativní místo blízko Teplic, a proto se stále rozrůstá. V samotném Jeníkově za poslední dobu přibýlo nejméně 20 domů.

Jeníkovskou farnost mám rád a nemůžu říci, že by byla jiná než jiné farnosti. Do kostela sice moc lidí nechodí, ale tak je to i jinde. Když člověk potřebuje pomoci, narazí na někoho, kdo pomůže, a to i nezištně. V každé obci se najde někdo, s kým mám pěkné vztahy a jsem rád, když se s ním můžu při své návštěvě farnosti setkat.

Co činí farnost výjimečnou, jsou pěší poutě, které sem mnoho let směřují z Prahy. Jeníkov je totiž bývalé poutní místo, tak poutní tradici postupně obnovujeme. Při pouti se také projeví pěkné propojení s farností, zvláště když v sobotu večer přivezeme místní děti, které s námi poslední den putují. Pro některé poutníky je to sice trochu šok, ale pak zjistí, že to jsou miláčci, zvláště když po některém neznámém poutníkově začne skákat Jára Goth.

S dětmi máme spojeno mnoho pěkných zážitků z táborů, které s nimi pořádáme. Teď už je na to naštěstí dost vedoucích, ale když jsme to zpočátku s o. M. pořádali sami, bylo to dost náročné a dokonce jsme se setkali s vyhrožováním, že si na nás přivedou kamarády z Teplic a vypálí nám to tu. Tehdy šlo o tři tmavší mládežníky, z nichž ani jeden z Jeníkova nebyl. Po této zkušenosti jsme přemýšleli, jestli vůbec s tábory pokračovat, ale naštěstí se našlo dost ochotných spolupracovníků, takže se každoročně můžeme těšit, jaké překvapení na nás zase čeká.

I když je v Jeníkově mnoho dobrých lidí a nerad bych se někoho dotkl, zakončím tím, že pro mě Jeníkov je především rodina Salačova. Jsou jakoby naši rodiče, přátelé i příbuzní. Máme spolu vynikající vztahy a nedokážu si představit, jak by Jeníkov bez nich fungoval. Vždy u nich najdeme zázemí, pomoc a otevřené dveře. Na pana Salače se můžeme spolehnout ohledně pomoci na faře i v kostele a bez modliteb paní Salačové by Jeníkov určitě nebyl tak krásné a milé místo, jakým je.

o. Nik

Severní Čechy mám prostě jenom ráda

Před třinácti lety otec M. v kostele nabízel možnost rekreačního ubytování v Jeníkově na faře v naší adoptivní farnosti. Zaujalo mě to a chtěla jsem svým dětem ukázat měsíční krajinu, tak jak jsem ji znala z osmdesátých let. Tu dobu opravdu skvěle zobrazoval televizní snímek Ropáci. Manžel toto moje rozhodnutí rázně odmítl, nestojí prý o průmyslem zničenou krajinu a nedýchatelný vzduch. Zůstal doma. Já sama sbalila čtyři děti a vydala se za čtrnáctidenním dobrodružstvím vlakem, autobusem, jak se dalo.

První perlička padla již v Mělníku, kde vlak zastavil u tepelné elektrárny a naše malá Ema, tenkrát ještě šestiletá, přilepila nosík na okno a na celý vagón hlásila: „Jéé, mamííí, komín a on kouří“. Od tohoto okamžiku jsme se staly středem zájmu nejspíše celého vlaku. Místní opravdu nepotkávají lidi, co neznají kouřící komíny, každý den. V Jeníkově na faře to bylo takové sportovní, bojové, ale s tím jsme počítali, a ostatně ani nic víc jsme nepotřebovali. Bydlely tam a s dětmi pracovaly dvě katechetky. Obdivovala jsem jejich odvalu. V tomto drsném prostředí potřebovaly hodně Boží ochrany a podpory. Přijetí místním obyvatelstvem bylo ovšem trochu náročnější.

Zvláště mládež a děti se nám shromažďovaly před farou a měly pro nás spoustu opravdu jadrných slov a výhrůžek. Ostatní obyvatelstvo nás tak nějak ignorovalo, nejspíše jsme nestáli v jejich očích ani za pohled. Až na tyto drobnosti byla naše dovolená opravdu skvělá. Zákony a nařízení o odsiřovacích jednotkách vykonaly své a nikdy bych neuvěřila, že se může krajina tak proměnit. Krásně zelené lesy a nekonečné množství přírodních, kulturních a historických zajímavostí připoutaly naše srdce. Jeto opravdu kraj malebný, zajímavý, prostě krásný. Vrátila jsem se plná nadšení a radosti. Našla jsem tam úplně něco jiného, než jsem očekávala.

Od té doby jezdíme do Jeníkova poměrně často, téměř každý rok, nyní i s manželem, který od základu změnil svůj názor.

Naposledy jsme tam byli v loni v roce 2017, opět čtrnáct dní. Došlo k malé, nebo spíše velké změně. Jeníkovská fara byla už půl roku prázdná, bez katechetky, která by se věnovala dětem a ostatnímu obyvatelstvu. Byli jsme tam sami a čekalo na nás velké překvapení. Lidé si nás poměrně brzy začali všimnout, zdravili nás a oslovovat na ulici. Ptali se, zda budeme na faře bydlet už pořád. Děti začaly samy docházet na faru a Ema si s nimi hrála.

Sedávali jsme před farou a povídali si. Děvčata nám pomohla uklidit kostel před Moravskou poutí. Mládež míjející nás - bydlící na faře - si dávala pozor na jadrná slovíčka, a když jim přeci nějaké uklouzlo, tak se omluvili. Byla jsem z toho všeho opravdu hodně překvapená a začala vzpomínat a srovnávat naši první návštěvu v tomto kraji. Tak jak nás tenkrát nechtěli a odmítali, po dvanácti letech nás přijímali a vítali. Bylo vidět, že se jim prázdná fara nelíbí a že někoho, kdo má k víře trochu blíže než oni mezi sebou, opravdu chtějí. Poprvé jsem si uvědomila, že FATYM tu udělal opravdu velký kus práce. Že spouště lidem ukázal správný směr. I když mnoho lidí u nás na jihu proti jeníkovské farnosti protestuje, myslím si, že to bylo dobré rozhodnutí, a že se tam za těch dvacet let udělal pěkný kousek práce.

Jak jsem již dříve řekla, severní Čechy jsou opravdu velmi krásný a zajímavý kraj, všem doporučuji jeho návštěvu. Lidé jsou tu trochu živější, ale má to něco do sebe. Je to změna a je o čem přemýšlet.

Lenka Pisková

Tříkrálová sbírka v Duchcově

Před několika lety jsem měla možnost zúčastnit se Tříkrálové sbírky v severočeském Duchcově. Autobus plný moravských koledníků vyjžděl již brzy ráno. Protože byla ještě tma, dospávali jsme. Po rozednění následovaly ranní chvály a po nich jsme byli seznámeni s průběhem samotné Tříkrálové sbírky. Všichni jsme byli rozděleni do skupinek, které pak měly během několika hodin projít celé město Duchcov. Každá skupinka měla i mapu, aby se mohla v ulicích lépe orientovat a aby se na žádnou domácnost nezapomnělo.

Když jsme projížděli Prahou, nastoupilo k nám ještě několik dalších koledníků. Z okna autobusu jsem pozorovala měnící se krajinu a kochala se krásou Českého středohoří.

Přiblížili jsme se do cílového místa. V Jeníkově na faře jsme měli možnost se ještě zahřát čajem a posilnit svačinou. Potom jsme se převlékli do kostýmů tříkrálových koledníků a vyzvedli si pokladničky mostecké charity. Alespoň my starší.

Na faře nás čekaly i místní děti a další se k nám postupně přidávaly v samotném Duchcově. Následně jsme byli autobusem rozvezeni do jednotlivých oblastí města, kde každá skupinka procházela svoji podle mapy přidělenou oblast. Počasí nám přálo, takže se koledovalo jedna radost. Jako koledníci jsme zazpívali tříkrálovou píseň a křídou na dveře napsali K+B+M s udáním daného letopočtu. Tato písmena neznamenají jen iniciály jmen Tří králů - Kašpara, Baltazara a Melichara, ale i zkratku latinského Christus mansionem benedicat, což v překladu znamená Kristus, ať požehná tomuto domu. Stalo se mi, že jedna starší paní při našem odchodu kontrolovala dveře, zda nechybí nápis nad dveřmi. Prý proto, aby při odchodu z domu nezapomněla K- klíče, B- brýle a M-mobil.

Unaveni z několikahodinového chůze jsme se vrátili zpět na faru v Jeníkově, kde následovala děkonná mše svatá. Po ní byla výborná večeře a odjezd domů zpět na Moravu. V autobusu po večerních chválách jsme měli každý možnost na mikrofon sdělit ostatním své zážitky a dojmy. Shodli jsme se na tom, že místní lidé již s moravskými koledníky počítají a že byli velice vstřícní.

Helena Danielová

Na začátku opravdu „zvěřinec“

Do Jeníkova jsem přijela s prvními slečnami katechetkami, které jsme tam vezli a pomáhali uklidit faru po malování. Vymalováno bylo zajímavě. Stěny byly růžové a futra červená. Dozvěděli jsme se, že fara už se připravovala na funkci vykřičeného domu (samozřejmě bez vědomí tamějšího pana faráře, který měl na starosti „nepočítaně“ farností a nájemci to chtěli uchopit takto – jak to zjistil, tak je vyhodil...).

Před naším nástupem byla fara i kostel několikrát vykradeny. Jestli si to dobře pamatuji, také se v Jeníkově stala krátce před naším příchodem vražda, ale to nás neodradilo a hlavně ty, které jsme tam zanechali.

Slečny katechetky navazovaly kontakt s místními obyvateli a postupně si je získávaly. Děti začaly vozit na Moravu na tábor a celoročně se jim věnovaly, což trvá víceméně bez přestávky dodnes.

Děti byly na naše moravské poměry jenně řečeno velmi divoké – nejenže s nimi nebylo možné hrát nějakou dlouhodobější hru, ani nebyly ochotné poslouchat své vedoucí (a to ani trochu), takže to byl ze začátku opravdu „zvěřinec“. Po letech práce s dětmi a mládeží musím říct, že vidím krásné výsledky (i když ty je lepší moc nehledat – často moc vidět nejsou a posuzovat naši práci podle lidských měřítek by se nemuselo vyplatit, mohlo by to vést spíš k malomyslnosti, ale jak říká o. M., je třeba zasívat a dál to nechat na Pánu Bohu).

Jedno z dětí bývalo opravdu velmi divoké, absolutně bez výchovy. Dnes bych řekla, že je s ním možné se normálně domluvit a věřím, že z něj může vyrůst opravdu dobrá osobnost. Nejen děti, ale i další obyvatelé Jeníkova jsou vděční za to, že se jich FATYM ujal. Je pěkné, když tam někdy zavítám a místní ženy se o nás okamžitě postarají – dají najíst, napít. Tvoří tak pěknou atmosféru. Zhruba 1x za 14 dní do Jeníkova pravidelně jezdili naši otcové z FATYMu a sloužili mši svatou většinou v Lahošti. Vždycky když tam přijeli, byla kaplička vybavená něčím novým, co se dalo obdivovat – vyšívána křížová cesta, různé sošky,... Ani na Moravě (alespoň na Vranovsku) se tehdy tak o kostel nikdo nestaral.

Po mnoha letech působení FATYMu vidím, že tato práce má obrovský smysl, i když někdo by mohl čekat na to úsilí mnohem větší výsledky. Občas slyším, jak je to nerozumné pomáhat na takovou dálku, když my sami v pohraničí dřeme „bídu s nouzí“. Jak by se měli starat ti, co jsou blíž. Ale protože nikdo blíž se bohužel nestará, děláme to my. Samozřejmě jen benzín a plyn už je projety za pár milionů za těch 20 let spolupráce, ale stále jsou ochotní nezištní pomocníci, kteří pomáhají i finančně, a proto je možné takovouto službu dělat. Pán Bůh jim to odplatí a všem, kteří přímo v Jeníkově a okolí působili a působí – kněží, slečny katechetky, „civilkáři“ a mnozí další spolupracovníci.

M. Jírová

Zážitky z prázdnin

Jsem ráda, že jsem mohla přijet do Štítar, a moc jsem si to tady užila. Bylo toho hodně. Nejvíce se mi líbilo, jak jsme byly na lodičkách ve Vranově nebo jak jsme byly na pláži, opékaly buřty a kukuřici. Vyráběly jsme náramky, svíčky, rámečky. Byla tady sranda. Chodily jsme na mši svatou, pak na ranní a večerní chvály. Líbilo se mi taky, jak jsme byly v klášteře za Irčou. Potom jak jsme zpívaly u ohně a koukaly na hvězdy. Hodně se mi tady líbilo.

Iveta Cziczuová, 12 let, Bílina

Nedá sa ty vypovedať - tolko iniciatívy a lásky v mene Božom

Dostala som otázku: „Čo vám dalo do života stretnutie s kňazmi z Moravy, ktorý jazdia na misiu do Jeníkova?“

Nedokázala som na túto otázku odpovedať veľmi dlhý čas. Nie preto, že by som nevedela čo mi tieto stretávania priniesli, ale preto, že vyjadriť pocity, ktoré v človeku tieto stretávania zanechajú a čo zostáva po týchto stretávaniach v srdci, je veľmi ťažké.

Pre mňa je stretávanie s týmito ľuďmi, ako stretávanie sa so svojou rodinou.

Pochádzam s veľkého slovenského mesta a keď som prišla na sever Čiech, zdalo sa, že sme prišli na koniec sveta, kde zmizla všetká viera. Cítila som prázdnotu a smútok. Až raz, už ani neviem akou súhrou náhod a ciest osudu, som sa dostala do Jeníkova na bohoslužbu a následne na sedenie s kňazmi a ľuďmi z Moravy. Následne som tam začala chodiť čoraz častejšie a hoci robím na služby, snažila som sa svoje služby prispôbiť termínu, kedy malo byť „učenie“. Na týchto stretnutiach a bohoslužbách som cítila Božiu prítomnosť, ako nikdy predtým.

Kostol tak jednoduchý a predsa plný lásky a viery. Veľa vecí zničených, rozkradnutých ale kňazi sa stále dookola pokúšali zachrániť a opraviť, čo sa dalo. Sami pracovali na opravách spolu s dobrovoľníkmi. Všetko robili s láskou a pokorou v srdci. Spoznávali sme sa navzájom a doplňovali sa. Kto mohol, priniesol čo sa dalo. Posedenie vždy spríjennili koláče od pani Vierky, Gitky či pani Blaženy. Nezaostávali ani ľudia prichádzajúci z Moravy a mnohokrát priniesli dobroty, čo doma napiekli. Tolko súdržnosti....

Ako vybrať len jednu jednoduchú odpoveď na hore uvedenú otázku?

Jedna z vecí, ktorá ma fascinovala a fascinuje doteraz bola svedčenie. Vryla sa mi do srdca. Svedčenie tak jednoduché a pritom tak dôležité a úprimné. Len ten, kto zažil svedčenie v Jeníkově či Lahošti ma vie pochopiť a vie o čom rozprávam...

Premýšľam a je toľko myšlienok a situácií, ktoré mi navždy zostanú v srdci... Kňazi, ktorý k viere viedli deti z ulice, zo sociálne slabých rodín či rozvrátených rodín. Ľudí v tiesni a v beznádeji, nikoho od dverí neodohnali, neposlali preč. Naopak, ukazovali im Božiu lásku. Trojkráľové zbierky, kde ušmudlané deti chodili v sprievode kňazov a dobrovoľníkov. Zbierky hračiek a oblečenia pre tieto deti. Organizácia detských táborov pre deti zo sociálne slabých rodín. Opravy kostola, kaplnky v Jeníkově, Lahošti, farnosti a mnoho, mnoho iných aktivít

o ktorých sa dajú písať kapitoly. Bolo úplne prirodzené vidieť kňaza, ako nosí drevo alebo ho pripravuje. Úplne prirodzené a predsa tak neskutočne vzácne. Toľko iniciatívy a lásky v mene Božom. To je Jeníkov a misia kňazov z Moravy.

Učenie na krst, sväté prijímanie či birmovanie. Učenie, kde rozhovory o Bohu vždy končili debatou o našich životoch a našich trápeniach. Človek z učenia odchádzal nie len obohatený o učenie o Bohu a viere ale aj s čistou a ľahšou dušou, silnejší znovu čeliť nástrahám života a osudu.

Tu som bola birmovaná. V Tejto malej dedinke na severe Čiech a na túto udalosť nikdy nezabudnem. Tu som spoznala priateľov, tu som spoznala pravú lásku a vieru v Boha.

Veľké díky našim kňazom o. M., o. Františkovi a o. Nikovi. Veľké díky dobrým ľuďom z Moravy, dobrovoľníkom, ktorí nad našim krajom nezlomili palicu. Ďakujem sponzorom, ktorí finančne prispeli na opravu kostolíka, fary či kaplnky. Ďakujem Mirkovi a Olinke za nákup nádoby na krstenie detí, slečne Danke za kúpu umývačky riadu na faru, pani Gite a Lád'ovi za ich starostlivosť o faru a Jeníkovský kostol a všetkým ostatným, čo som nespomenula ďakujem, že ste. Vďaka vám mám srdce plné lásky pokaždé, keď si na vás spomeniem.

Ukázali ste mi svojim chovaním a spôsobom života, že človek nikoho nemá právo posudzovať ani odsudzovať. Naopak má vždy podať pomocnú ruku a s vierou v Boha v srdci prijímať skúšky života.

Ďakujem vám všetkým.

Renata Bruderová

Vzpomínky na začátky

Když sem přišel v roce 1999 do Jeníkova kněz MD i s katechetkami, moc extra jsem to ani nevnímal. To víte, doma jsme do kostela nechodili. Navázeli jsme se se sousedem do děvčat, jak je možné, že jsou na faře samy a nesmějí mít ani kluky. Prostě jsem se na to díval skepticky. Trvalo nějakou dobu, než jsem pochopil, že to tak musí být, že se věnují dětem z vesnice. Taky se v Jeníkově začaly konat mše. Markéta, první katechetka, která se už znala s mojí manželkou, potřebovala občas něco opravit, třeba kolo, nebo něco jiného na faře a tak. Na té faře toho bylo ke spravování opravdu dost, každou chvíli něco. Jenom těch klíčů, co se na faře ztratilo. Někdy jsem měl z toho nervy.

Když jsem se seznámil s otcem M., všechno nabralo obrátky. Kaplička, která stojí hned vedle v parku, byla... no, to se nedá popsat. Požádalo se o dotace a začala se opravovat střecha kapličky, pak fasáda. Nyní je kaplička jako nová, ještě interiér by chtělo trochu poopravit. Ze stromů, které už nebyly v dobrém stavu, byly vytesány sochy – např. Panna Maria, sv. Josef, anděl Gabriel. Nejvíc mi dala zabrat ta střecha kapličky, kterou jsem opravoval nejdříve. Překážely všude větve stromů. Jednou jsem vylezl na střechu kapličky a měl jsem namále. Asi při mně stáli všichni andělé, jinak bych spadnul dolů.

Manželka v tu dobu už chodila na mši svatou do Duchcova, protože tady nemáme každý týden mši. V Duchcově sloužil kněz Štefan z Hrobu. Manželka jezdila do Duchcova autobusem. Asi po roce jsem ji tam začal vozit autem a pak jsem tam dokonce zůstával. Skamarádili jsme se s otcem Štefanem a občas jsem mu tam taky s něčím pomohl.

V Jeníkově už pilně pracoval otec M. na tom, abychom se s Gitou vzali v kostele. Zjistilo se, že já jsem z původně z evangelické církve, kde jsem byl jako malý pokřtěn a tak jsem přešel do katolické, pak přišel i souhlas od biskupa a hned se určil termín svatby. Musím zmínit ještě otce Nika, který do FATYMu přišel trochu později, ale na naší svatbě už byl přítomen. Tento kněz je u nás také jako součást rodiny. Když nikdo v zimě na faře nebyl a byla tam zima, spal u nás.

Před dvěma roky mě také překvapil otec M. Při mši ve Vranově nad Dyjí oficiálně oznámil, že budu dělat kostelníka v Jeníkově a předal mi k tomu zvláštní pověření.

Také chci ještě říct, že při birmování mi dělala kmotru Věrka Horváthová z Lahoště, která také hodně pomáhala s Bláží z Teplíc s občerstvením během našich poutí.

Jinak jsem moc rád, že to tady díky FATYMu stále funguje a je tu alespoň živo. Děkujeme také všem z Vranova, kteří pevně drží s FATYMem.

Vlád'a Salač

Moje první setkání s Jeníkovem

Působila jsem jako pastorační asistentka ve Štítarech, a tak jsem často slýchávala o adoptované farnosti Jeníkov v severních Čechách. Nikdy předtím jsem v této oblasti naší republiky nebyla, ale toužila jsem se tam podívat. Asi po třech měsících činnosti ve FATYMu Vranov n. Dyjí jsem dostala nabídku jet do Jeníkova. Pamatuji si, že to byl začátek prosince a my jsme měli navštívit tamější mateřskou školkou v rámci mikulášské besídky.

I po více než 10 letech si vybavuji své pocity, když jsme postupně projížděli nočními Teplicemi a nakonec zastavili v Jeníkově a z auta vyskočili před ztichlou farou. Ztemnělá krajina severních Čech, začátek prosince, téměř před půlnocí. Fara, ve které problikávala a zhasínala světla – to není tedy nic pro mě. Vnímala jsem všude kolem bezmoc, nejistotu a opuštěnost. S těmito pocity jsem nakonec přesto usnula. A ráno jsem se probudila do krásného slunečného dne, spatřila jsem nádhernou krajinu a cítila jsem, že tato oblast není Bohem opuštěná, ale naopak: On ji drží ve svém náručí a neustále se nad ní sklání. To mi potvrdila různá setkání s obyvateli Jeníkova, např. pokrývač právě pracující na střeše, který žasl nad tím, že ho Mikuláš za denního světla křesťansky pozdravil; rozzářené oči malých dětí, když jsme vstoupili do školky; milé přijetí ze strany našich sousedů...

A já jsem si najednou byla jistá, že Bůh tu není o nic méně přítomen než jinde na světě. Jen stačí se dívat kolem sebe. Pak jsem se vždy ráda do Jeníkova znovu vracela.

s. Michaela Hana Vlčková

Kolo

Zkušenost s Jeníkovem u mě postupně narůstala. Musela jsem mnohokrát přiznat, že je to zde úplně jiné, teď nechci říkat, zda lepší nebo horší, než jsem dosud byla zvyklá. Brzy po té, co jsem do Jeníkova nastoupila jako slečna katechetka spolu s Petrou, udělala jsem následující zkušenost. Bylo to zrovna v dušičkovém týdnu, kdy se Církev modlí za zemřelé, a tak jsem se modlila též, a zároveň jsem je prosila i o to, aby ty duše v očistci pomáhaly i nám.

Byly jsme s Petrou pozvány na nějakou akci (už si přesně nevzpomínám, o co šlo) do muzea v Duchcově. Jely jsme tam na kolech. Moje kolo bylo celkem pěkné, ale ne až natolik, že by hrozilo reálné nebezpečí, že bych o něj mohla přijít. Je samozřejmé, že si kola zamykáme, nejsem si však jistá, jak to tehdy se zamčením kola bylo. Když jsme s Petrou vyšly po skončení akce, moje kolo bylo pryč. Byla jsem překvapená a také úplně bezradná. Na zmíněné akci byli i policisté, hned jsem se šla svěřit jednomu z nich, co se mi stalo. Vůbec je to nepřekvapilo. Naložili mě do auta a společně jsme objeli různé uličky Duchcova, jeli téměř najisto. Moc jsem nevěřila, že by se kolo mohlo najít. Cestou jsem si v modlitbě vzpomněla na duše v očistci. K mému velkému překvapení se kolo našlo. Bylo v hloučku kluků, kteří částečně postávali a seděli na lavičce. Poděkovala jsem policii i duším v očistci. Tenkrát to byla pro mě velká zkušenost jak s dušemi v očistci, tak s místními policisty.

Táňa Dohnalová

Pán se stará a nic není náhoda

Přijměte, prosím, svědectví a vzpomínky související s krásným nezapomenutelným místečkem v naší republice – Jeníkovem. Nějaké střípky, že vlastně existuje Jeníkov, jsem pochytila v rámci pěších poutí na Velehrad s vranovským proudem, za dob mého dospívání. Všimla jsem si, že putovala i skupinka (většinou děti se slečnou katechetkou) právě z jeníkovské farnosti. Děti byly hlučné, živé, ale spontánní a byla s nimi legrace. Bylo milé vidět, jak se děti s vírou seznamují.

O místo Jeníkov jako takové, jsem „zakopla nohou“ v rámci různých výjezdů z FATYMu (jako Moravská pouť, podzimní a jarní prázdniny s dětmi, Tříkrálová sbírka, aj.), když jsem ve Štítarech na faře na přelomu 2009/2010 byla slečnou katechetkou. Pomalounku, nenásilně a o to s větším citem a zapálením jsem si Jeníkov postupně zamilovala. Místní lidé jsou tu milí a srdeční. Vidět Ježíše v každém z nich, sice trochu jinak, bylo velmi povzbuzující, a semínko dobra - různě velké - je opravdu v každém z místních. Myslím zvláště na manžele Salačovi, které jsem během pobytů v Jeníkově a pak následně různých brigád, mohla více poznávat a kteří nejednou „vytrhly trn z paty“.

Na jaře 2010 „slovo dalo slovo“ a do Jeníkova jsem se vydala na první jarní brigádu se spolupracovnicí Danou. Poté následovaly další společné pracovní pobyty, nejen mě a Dany, ale i jiných skupin. A to teprve byla ta nekonečná Boží milost, vidět toto místo jako místo nevyčerpatelných milostí. Jak při té práci - úklidu fary, drhnutí podlah v kostele, oklepávání omítky v pokojích na faře, tak i ve společném čase modlitby, rozhovorů, vtipných situací a výletů do okolí. S Danuš jsme byly prostě sešrané. Na tento čas četnějších pobytů s Danou, později pak jen návštěv v rámci Tříkrálových sbírek, autobusových poutí, aj. velmi ráda vzpomínám a v mém životě tento čas znamená mnoho.

Mám ráda místo nahoře za kostelem, kde opravdu, i když se oproti pohoří Krušných hor na obzoru, cítím maličká, s Bohem jsem vlastně velká a milovaná. Vážně - toto je místo, kde pěje samo srdce chválu Božímu stvoření a velkorysosti a nekonečným milostem, které nám Bůh dává. Pán se stará a nic není náhoda a neděje se jen jakoby. Důkaz znáte – Jeníkov

Velký a pokorný dík Bohu a Panně Marii za veškerá dobra a milosti prokázané v tomto místě i ve veškerých aktivitách a činnostech nejen na faře a okolí, ale i kostele (opravy, dotace) a hlavně v lidech (kněží, dobrovolníci) a v jejich službě a oběti pro milé a bohublé místo, jakým Jeníkov bezesporu je.

Ukončím krásným a výstižným textem z Písma svatého z 2. listu Korintským 9,8: „*Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo.*“

Petra Urbanová (Kučerová)

Svědectví z Jeníkova

Do Jeníkova jezdím už od roku 2008. Jezdíme tam o prázdninách s partou kluků (soluňáky) na týden. Letos jsem tam byl již podesáté a každé prázdniny se na to vždy moc těším. Když jsem tam byl poprvé, bylo mi asi 12 let, tak jsem vůbec nevěděl, do čeho jdu. Tehdy jsem měl hrozný pocit, když jsem uviděl faru, v jakém je hrozném stavu, a že tam týden budeme spát. A to nebylo všechno. Když jsme pak procházeli vesnicemi, které na mě působily tak nějak pochmurně (polorozpadlé domy, zuřiví vlačáci za každým plotem, ...), nebo se potkávali a bavili s místními lidmi, tak to nebylo jako u nás (na Moravě). U nás nejsou lidé tak zamračení a nedůvěřiví jako tam. Nevím, jestli to bylo znásobené tím, že jsem byl ještě malý a nikde jsem pořádně nebyl, ale toto mi utkvělo v paměti a pamatuji si to dodnes. Připadal jsem si tam jako někde v cizině, lidé jsou tam jiní, mají jiné zvyky a chování, jinak mluví a jinak přemýšlí. Ani nevím proč, ale další rok jsem jel do Jeníkova znovu, nejspíš mě tam zase rodiče poslali. Teď, když tam přijedu, tak jsem vždy natěšený, překvapený, nadšený a mám z toho obrovskou radost. Vždy se za tu dobu, co tam nejsem, udělá mnoho práce a jsou vidět změny. Fara teď vypadá ve srovnání s pohledem před 10 lety moc pěkně, ale pořád je tam ještě mnoho práce.

Když mě o. M. oslovil, že mám něco napsat o Jeníkově, tak jsem nad tím začal přemýšlet. Pokaždé jsem však došel ke stejnému závěru: O tom se nedá psát, to se musí zažít! A všem to vřele doporučuji. Vždycky když jsme přijeli z Jeníkova domů, tak jsem doma našim vyprávěl, jaké to tam je. Ale až když tam přijeli a viděli to, zažili tam nějaké svoje příběhy, tak pak až poznali, co to je Jeníkov. Lidská řeč je na toto nedostačující nebo aspoň já ji neumím tak dobře používat, abych to všechno pěkně popsal. I přesto se pokusím něco trochu napsat a přiblížit, jak to tam chodí. Pokud ale můžete, tak se tam vydejte, vážně to za to stojí!

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině, takže byla u nás samozřejmost, že od malička chodím do kostela, do náboženství, ministruji a nikdy se nad tím nediskutovalo, jestli chci, nebo ne. A tím, že to byla pro mě samozřejmost, tak jsem se při mši svaté často nesoustředil a nevnímal to. Každý si ale dřív, nebo později musí to rozhodnutí pro víru udělat sám, to už prostě rodiče neovlivní. A právě toto jsem já prožil v Jeníkově. To mi zrovna bylo asi 13 let. Během týdenního soluňáckého pobytu jsem měl možnost být na adoraci, a ještě navíc sám v celém kostele, před vystavenou monstrancí s Pánem Ježíšem. To co jsem prožil tam, jsem ještě nikdy do té doby nezažil. Ta radost, ten pocit štěstí a další krásné věci, které ani slovy vyjádřit nedokážu, mě úplně naplnily při rozjímání. V tu chvíli jsem chtěl, aby to nikdy neskončilo, abych to mohl zažívat pořád. Věděl jsem, že Pán je tam opravdu se mnou a že mě má rád. Tak moc rád, že za mě a všechny moje hříchy zemřel... V tu chvíli se mi zalily oči slzami. Byl jsem vděčný, šťastný a zároveň strašně smutný, že mu já těmi svými hříchy tolik zatěžuji kříž. Od té doby mám jasno. Samozřejmě, že přijdou chvíle, kdy je to horší a člověk cítí, že se od Pána vzdaluje, ale důležité je opět se pro Něj rozhodnout a věřit v Něj.

Jednou z povinností správného křesťana je evangelizovat a snažit se šířit víru dál. Když jsem doma v prostředí, kde mě znají, tak je to pro mě obtížné. V Jeníkově to pro mě bylo mnohem jednodušší, protože tam mě nikdo neznal a mohl jsem tam začít od nuly. Navíc když tam byla parta kluků ve zhruba stejném věku, kteří se toho nebáli, tak to člověka strhne a jde s ostatními, a to mi hodně pomohlo. Chodili jsme tedy po okolních vesnicích, zvonili na jednotlivé domy, bavili se s lidmi, kteří v nich bydleli, zvali je na mši svatou a u některých i odpovídali na zvědavé otázky. Převážně ale lidé moc neotevírají, a když už otevrou, tak nejsou moc příjemní a nechtějí se moc bavit. Je to však velmi zajímavá zkušenost, kterou bych neměl, kdybych do Jeníkova nejel.

Jednou, když jsme takhle chodili po domech a zvali lidi do kostela, tak v jednom domě otevřel starší pán. My jsme mu řekli, kdo a odkud jsme, a ještě jsme to ani nedořekli a už nás pán přerušil, že ho toto vůbec nezajímá. Že je zarytý komunista, vůbec se s námi nechce bavit a ať jdeme pryč. Tehdy jsme měli v naší skupince bohoslovce, a právě on se jen tak nenechal odbyt, a tak pěkně se s ním pořád bavil. To se ale pánovi nelíbilo, tak už trochu přitvrdil, jak je na severu Čech zvykem. Řekl: „*Pokud hned neodejdete, tak na vás vytáhnou vzduchovku!*“ Tehdy jsem poznal, že nás v tom Bůh nenechává samotné, a že právě v takových chvílích nám Duch Svatý vnuká, co máme říkat. Ten bohoslovec na něj pořád tak pěkně a mile mluvil a vůbec se tím, co pán před chvílí řekl, nenechal rozhodit. Po chvíli se pán otočil, šel do domu a řekl, že si jde pro ni, ať už vypadneme. Více jsme tedy pána neprovokovali a šli jsme dál. Já jsem měl v tu chvíli docela strach, ale ten bohoslovec ne. Byl úplně v klidu a usmíval se. Tehdy jsem jím byl naprosto fascinován, a hlavně tím co mluvil. Uvědomil jsem si, že pokud to bude potřeba, tak On nás v tom nikdy nenechá samotný a pošle nám Ducha Svatého, který skrze nás bude mluvit.

Takových příběhů a zážitků mám za ty roky mnohem víc, ale všechny tady napsat nejde. Tyto jsem napsal třeba pro ty, kdo váhají, jestli se tam jet podívat a zkusit si to zažít na vlastní kůži, nebo pro ty, kteří se tam nemohou dostat, aby si aspoň trochu dokázali představit jaké to tam je. Mně osobně přinesl Jeníkov spoustu dobrých věcí. Kamarády, a to některé opravdu dobré, hlavně z místních, ale i z FATYMu, prohloubení ve víře a vždycky takové znovunabití, protože se tam mezi místními dětmi cítím šťastný a vím, že má smysl snažit se jim dávat dobrý příklad. Místní děti jsou často z neúplných rodin a vyrůstají na ulici a vůbec neznají, že se k nim někdo chová pěkně a má je rád. Avšak když to poznají a vidí, že to člověk s nimi myslí opravdu dobře, tak se více otevrou a taky ho mají rádi. A to je moc krásný pocit, když takhle člověk může pomáhat. Jeníkov mi přinesl poznání, že nemusím jezdit do Afriky na misie a pomáhat, ale že i u nás jsou místa, kde je potřeba evangelizovat a pomáhat i materiálně, protože většina rodin, co jsem poznal, tam žije v celkem náročných podmínkách. Za ty roky jsem si Jeníkov velmi oblíbil a moc rád se tam vždycky vracím. Na jedné straně je tam mnoho zla a nenávisti mezi lidmi, jak tam působí ďábel. Na straně druhé je to bývalé velké poutní místo, kde si lidé vyprosili mnoho zázraků, a i dnes si tam lidé vyprošují mnoho milostí u obrazu Panny Marie Jeníkovské – Matky Důvěry, takže takové velmi posvátné místo.

Lukáš Vybíral

Co mi dal FATYM

Čo mi dal FATYM, od kedy ho poznám? Získala som nových priateľov, viacej som sa priblížila k Bohu. Naučila sa nové modlitby. Nové zážitky. Tu som si mohla urobiť birmovku. Pokiaľ mám problémy alebo starosti, vždy keď idem do Jeníkova, tak sa vždy tam ukludním a vyrovnám. Najviac som vďačná, že som spoznala knazov, ktorí sa vedú rozprávať s ľuďmi bez toho, aby sa vyvyšovali. Majú dary, ktoré priťahujú ľudí. To je vzácné u knaza, hlavne dneska keď, niektorí knazi si moc o sebe namýšľajú, sú neprístupní. Dakujem Bohu, že som našla spoločenstvo, v ktorom sa cítim dobre. Prajem FATYMu do ďalších rokov, aby pritiahol viacej veriacich a aby sa darilo robiť tak, ako do teraz či aj lepšie.

paní Miša, jeníkovsko

Co pro mě znamená Jeníkov u Teplic

Jeníkov především vnímám jako staré poutní mariánské místo. Jde o místo, které od roku 1423 patřilo ke klášteru cisterciáků v Oseku. Ti zde vybudovali první kostel a od této doby byla z Jeníkova do okolí šířena křesťanská víra a úcta k Panně Marii. Toto ještě posílilo postavení barokního kostela svatého Petra a Pavla, založeného roku 1756. V těchto dobách se jednalo o mariánské poutní místo se značným dosahem a významem, který byl posilován milostným obrazem Panny Marie, o kterém dnes nevíme, kde se nachází. Dnešní situace tohoto poutního místa odráží stav víry v srdcích obyvatel Jeníkova a okolí. Proto si zaslouží velký dík každý místní věřící, který se přes lhostejné reakce okolí snaží, aby toto místo neupadalo a mohly z něho dále vyzařovat paprsky Mariánské úcty do okolí. K tomu i dnes napomáhá „nový“ obraz panny Marie Matky Důvěry se silnou přímluvnou modlitbou a působení FATYMu Vranov nad Dyjí a jeho aktivity v této oblasti. Jeníkov tedy pro mě představuje **NADĚJI!**

Jednou ze zmíněných aktivit FATYMu je organizace různých poutí na toto starobylé poutní místo a na duchovní místa v okolí, z nichž jsem se dříve několika zúčastnil. Při těchto poutích se vždy vytvořila pěkná duchovní společenství. Vzpomínám například na rozhovor s řeholní sestrou, tehdy ještě dívkou, rozhodnutou vstoupit do řádu. Jeníkov tedy pro mě představuje **SPOLEČENSTVÍ!**

Dále FATYM na tomto místě organizuje sportovně pracovní pobyty pro mládež, při kterých se mladým nejen podaří vyčistit, opravit nebo zkulturnit vybranou církevní stavbu Jeníkova, ale i se pobavit a zasportovat si. Já jsem se několikrát zúčastnil lyžařských pobytů, kdy jsme si kromě přípravy dřeva na topení užili krásné přírody Krušných hor a lyžování v nedalekých lyžařských areálech. Jeníkov tedy pro mě dále představuje **RADOST!**

Několika lyžařských pobytů, jichž jsem se zúčastnil, byl přítomen i dnes již zesnulý kněz Jiří Balabán, který zde neustále šířil svůj specifický humor. Až po jeho smrti jsem se dozvěděl o jeho těžké autonehodě coby veselého studenta bohosloví, s jejímiž následky se pak potýkal celý následující pozemský život. Z jeho úst jsem však neslyšel slůvko stížnosti. Jeníkov tedy pro mě ve vzpomínkách představuje i **POKORU!**

No a konečně nic z uvedeného by se neuskutečnilo bez kněží a spolupracovníků FATYMu. Především bez jejich lásky toužící po spáse místních obyvatel a lásky k tomuto koutu naší vlasti. A nejlíp oni vědí, kolik námahy a obětavosti se za tímto celým dílem skrývá. Jeníkov tedy pro mě konečně představuje i **LÁSKU A OBĚTAVOST!**

Petr Kříž, Blížkovice

Rád se do Jeníkova vracím

Z Lančova do Jeníkova u Duchcova je cesta daleká... ale není nikdy pro mě zbytečná. Když mě oslovil P. M. s pomocí pro tuto farnost, tak jsem tuto nabídku neodmítl. Začal jsem Jeníkov navštěvovat častěji, a o to více jsem si toto místo oblíbil. Jezdil jsem pomáhat na faru řezat dřevo, uklízet na zahradě a také zúčastnit se Tříkrálové sbírky. Poznal jsem zde nové známé a kamarády, kteří se mnou společně obcházel se zpravodaji a při Tříkrálové sbírce navštívit jednotlivá stavení. Radost z této sbírky byla vzájemná, když v pokladničky cinkaly vybrané peníze a lidé byli potěšeni naší návštěvou a možností vykonat dobrý skutek. Často vzpomínám na P. Štefana, P. Milana, Lenku, Bohunku a Helenku. Vždy mi byli při této sbírce velkou oporou. Mojí odměnou za tuto práci byla návštěva barokního kostela Petra a Pavla, společná modlitba za mou sestru Evu, bratra Karla a ostatní mé blízké. Budu se těšit, pokud opět budu moci přijet do tohoto dalekého kraje s malebnou vesničkou Jeníkov.

Toník Pop

Chaloupka pro holky ve Štítarech

Začaly jsme 11. 8. 2018 ve Štítarech. Sice jsme byly v menším počtu, ale i tak to stálo za to. Celý týden jsme si užívaly, pořád jsme něco dělaly, např. 12. 8. jsme byly na vranovské pláži a v 19:30 jsme pak šly na mši svatou, kterou sloužil o. M. 15. 8. jsme byly v domově důchodců, kde jsme zpívaly a dávaly obrázky, které jsme kreslily, pak jsme byly na pohřbu kněze. 16. 8. jsme byly ve Vranově, kde nás čekalo překvapení. 17. 8. jsme se připravovaly k odjezdu na sever.

Celý týden byl plný překvapení, vyrábění, her a dalších zajímavých činností. Moc se mi tu líbilo a chtěla bych moc poděkovat za to, co pro nás děláte. Pokaždé, když jsem s vámi, mohu být sama sebou a za to jsem ráda. Jinak jsem strašně ráda, že mohu mít příležitost tu s vámi být a s radostí vás budu navštěvovat. Mám vás ráda.

Natka Matějková, 13 let, Jeníkov

Když se vrátili z tábora, byli trošku „jiné“

Když jsem byla požádána, abych napsala něco k dvacetileté spolupráci s Jeníkovem, adoptovanou farností, byla jsem trošku v šoku. Co psát? Nikdy, asi k mé škodě, jsem tuto farnost doopravdy fyzicky nenavštívila. Ale setkala jsem se s ní prostřednictvím svých synů, kteří tam už několik let dojíždějí na tábory a také při pěších poutích na Velehrad, kdy jsem měla možnost se s dětmi z této oblasti potkat. Nesmírně mě oslovila jejich ochota a obětavost, s níž svého kamaráda na vozíčku přesouvali po celé trase pouti, aby i on s nimi stejným dílem zažil tu pospolitost, ale i srandu. To mě nutilo přemýšlet, jestli i já bych byla schopná a ochotná se obětovat a brát ho „jako že nic“.

Druhé moje hlubší zamyšlení přišlo na konci pouti, kdy děti, se kterými jsem se loučila, plakaly. Já se svými dětmi jsem se vracela domů, ale proč tyto cizí děti domů nechtěly? Proč plakaly, když se loučily s cizí maminkou?

Od svých synů však vím, že situace v této oblasti je složitá. Pokaždé, když se vrátili z tábora, byli trošku „jiní“. Vděčnější. Vděčnější za to, že je doma maminka i tatínek. Mamince se můžou vypovídat a tatka je kámoš. Že rodiče se mají rádi a doma se není čeho bát.

Z jejich vyprávění vím, že ne všechny děti tam mají tento „komfort“, a proto moc fandím všem, kdo se do takového díla pustili. Od začátku spolupráce s Jeníkovem sice uběhlo spousta času, ale udělalo se také spousta práce.

Bůh má rád i tyto děti a není mu lhostejné, že tam tolik let jakoby „neměl přístup“. Není mu lhostejné, že i ony potřebují lásku. Proto ať žehná všem v tomto díle, ať jim dá dar Ducha Svatého, horoucí a milosrdné srdce.

Zároveň chci poděkovat všem, kdo se pro tyto nejen děti obětují a jsou ochotni pro ně dýchat a mají odvahu to dělat každý den znovu a znovu.

maminka Majka

Jeníkov – vzpomínky jedné táborové vedoucí

O Jeníkově v severních Čechách jsem se dozvěděla od otce M. a katechetek, které v té době působily ve farnostech spravovaných FATYMem. Od jedné z nich jsem dostala pozvání jet s nimi na tzv. jeníkovský tábor. Dostala jsem předně instruktaž o „jeníkovských“ dětech – že to jsou děti trochu živější, že to s nimi může být náročnější, ale že to rozhodně stojí za to se jim věnovat. Studovala jsem střední pedagogickou školu, takže mě lákalo poznat tyto děti. Na tábor jsem kývla, netušíc, že jeníkovští si na dlouhou dobu zarezervují místo v mém srdci.

Nepamatuju si konkrétní události mého prvního tábora. Ale moc dobře si vzpomínám, že jsem byla nadšená. Po skončení tábora jsem se rozhodla, že chci poznat děti v jejich přirozeném prostředí. Odjela jsem proto prve na pouť do Jeníkova, pak jsem tam strávila podzimní prázdniny... a pak jsem tam trávila každou volnou chvíli, kdy to jenom trochu šlo. Kdysi mi kdosi řekl, že Jeníkov si člověk buďto zamiluje nebo ho nenávidí. Já jsem si ho

zamilovala. Zvláště kvůli dětem, které jsem poznala a poznávala. Děti, které už v deseti letech kouřily, děti, které podstatně dříve znaly mnohá sprostá slova, děti, které žily zcela odlišným způsobem života, než jsem já, hodná holka z jižní Moravy, do té doby poznala. Děti z rozvedených manželství, z často neútesných podmínek – ne ani tak materiálních jako spíše vztahových. O mnohých dětech jsem věděla, že mají nejrůznější průšvihy (a dvojka z chování bylo většinou to nejmenší). Zнала jsem je jako velké drsnáky, kteří se s ničím nepárou. Poznala jsem ale také, že hluboko za tou drsnou maskou jsou ukryté citlivé duše, které víc než kdokoli jiný touží po lásce, po přijetí, po přátelství, po důvěře v ně samé, po podpoře. Pokud to bylo aspoň trochu možné, snažila jsem se jim to poskytnout.

Ale zpět k táborům. Několik měsíců po skončení mého prvního jeníkovského tábora mě oslovil o. M. s prosbou, abych vedla ten další jako hlavní vedoucí. Jeníkovské děti mi nebyly jedno, tak jsem na vedení tábora kývla. Tábor jsem se snažila důkladně připravit, sehnala jsem si tým báječných vedoucích, připravila jsem program, hlavní téma tábora, komunikovala jsem s rodiči. Neříkám, že všechno bylo perfektní, mnohé věci jsem řešila na poslední chvíli (např. kuchařku jsem sehnala asi dva dny před začátkem tábora). Ale nakonec to s pomocí Boží dobře dopadlo. Tábor se vyvedl a myslím, že všichni jsme odjížděli s dobrým pocitem. A co bylo nejdůležitější, děti se domů vracely nadšené, snad i trochu zapálené pro Ježíše Krista (a o to nám všem šlo především – podělit se o tento poklad, ze kterého neubývá).

Těch táborů jsem potom vedla ještě několik. Pokaždé s trochu jinou bandou lidí, pokaždé s obrovskou pomocí dobrých lidí kolem nás, pokaždé s neutuchající Boží milostí, která byla téměř hmatatelná. Pokaždé se podařilo navázat nová přátelství, která trvala i po skončení tábora. Jeden rok jsme se rozhodli tábor udělat nejen pro děti z Jeníkova a z okolí, ale i pro děti z Mariánských Radčic a blízkého okolí. Tyto děti se staly do dalších let nepostradatelnou součástí našich táborů.

Na táborech jsme toho zažili opravdu hodně. Například si pamatuju, jak jsem se na některém z táborů poprvé setkala se vši ve vlasech některých dětí (pozn. redakce: říkali jim „džuvy“). Pamatuju si, jak jsem poprvé zažila jízdu sanitkou v noci, po té co jedna dívka spadla při hře na hlavu a bylo nutné s ní jet na vyšetření do nemocnice. Pamatuju si, jak jsme řešili vztahy, školu, první lásky. Pamatuju si, jak jsme si při cestě na výlet prozpěvovali křesťanské písně. Pamatuju si, jak děti dřepovaly a klikovaly za sprostá slova. Pamatuju si taky, jak děti začaly dělat dřepy téměř automaticky po vyřčení prostého slova i v Jeníkově...

Kromě pořádání „jeníkovských“ táborů ve Vranově nad Dyjí jsem já sama často jezdila do severních Čech, kde jsem v jeníkovské faře bydlela. Byl to nezapomenutelný čas, na který mám báječné vzpomínky – např. když jsem si musela naštipat dříví, naučit se zatopit v kamnech (a stejně mi jednou kamna tak buchla, že bylo obrovským štěstím, že se mi nic nestalo a fara nevyhořela), když jsem poznala, co to znamená třesutá zima v prochládlé faře, když jsem čas od času šla k Salačovým, kde jsem se cítila jako doma, když jsme společně s ostatními na faře vedli hluboké rozhovory, když jsem mohla vnímat Boží působení, když jsem se mohla setkávat s „mými“ jeníkovskými dětmi, když jsem tam mohla prostě být,...

Jeníkov a ti, které jsem z té oblasti mohla poznat, mi přirostli k srdci. Ačkoliv moje životní cesta už několik let vede jinudy než severními Čechami, jsem opravdu vděčná za čas, který jsem v Jeníkově a s jeníkovskými mohla prožít. Bohu díky!

Marie Teodora „Marteo“ Pišlová

Chtěl jsem se zvednout a odjet, co nejdříve domů

Když jsem jel do Jeníkova na více dnů poprvé, trpěl jsem v tom čase silnými úzkostmi způsobenými ne zrovna příkladným životem, který jsem vedl. První dny v Jeníkově pro mě byla muka, chtěl jsem se zvednout a odjet, co nejdřív domů. Mé už tak silné úzkosti ještě nabyly na intenzitě a mysl jsem, že nad sebou ztratím kontrolu a zblázním se. Ale odjet jsem nemohl, protože jsem neměl dostatek kapesného od rodičů na drahý vlak na druhý konec republiky a nikdo by pro mě nepřijel. Začal jsem se tedy více spoléhat na Boha a prosil Ho o pomoc. Odpověď od Něj nakonec přišla. Předposlední den našeho pobytu se něco zlomilo, když jsme se na faře modlili kompletář. Naráz mě zaplavil obrovský pocit úlevy a všechn tlak a napětí ze mě jako mávnutím kouzelného proutku zmizel. Byl to neskutečný pocit po dnech napětí vnímat obrovské uvolnění. Věděl jsem, že mi Pán dává pocit, že se mnou i v té těžké životní etapě bude. Od té doby mi Jeníkov přirostl k srdci a stal se místem, kde zakouším Boží přítomnost a skutečnost, že křesťanství je opravdu radostná zvěst. Projevuje se tím, že se tam scházíme lidi s různými životními příběhy a také třeba i věku a vzdělání, přesto mezi námi panuje skvělá atmosféra plná porozumění, lásky k bližnímu a respektu k nelehkým životním osudům. Je to způsobeno tím, že se tam často modlíme a Bůh je uprostřed nás.

Václav Petřů

Jak vnímám působení kněží vranovské farnosti v Jeníkově

Je to asi 7let, kdy jsem se přes svého kamaráda seznámil s několika lidmi z FATYMu. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že se otec M. spolu s otcem Nikem, dalšími otcí a dalšími laiky starají ještě o adoptivní farnost v Jeníkově. Skutečně obdivuji tyto vytrvalé a neúnavné kněze, kteří dokáží skloubit tolik aktivit a ještě k nim přidat navíc starost o farnost v severních Čechách. Vážím si každého kněze, který se rozhodl vzdát své vlastní rodiny a přijmout za svou tu farní. Otcové z FATYMu jsou však takovými šlechetnými táty... Kromě té vlastní, kterou jim Bůh dal, přijali ještě jako dobří pěstouni tu adoptivní... A že i ta vlastní rodina často přesahuje hranice farností, víme všichni, kdo trochu sledujeme dění, které je s FATYMem spjato. Každé léto 15-20 táborů pro děti, více než 10 let vydávání časopisu Milujte se! nákladem cca 60 tisíc výtisků, 18 ročníků pěších poutí z Vranova na Velehrad i jiných, marianky, soluňáci, Lidové misie v mnoha a mnoha farnostech, postavený kostel na Šumné, většina kostelů a far opravených, spousta duchovních cvičení a mnoho dalších a dalších aktivit...

Upřímně nechápu, jak je možné, že to tito kněží mohou zvládnout. Možné vysvětlení je jen jedno, protože tohle není v lidských silách... Jsou živým svědectvím, jak Boží milost a láska, když se jí člověk otevře a spolupracuje s ní, může zvládnout i lidsky nemožné.

V Jeníkově jsem byl asi 4krát. Setkal jsem se tam a pak i na jiných akcích s katechetkami, které tam působily, mluvil jsem s lidmi, kterým bylo umožněno v Jeníkově přechodně bydlet a mluvil jsem i s několika farníky. Hlavně posledně jmenovaní vyjadřovali svou vděčnost vranovským. Vyslechl jsem i názor trvalého jáhna působícího na nedalekém bohosudovském gymnáziu o záchraně jeníkovské fary a kostela. Ale zachráněný kostel a fara, to je jen jedna stránka mince. Myslím, že mnohem důležitější je duchovní rozměr působení FATYMu v Jeníkově a okolí. Dokáže někdo dohlédnout, jaký vliv mají na děti z Jeníkova tábory na Vranově nebo v okolí? Žehnání domů a rodin při Tříkrálové sbírce? Vždyť vybrané peníze jsou to nejméně důležité. Kdo z nás ví, co zůstává v srdcích lidí po setkání s Boží láskou skrze katechetku, vedoucí tábora, kněze při zpovědi, nebo jen tak po setkání, při kterém si vyleje srdce a setká se s vnímavostí a nabídkou konkrétní pomoci. I když třeba dotyčný člověk hned nepřijme víru a nezačne pravidelně navštěvovat bohoslužby, neznamená to, že to nemělo smysl. Ale co když jednou v osudný okamžik člověk díky takovému láskyplnému setkání otevře své srdce Bohu naplno?

Myslím, že to je to, co je motivační silou otců i ostatních. Díky Bohu za to a díky i Vám, otcové.

Standa Jurčík

Skvělá parta kamarádů

V roce 2016 jsem jel do Jeníkova poprvé. Báł jsem se toho, jaké to tam bude a zda si tam ze mě nebudou dělat legraci, kvůli tomu jak vypadám. Byl jsem překvapen tím, jak nás hned soluňáci vzali mezi sebe. Stali se z nás kamarádi a bylo to tam úplně úžasné. Uplynul rok a já jsem jel opět do Jeníkova. Někteří z „domorodců“ se mi sice smáli, kvůli mému vzhledu, ale tentokrát mě to vůbec neštvalo. Během práce se projevovalo přátelství a ochota pomáhat.

Moje zatím poslední cesta do Jeníkova se uskutečnila během letních prázdnin v roce 2018. Divil jsem se, jak se to tam všechno zlepšovalo a i přátelství se utužovalo, protože čím jsem byl starší, tím jsem se s ostatními z Jeníkova začal více přáteli. Třeba, jak jsme šli ke kapličky na louku odhazovat kamení, jak to tam všechno fungovalo a za dva dny bylo kamení odházené, to byla krása. Pokaždé, když jsme jeli na výlet s otcem M., tak pro nás vždy nachystal něco zajímavého z té oblasti. Například naposledy jsme jeli do Jáchymova, kde byla přednáška o tom, jak to tam museli vězni vydržet. Potom, co jsme odjeli z Jáchymova, tak jsme hlasovali o tom, jestli půjdeme ještě na jedno místo. Bylo odhlasováno, že ano. Byl to Chánov, oblast u Mostu. Tam, když jsme přišli, tak jsem měl strach, ale s otcem nebylo čeho. Nikdy jsem nezažil, aby mě někdo nenáviděl, i když jsem mu nic neudělal a vyhazoval jen proto, že jsem bílý a že jsem si dovolil tam přijít. Doufám, že pokaždé, když do Jeníkova přijedu, tak to bude obohacující jako vždy.

Děkuji, otcě!

Vít Dlabaja

Co, kdo zažil v Jeníkově

Když jsem šla poprvé do Jeníkova, psal se rok 2003 a já jsem hledala svoji životní cestu. Měla jsem tehdy 24 roků a byla jsem nadšená dobrodružstvím. Strávila jsem tam měsíc a půl, byly to krásné dny, na které ráda vzpomínám. Společně s katechetkou Táňou jsme pracovaly na faře a v kostele. Každý den jsme si rozdělily úkoly, co budeme dělat a všechno jsme odevzdávaly v modlitbách Pánu Bohu.

Vzpomínám si na jednu veselou událost, kdy jsme chystaly Mikuláše v Jeníkově. Bylo to velmi zajímavé, protože jsme neměly nikoho, kdo by hrál Mikuláše, tak jsem se této postavy ujala já. Měla jsem tehdy na sobě takový starý červený kabát a vypadala jsem v tom, jak americký Santa Claus. Lidem a dětem se to velmi líbilo. Vzpomínám na krásné setkání s lidmi, kteří tam přicházeli. Byly to krásné časy, které mě duchovně obohatily.

Podruhé jsem šla do Jeníkova v srpnu 2011 a byla jsem tam až do května 2012. Také v tomto období jsem zde zažila mnoho zážitků a vypomáhala jsem slečně katechetce Táně na faře. Vzpomínám na jednu událost, která se udála v roce 2012, kdy se připravovala velká slavnost, na kterou byl pozván i otec biskup. Jednalo se tehdy o udělování svátostí, konkrétně křtů dospělých, prvního svatého přijímání, biřmování a manželství. Na tuto slavnost jsem byla pozvaná od osoby, které jsem biřmovací kmotra. Bylo to velmi dojemné a všichni jsme se na tuto slavnost těšili.

Největší perličkou však pro mě byla pěší pout' z Prahy do Jeníkova v květnu 2012. Ptala jsem se sama sebe, jestli to zvládnu, tolik kilometrů pěšky. Mým úmyslem této pěší poutě bylo to, že jestli je to Boží vůle, tak ať mi Bůh pošle do cesty budoucího manžela. A Bůh ho opravdu poslal a ten muž se mnou putoval celou tuto pout'. Během putování jsme si povídali, seděli jsme u jednoho stolu při obědě, prostě jsme se seznamovali. Ale já jsem si tehdy nedělala žádné naděje a ani mě nenapadlo, že by to mohl být můj budoucí manžel. Ale bylo to tak. On projevil zájem, a tak jsme se po pěší pouti setkali. A 17. listopadu 2012 jsme se vzali. A Pán Ježíš nám požehnal, máme spolu 4 děti. Pro mě to byl dar od Boha, za který jsem vděčná.

Když vzpomínám na Jeníkov, tak se mi vybaví, že je to výjimečné místo, kde může člověk načerpat zkušenosti, zažít dobrodružství i krásná setkání. Každý, kdo tam přišel, mohl ukázat, co je v něm a co je schopný udělat pro dobré věci. Toto je můj příběh z Jeníkova.

Martina Jiračková

Misijná farnost' Jeníkov

Som vd'áčn' Bohu za milosť spoznať aspoň z časti misiu v Jeníkove, nakoľko v mojom srdci je dlhodobá prítomná túžba po misiách. Boh dáva túžby do srdca, aj ich naplňa. Pred niekoľkými rokmi som dostala poslanie pôsobiť v komunite v Znojme, čo ma veľmi potešilo. Stretnutím s o. M. som sa dostala na duchovné obnovy do Vranova nad Dyji. Počas jednej z obnov, ktorá bola o dôvere, prišlo pozvanie aj na cestu do Jeníkova. Netušila som, čo ma tam čaká, no ďakujem Bohu za milosť prijať toto pozvanie. Pred obrazom Jenikovskej Matky Dôvery som sa dozvedela, že je to obraz od mojich spolusestier, čo ma milo prekvapilo aj potešilo. I ja som kľáčala pred obrazom Panny Márie a prosila o dar dôvery v každej situácii života, nech sa deje čokoľvek, tak ak ona, vo všetkom naplno dôverovala Bohu. Mimochodom neustále sa tomu učím:).

Vo farnosti som stretla skvelých ľudí, túžiacich po Bohu, hladných a smädných po Jeho láske. Ľudí s otvoreným srdcom, ochotných počúvať, čo Boh hovorí do ich životov, a snažiacich sa s pomocou Jeho milosti to uvádzať do každodenného života. Zažila som nádherné prijatie, srdečnosť i štedrosť týchto ľudí, žijúcich v nie ľahkých životných podmienkach. Prítomnosť Boha som tu zažívala intenzívne nielen pri svätej omši, v Slove i Chlebe ale i prítomného v týchto maličkých, no Pánom veľmi milovaných bratoch a sestrách, či už boli bielej alebo čiernej pleti.

Každý pobyt, aj týždenný, je pre mňa nezabudnuteľným darom. Misie v praxi. Omnoho viac, ako som bola schopná ponúknuť, som dostala. Môj Boh je Bohom prekvapení a naplňania snov i túžob srdca. Verím, že toto bol len začiatok a teším sa na to, čo má pripravené nielen pre mňa, ale i pre tých, ktorým nie je spása bližných ľahostajná.

Nech je nebo otvorené nad týmto miestom, nech Duch neustále zostupuje a naplňa srdcia ľudí, nech milosť mocne pôsobí, viera, nádej, láska rastie, nech príde oslobodenie a uzdravenie do rodín, do vzťahov, do života tejto farnosti. Nech prekvitá Božie kráľovstvo na tomto mieste, aby bol vo všetkom a skrze každého oslávený dobrý a milujúci Boh

V modlitbe ostáva spojená

sestra Alacoque (Maria Koščulkova)

Jak Bůh „proměnil“ mě i farnost' Jeníkov, aneb jak to všechno začalo

Moc ráda bych chtěla svědčit v těchto řádcích o mém pobytu v Jeníkově u Teplic v severních Čechách. Pocházím sice ze Slovenska z okolí Bratislavy, ale bydlím v Čechách už 43 let. Napřed to byly nedaleko Kladruby, od roku 1990 právě Jeníkov. Tato vesnice se mi hned zalíbila. Překvapilo mě, že budu bydlet hned u kostela. Je to tu docela malebné, pěkný kostel, ze dvou stran široké schody vedoucí ke kostelu, fara, kaplička, škola, pomníky... Zjistila jsem také, že tu žije hodně lidí. K mému potěšení zde bydlelo v té době dost Slováků, kteří mne brzy vzali mezi sebe. Hlavně ráda vzpomínám na Marušku Belkovou, která už bohužel není mezi námi. Viděly jsme si do oken. Jednou mne pozvala na nedělní mši svatou. Trochu jsem šla s obavou, protože u nás na Slovensku jsme do kostela nechodili. Nevím, mamka nás sice k tomu vedla, všichni jsme byli pokřtění a já sama jsem byla u prvního svatého přijímání, ale nic víc. Pamatuji si z ulice ženský, které mamku zdravily a které chodily na mši. Domlouvaly mamce, aby mne poslala k prvnímu svatému přijímání. Jedna mi ušila dlouhé bílé šaty, druhá sehnala svíčku, bylo to pěkné. Na Boží Tělo mi přinesly pěkný košík s růžemi. To bylo

krásné, takových květin, každá dívka měla na sobě bílé šaty, byla nás pod baldachýnem celá řada, také pan farář a myslím, že i hudba. Taky máme v Gajaroch pěkný kostel se širokými schody, tam bylo svateb a křtů. Ale do kostela jsme bohužel nechodili. A tak když mě v Jeníkově Maruška vzala do kostela, říkám, že vůbec neumím odpovídat a neumím ani zpívat písně. Tehdy v Jeníkově sloužil pan farář Macek. Začalo se mi v kostele líbit a jednou se dokonce stalo, že jsem byla v kostele sama. Jak jsem neuměla odpovídat, tak pan farář Macek odpovídal se mnou. Moc mu za to děkuji do nebe. Mezi tím v Jeníkově sloužili ještě dva faráři a pak už tady pár let nikdo mši nesloužil.

Až v roce 1999 bylo kolem fary veselo. Přijel pár mladých děvčat z Moravy a pozdravil mě i nějaký kluk (o. M). Prvními katechetkami na faře byla Markéta a Vilma. Neměly to vůbec jednoduché, ale s Boží pomocí vše zvládly. Děti je tu měly rády. Od té doby se tu na faře vyměnilo pár děvčat, dokonce i kluků, s Boží pomocí to tu funguje nadále. Moc obdivuji naše kněze, kteří sem jezdí až z Vranova nad Dyjí. Otec M. se vždy vrací ještě ten den zpátky do Vranova, otec Nik tu obvykle zůstává pár dní.

S katechetkou Markétou jsem se naučila dost modliteb, hlavně růženec. V tu dobu jsem začala chodit i na exercicie. Moc jsem to potřebovala, protože v tu dobu jsem měla docela velkou rodinnou krizi. Došlo mi, že jediná možnost je všechno promodlit, jinak to nezvládnu. Zdálo se, že krize trochu ustoupila, ale potřeba modlit se tu byla pořád. Mezitím jsme nechali pokřtít dvě naše vnoučata, Terezku a Lukáše. Za čas jsem já i manžel přistoupili k bířmování a znovu jsme se nechali oddat, tentokrát v kostele. Pak jsem byla třem svým kolegyním kmotrou.

S manželem toho v Jeníkovské farnosti zažívám opravdu dost. Konají se zde každý rok poutě k Panně Marii, Matce Důvěry jak pěší, tak i v autech nebo na kole. Poutě nás hodně sblíží. Máme spoustu známých, ani si je snad všechny nepamatují. Jsou to vždycky hezká setkání. Dnes pozoruji, jak je ta naše víra obzvláště v této době pro nás důležitá. Neumím si představit, že bych všechno, co nám denně ten život přináší, zvládla sama. I když mám kolem sebe dost lidí nevěřících, dokonce i v rodině, jsem vděčná Bohu za tento dar. Jinak chodíme, pokud tu nejsou naši kněží z Vranova, na nedělní mši do Novosedlic k otci Patrikovi. S lidmi odtamtud jsme podnikli mnoho zájezdů do jižních Čech, na Moravu, Slovensko, také do Polska. Byly to moc pěkné výlety, mám z nich mnoho zážitků.

Musím se zmínit ještě o naší jeníkovské faře. I když v současné době není zvenku opravená, od dob prvních katechetek Markéty a Vilmy se fara hodně změnila. Také poměry a vztahy s farou se zlepšily hlavně zásluhou těch poutí, což je dobře kvůli děvčatům, která tu teď nově působí, Lidku a Elišku. Zdá se mi, že zabodovaly, děti jsou po nich jako divé. Vidím v nich nadšení, snad jim to vydrží.

To, jak nyní vypadají prostory na faře, je především zásluha naší dlouhodobé katechetky Danuš z Brna, která sem jezdí docela často i během roku, samozřejmě pracovně. I když o. M. jezdí na faru přes léto každý rok s kluky soluňáky a nenechá je tam zahálet, přesto je tam pořád co dělat během celého roku. Samozřejmě se najde i chvilka na večer u ohýnku s buřty, to se vždy připojíme.

Nyní zde pracují tesaři, dělají střechu na sakristii. Byla to už nutná oprava. Minulý týden se také dokončil nový komín na faře, za to patří velký dík především klukům Vybíralovým, otci Františkovi a samozřejmě Dance, která celou akci zorganizovala a sama hodně pomáhala. Zvládá toho opravdu dost.

Můžu říct, že tím, jak tady začali fungovat naši milí z Vranova, tak nám to hodně obohatilo život. Už jen tím, že jsem dvakrát vařila na dětském táboře. Chodím už pár let za sebou na slavnost sv. Huberta do Vranova, která se uskutečňuje v lese u kapličky, a znovu se setkáváme se známými. Třeba na pouti v Hlubokých Mašůvkách na Moravě, nádherném poutním místě, zpíváme mariánské písně, to je balzám pro uši. Navštívujeme také Hrádek, kde bydlí jeden náš kněz o. Pavel Sobotka. Tím jsme také poznali jeho rozlehlou farnost. O. Pavel k nám právě jezdí na poutě s dalšími farníky na kolech až z Moravy. Dokonce jsme jednou ve Vranově zpívali s naším Krušnohorským sborem, jednalo se o setkání více sborů.

Když tam jedeme s manželem na víc dní, tak spíme u Magdy a Tomáše Jírových. Už nás berou jako vlastní rodinu a my se tak také cítíme, když jedeme do Vranova a potkáváme všechny, kteří nás znají.

Před pár lety jsme tu v Jeníkově měli i televizní štáb z Brna. Když to pořád uváděli v televizi, volali dokonce známí ze Slovenska, že na nás koukají, byla jsem z toho dojatá.

Ještě bych ráda podotkla, že první katechetka Markéta, dnes již Vedralová, má dvě děti a bydlí v Bílanech u Českého Brodu. Jdu ji občas navštívit, moc mi v minulosti psychicky pomohla, i když ona sama v té době také potřebovala pomoci. Dnes má svoji rodinu, kterou zvládá, dělá ředitelku ve školce a má u sebe maminku. Bydlí v pěkném domě se zahrádkou, takže se musí ohánět.

Jinak z katechetek zde stále pomáhá na dálku Táňa, i když většinu času působí na Moravě. Také se z dvou jeníkovských katechetek staly řádové sestry, napřed Petra, která začínala s Táňou, si po třech letech vybrala místo v klášteře u klarisek, kde nyní přebývá jako sestra Klára. Na faře v Jeníkově hrála na kytaru a pěkně zpívala, to bylo něco pro děti. Druhá dívka Irča na faře většinou přebývala sama, za své místo si zvolila řád Alžbětinek v Jablunkově, nedávno se z ní stala také sestra Klára. Děti na ni rády vzpomínají.

Co myslíte, je Jeníkov živá farnost? Podle mě určitě. No, budu se těšit na další události spojené s farou, a jak budu moci, tak ráda pomůžu. Doufám, že se k nám někdo ještě přidá. Děkujeme všem našim kněžím a také těm, kteří se sem rádi vrací.

Salačová Gita

Jděte do celého světa a hlásejte evangelium

Za dob svého čtyřletého působení ve Farním týmu Vranov nad Dyjí jsem měla možnost se seznámit s Jeníkovem u Teplíc, farností, o kterou se moravský tým stará. Poprvé jsem zde byla asi rok po začátku tohoto projektu.

Myšlenka propojení této severočeské farnosti s těmi živějšími moravskými mě sice hned nadchla, ale přesto jsem se k ní stavěla zkoumavě – jako možná všichni... Brzy však bylo patrné, že vše nabralo na otáčkách a rozvíjí se správným směrem.

Pro mě bylo vždy zážitkem už samotné cestování do Jeníkova. Mísil se ve mně pocit něčeho cizího, neznámého, ne zcela bezpečného, zároveň s vědomím toho, že mi nikdy nebyly misie blíž než právě teď, a to že je velká výzva. Když Ježíš říká: „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium*“ (Mk 16, 15), je docela dost pravděpodobné, že má na mysli, abychom evangelium roznesli také po naší vlasti...

Do Jeníkova se jelo několik hodin, a pokud jste právě nebyli řidiči, pak jste byli celí obložení věcmi určenými k zabezpečení chodu farnosti nebo pro službu a zázemí katechetek. Dnes si na to často vzpomenu, když mi někdo dává do kufru sebemenší zavazadlo s tím, abych měla pohodlí... Jen se lehce usmívám... Tam tenkrát vůbec nešlo o pohodlí, ale o službu, a proto nikdo neměl námitky...

Jak šel čas a život mě zavál na řeholní cestu, měla jsem možnost navštěvovat Jeníkov čím dál méně. Ovšem po každém návratu jsem musela žasnout, co další je opravené, proměněné... ale zejména, že je zde stále víc vnímatelná jakási sounáležitost a proměnění nových a nových lidí...

A tak žasnu nad Božím dílem v místních lidech, ta zkušenost, že jim někdo chce nezištně pomoci, se promítá do jejich životů, jednání, do jejich důvěry v druhé lidi, do ochoty připustit, že na tom Bohu opravdu asi jen něco bude, že je vlastně dobrý, když odpouští a zachraňuje...

Žasnu nad tím, že se našli - či nachází - lidé ochotní zde pomoci a sami jsou tím obohaceni a radují se z toho, že se našli takoví, kteří zde strávili třeba i několik let a také zde přijali Boží nasměrování do manželství či zasvěceného života.

A jsem velmi vděčná kněžím z FATYMu za jejich vizi, jakoby už tehdy na začátku viděli před sebou nádhernou sochu, kterou je potřeba vytesat z velkého kusu kamene.

Kéž bychom také my dokázali i v překážkách vidět Boží díla a nechávali se používat jako Jeho nástroje.

s. Luisa Ščotková

Setkání se „zajímavým“ člověkem

V červenci 2018 jsem krátce pobýval na faře v Jeníkově, kam jsem odjel z Vranova nad Dyjí, abych tam měl více klidu pro práci nad překladem z cizího jazyka. Tuto možnost jsem uvítal, protože v té době se na faře ve Vranově pořádaly dětské tábory a na práci tam nebyl potřebný klid.

V adoptivní farnosti jsem nezažil nic zajímavého, až na pár rozhovorů v hospodě v Lahošti, protože jsem se zajímal o historii odsunu sudetských Němců po druhé světové válce.

Ke konci měsíce na faře někdo zazvonil. Šel jsem otevřít. Venku stál muž, cca 66 let, který se nabídl, že by místní farnosti daroval nějaké peníze, protože mu zemřela manželka, která byla věřící. Muže jsem pozval dál a nabídl mu kávu. Představil se jako Ladislav Černý a ukázal mi občanský průkaz. Pocházel ze Želenic u Litoměřic. Začal mi vyprávět, že v restitucích získal ovocné sady s meruňkami, kde má teď brigádníky, a jeho syn, který je u pražské policie (hospodářská kriminálka), se o ně stará. Vyprávěl, že je vlastně milionář, ale že žije bez peněz, že se mu líbí život trampa v přírodě. Vyprávěl, jak dřív hrál na kytaru v nějaké country skupině v Litoměřicích, že skládáním písniček si stále vydělává. Za jednu písničku dostane 10 000 Kč. Dále zasvěceně vyprávěl, jak byl na návštěvě u přátel v USA v Texasu a také v Kanadě u Velkých jezer. Byly to zážitky někoho jiného, které vydával za své. Slíbil mi, že za to, že jsem ho přijal, mi pošle demižonek kvalitní zlaté meruňkovice, která je zvláště Pražáky velice vyhledávána. Nakonec dodal, že se ještě přihlásí. Že mi z velké části lhal, jsem věděl. Otočil se podruhé a chtěl ode mne nějaký křížek. Měl jsem náhodou jeden navíc, tak jsem mu ho přivázal kolem krku. To už požadoval ode mne i nějaké peníze, prý na cestu. Že něco musí vyřídit, třeba i koupit, atd. Peníze zatím nemá, ale že mi i Církvi vše vynahradí, na faru Jeníkov pošle 200 000 Kč. Zaplétal se do lhaní víc a víc. Někaké peníze jsem mu dal, protože mohl být v zoufalé situaci. Chápal jsem, že dřív bych se k němu tak nezachoval, a on se snažil toho využít. Během řeči z něho vylezlo, že čeká na nějaký důchod, který stále nemá.

Pak mě napadlo, že možná obchází lidi, nabízí meruňky a vymáhá zálohy. Zašel jsem k Salačům a zeptal se, zda tam takový člověk nebyl. Paní Salačová mi s úsměvem sdělila, že ano, že to byl můj kamarád (tak se představil). Tak jsem jí řekl, že je to podvodník. Naštěstí mu nic nedala.

Vrcholem toho bylo, že přišel ještě jednou večer naposledy. To už jsem si myslel, že už mu to musí být trapné, protože jsem mu už něco naznačil. Teď jsem mu řekl, že bych nechtěl být na jeho místě, až bude stát před Bohem s takovým hříchem. Lže slušným lidem a má z toho radost. Jednou mu uletělo, že to „hraje“, a ještě chodí s křížkem na krku. Ať se zamyslí sám nad sebou.

Řekl jsem mu, že s takovým lhaním jsem se nesetkal. Musím říct, že jen jednou, a to v Africe. Řekl jsem mu, že o tom napíšu do Milujte se! Časopisy tam byly vyskládány v pokoji. Napsal jsem tento zážitek, protože jsem to dotyčnému slíbil, pak jsem byl také požádán, abych něco o Jeníkově, kam jsem se náhodou dostal, napsal.

bratr Stanislav

Mnozí zažili mnohé

Na faře v Jeníkově už mnozí zažili opravdu mnohé. Co se přihodilo jáhnu Františkovi napoví obrázek...

Ztracená hůlka

Stalo se již několikaletou tradicí, že děti z Moravy jezdí na jarní prázdniny na sportovně – pracovně - duchovní pobyt do Jeníkova. Tak tomu bylo i v roce 2017. Sportovní je v tom, že se alespoň dvakrát jede na pár hodin lyžovat, pracovní, že se pomáhá na faře a duchovní? Každý den nechybí mše svatá ani společná modlitba.

Hned druhý den po příjezdu jsme se vydali na svah. Letos do Jeníkova přijela mladší mládež a děti, které na lyžích stály přibližně podruhé, tak jsme jim pomáhali, aby se zdokonalily a svah dokázaly sjet. U jednoho chlapce to bylo přímo dobrodružné. Ujel vždy dva metry a spadnul. Ale zlepšoval se a druhý den se s prvním nedal srovnat. Jedno děvče, marianka, když se na pobyt přihlašovala, říkala, že by ráda jela, ale nemá lyže. Ale našla se jiná obětavá marianka, která do Jeníkova nejela, a půjčila jí celou svoji lyžařskou výbavu.

Tato marianka patřila také mezi lyžařské začátečníky. Po několika jízdách jsme se domluvily, že bude prozatím lepší jezdit bez hůlek. Tak jsme hůlky nahoře na svahu nechaly zapíchnuté a dál jezdily. Když nastal čas návratu na faru, všichni jsme zjistili, že půjčené hůlky na místě nejsou! Dívali jsme se po okolí, ptali se v servisu, ale nikde nic. Tak jsme se vrátili bez nich. Pomyslela jsem si: „To je ohromné, ztratit půjčenou věc... Jak sehnat nové?“

Druhý den jsme jeli opět lyžovat na stejné místo. Během lyžování mě na svahu něčím upoutala skupinka lyžařů. Měli v kopci rozložené své lyže a hůlky. Tak jsem mezi ně vjela a prohlížela, jestli náhodou mezi nimi nejsou ty naše. Po chvíli asi jednomu z nich přišlo podezřelé, že se cizí člověk dívá po jejich věcech a zeptal se: „Slečno, hledáte něco?“ Prozradila jsem mu naši včerejší příhodu s hůlkami. Odpověděl: „My jsme přijeli celá skupina a nechali jsme nějaké věci v zeleném autobuse, který by měl stát na parkovišti. Je možné, že jsme včera sbalili i ty vaše. Ale nevím, možná pan řidič už odjel na přestávku.“ Rychle jsem sundala lyže a v lyžákách utíkala na parkoviště. A stálo to za to. Pan řidič tam ještě byl. Vypadal sice velice nerad, že ho někdo ruší během přestávky, ale otevřel mi úložný prostor a poslal mě, ať se tam jdu podívat. Hned, jak jsem do kufru pohlédla, uviděla jsem je. Naše podepsané hůlky s hvězdičkami! Všichni jsme se radovali, jak se Pán Bůh postaral a mohli jsme půjčené věci vrátit v pořádku zpět!

s.k. Irča

Kamarádství napříč republikou

Družba farností FATYMu z jižní Moravy již nese plody. Jedním z nich je Jája. Jája na faru do Jeníkova chodila už od mala. Také jezdila na různé výlety a výjezdy na Moravu. Blížila se chaloupka moravských marianek v Olbramkostece, které se mohlo zúčastnit i pár děvčat z Jeníkova. Jája společně s kamarádkou Kačkou tedy vyrazila za mariankami na jih. Během společného týdne Jája holkám prozradila, že by moc chtěla být pokřtěná, ale nemůže, protože s tím maminka nesouhlasí. O Pánu Bohu mluví i spolužačkám ve škole, naučila je i znamení kříže a nejednou se společně pomodlily před obědem. Je to už několik let, co Jájina touha nemůže být splněna. Po křtu toužila tolik, jak ne každý. Marianky při večerních adoracích prosily o to, aby mohla být pokřtěná, a slíbily jí modlitbu i nadále. I při dalších setkáních, kde jeníkovské nebyly, za Jáju prosily.

Jája chodila každé pondělí na faru na doučování. Poslední říjnové pondělí však chtěla, aby bylo doučování u nich doma. Přítomná byla i maminka. Vnímala jsem, že dnes je vhodná příležitost opět s maminkou o křtu promluvit. Modlitby byly vyslyšeny! Jája dostala svolení ke křtu! Začala se připravovat a za necelý rok byla pokřtěná jako Jana Anna Izabela!

A Kačka? Na Moravě prosila o to, aby se mohla po letech setkat s tatínkem. A za pět měsíců byla i její touha vyslyšena!

Některé marianky z Moravy se naopak mohly podívat do Jeníkova a vznikla tak mezi nimi přátelství. To, že bydlí na druhém konci republiky, nevádí. Setkávají se na společných akcích pro marianky a už předem se ptají,

jestli přijede ta nebo ta, se kterou se znají. Pro jeníkovské to je povzbuzením a příkladem, že jiné morální hodnoty, které se učí, žije i mnoho dalších děvčat a nejsou v tom samy, což jim může v jejich okolí připadat.

sestra Klára

Koledníci v Duchcově

Do farnosti Jeníkov jezdím pomáhat především s Tříkrálovou sbírkou. Již třikrát jsem zde pomáhal s touto dobročinnou akcí. Do tohoto kraje jezdím velmi rád.

Pro mě je Jeníkov nádherná vesnice v severních Čechách, která má nádherný výhled do krajiny. Navíc Jeníkov je jednou z mála vesnic v severních Čechách, které si zachovaly svůj původní ráz. Velmi se mi líbí zdejší památky. Mám na mysli kapli sv. Anny uprostřed návsi, budovu fary, kostel sv. Petra a Pavla a dále se mi líbí zdejší rodinné domy, které jsou dnes už většinou krásně udržované bez ohledu na to, kdy byly postaveny. Co se mně na této vesnici hodně líbí, je to, jak je tu živo. Myslím tím to, že je zde hodně mladých s dětmi. Pocházím z Vlašimska z jedné malé vesničky a v dětství jsem tady k sobě neměl žádného kamaráda. Moje rodná vesnice je hodně vylidněná a jezdí sem na víkendy přes jaro a léto chalupáři. Do základní školy jsem chodil do sousední vesnice, kde jsem si každý den něco pověděl s holkama a klukama.

Jelikož jsem v Jeníkově byl vždy akorát v měsíci lednu, vidíval jsem před farou krásný betlém, s jehož přípravou si dobrovolníci dají každý rok hodně práce. Opravdu je vidět, co to znamená mít nadšení pro danou věc.

Já se chci podělit především o zkušenosti ze Tříkrálové sbírky z Jeníkova a i Duchcova. Při Tříkrálové sbírce, kdy procházíme vesnicí a městem, lidé v Jeníkově a i Duchcově opravdu přispívají na pomoc lidem v nouzi slušnou částkou, jsou moc štedří. Když jsem sem jel poprvé, měl jsem docela obavy, jaký tahle akce bude mít průběh. Byl jsem pak mile překvapen, jak nás lidé pěkně přijali. S mnoha lidmi jsme si i popovídali, také nám v některých domácnostech, kromě finančního příspěvku, dají z dobré vůle i nějakou tu sladkost na posilněnou, když musíme tolik chodit vesnicí i městem. Lidé nám též děkují, že jsme k nim přišli a říkají, ať přijdeme zase. Tohle mě vždy opravdu dojíká. Pomáhávají nám místní lidé a mezi nimi je hodně dětí. Bez jejich pomoci by průběh sbírky byl rozhodně pomalejší.

Po skončení Tříkrálové sbírky následuje mše svatá v jeníkovském kostele sv. Petra a Pavla, která je pro nás velkou duchovní posilou. Po mši svaté je v budově fary pohoštění.

Do farnosti Jeníkov vždy vyjíždíme autobusem ze Štítar a v průběhu této cesty projíždíme velkou částí naší vlasti, a to i středem našeho hlavního města Prahy.

Na závěr mého svědectví bych se chtěl ještě zmínit o tom, jak nám děti z Jeníkova a blízkého okolí pomáhaly při maškarním ve Štítarech na Znojemsku. Jsme jim vděční. S těmito dětmi jsem zažil spoustu legrace.

Jan Křemen

Živelnost i srdečnost jeníkovských dětí

Jednu z mých prvních zkušeností s obecně tvrdší povahou lidí ze severu Čech jsem zažil při setkání s dětmi na táboře ve Vranově n. D. Přijel jsem tam, jen abych se zúčastnil pouti Nový Jeruzalém. Po skončení této pravidelné měsíční pouti jsem neodolal nabídce zůstat i na táborové večerní chvály. Když jsem zamířil k rotundě, kde se měly odehrávat, zeptal se mě jeden asi desetiletý chlapec líbezně: „Otče, máme jít do kostela?“ Jemně polichocen tímto vznešeným oslovením, odpověděl jsem mu na dotaz, že ano, ale také jsem uznal za vhodné uvést věci na pravou míru. Proto jsem dodal: „*Já nejsem otec, já jsem bratr.*“ Na to mi ten chlapec vyčítavě odsekl hrubým hlasem: „*Já nevím, jak to tady máte!*“

Večerní chvály mne nadchly. Děti se nadšeně zapojovaly do zpěvů „Víra, to je poklad můj“ anebo „Chvalme Pána, dal nám vítězství“, které pro ně s kytarou předzpíval otec M. Pouštěly se do zpěvu naplno, vášnivě, od srdce, až to hřmělo. Různě se u toho překulovaly uprostřed rotundy a tančily. Všiml jsem si, že děti „ze severu“ si velmi oblíbily vzdávání díků, takže děkují i ve chvíli, kdy jsou na programu prosby.

Vděčnost umějí hezky projevovat různým způsobem. Např. byl jsem přizván k tomu, abych slečně katechetce Táně asistoval při její hodině ve školce v Lahošti. Sedal jsem si k předškoláčkům na koberec do kroužku a jeden klouček, který mne viděl asi poprvé v životě, mi pevně objal nohu, díval se na mne a říkal: „*Strejdo, já jsem se na vás těšil.*“

Když děti v Jeníkově objevily, že jsou vždy vítány na faře, kde se jim věnují katechetky, přivykly si tam často chodit. Velmi mne dojalo, když slečna katechetka Irena oznamovala „své“ skupince dětí, že jí Pán povolal do kláštera. Jejich stálé žerty a drsnáctví v tom okamžiku vystřídaly pláč a slzy na všech jejich tvářích. Vyčítaly jí, že je opouští. Nejvíce se bály toho, že už nebudou moci chodit na faru.

Karel Žák

Co nám sem lezete, Moraváci?

Když jsem coby vysokoškolačka začala jezdit jako dobrovolnice do FATYMu v jihomoravském pohraničí, nad mnohými věcmi jsem žasla. Propastný rozdíl oproti Brněnsku, odkud pocházím, se svými perfektně opravenými, při mši plnými kostely, a spoustou aktivit ve farnostech. Co se Jeníkova týká, můj úžas se ještě prohloubil. Nejen ohledně ještě svízelnějšího materiálního a personálního zajištění. Mnohem více mě naplňovala úžasem obrovská energie, fantazie a vynalézavá láska ze strany kněží, katechetek i dobrovolníků. Adoptovat si „nejmrtvější farnost v republice“ - něco neslýchaného. Ostatně, mohla by to být dobrá inspirace pro mnohé živější a finančně zajištěnější farnosti.

Poprvé jsem se do Jeníkova podívala v létě za přáteli katechety, kteří tam tenkrát přebývali. To bylo spíš jen takové „oťukávání“ - troška práce v zahradě a na faře a poznávání místa a okolí. Následovala dvakrát Tříkrálová sbírka v sousedním Duchcově. Nezapomenu na jednu stranu na komentář „Co nám sem lezete, Moraváci?“ a na hlášku u dveří jednoho z bytů: „Kdo to je?“ „Ále, Mikuláš! nějaký!“ ale zároveň na zájem lidí u supermarketu, kde jsem se svou skupinkou o Třech králich četla a zpívala. Dalším rokem k přátelštějším reakcím napomohli i tři vinaři z moravského jihu. Správně domýšlíte, že pomocí svých produktů.

Dvakrát jsem se zúčastnila též pouti do Jeníkova autobusem. Nejzajímavější akcí ale byly jarní prázdniny, na které jsem ve 4. ročníku vysoké školy ještě směla odjet. Šlo o týden naplněný úklidem v kostele (kde jsme otcí M. „fušovali do řemesla“, když jsme tam našli mrtvého ptáčka a náležitě ho pochovali), na faře, roznášením Milujte se! (přičemž reakce nebyly vždy příznivé, ale snažili jsme se o tom s lidmi komunikovat), návštěvou ve školkách se zpěvem, pohádkami a hrami, duchovním programem, ale také sdílením, přičemž vznikala nová přátelství.

Další výjezdy do Jeníkova či Duchcova mi zatím nedovolují rodinné povinnosti, ale jak to bude možné, ráda se tam opět podívám a podle svých možností pomohu. Bůh žehnej tomuto dílu!

Míša Hobzová

Setkání v severních Čechách v roce 2010

Jsem máma sedmi synů. Každého jsem po narození zasvětila Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. A při křtu svatém jsem Bohu ráda slíbila, že je vychovám ve víře. Proto jsem vždy byla vděčná, když mi nějaká dobrá věřící duše nabídla pomoc, radu nebo modlitbu. Tak jsem také s upřímnou vděčností přijala nabídku otce M., aby se naši hoši zúčastnili „tábora“ soluňáků v Jeníkově. Není to klasický tábor, jak mi později vysvětlila kamarádka Martina, „hoši se dost modlí, pracují, evangelizují“. O to jsem byla raději. Chtěla jsem, aby synové zažili, co je pro chlapy normální. Nebo spíš, co by mělo být normální. A to, že muž má být nositelem víry v rodině, má pracovat a svědčit svým příkladem o své víře v Boha. Otec M. tak kluky vede a mně se to moc líbí. No a hlavně jim jde sám příkladem.

O pár dní později přišla ještě nabídka pro mě, jestli bych nechtěla pomoci v kuchyni s vařením. Byla jsem v té době na poslední mateřské (to jsem tenkrát ještě nevěděla) a tak nebyl problém a Davida jsem vzala s sebou - ať to taky zažije. O Jeníkově jsem neměla asi žádnou konkrétní představu. Snad jen, že kluky pobyt natolik ovlivní, že se později někteří třeba stanou i kněžími.

Když jsem pak poprvé vstoupila na místní faru, doslova jsem nevěřila vlastním očím. Byla jsem v šoku, v jakém stavu se fara nachází, ačkoli už tam otec se „svým týmem“ několik let působili. Fara byla zpustlá, vykradená, doslova slepená, jak starý nemocný strom. A další šok přišel, když jsem zjistila, že na faře bydlí slečna katechetka Taňa. A že zdravotní sestřička, farní kuchařka, údržbář, domovnice a nevím, co ještě v jednom, Dana, investuje do oprav a zařízení též i vlastní peníze. Tolik odvahy, odhodlání, lásky k tomu místu, bylo pro mě tenkrát pochopitelné snad jen v duchu myšlenky, se kterou o. M. s dalšími tuto farnost adoptoval. A pak, když jsem poprvé vstoupila do místního kostela zasvěceného svatým Petru a Pavlu a také do kostela v Zábřušanech, se mi do srdce zabodl trn, který mám v sobě dodnes. Na vlastní oči jsem viděla bídu toho kraje. Kostely i kaple vykradené, zpustlé, smutné, prázdné. Jsem z Vysočiny, z kraje, kde jsou běžné dvě nedělní mše svaté, a kostel je plný věřících. Při sbírkách se vybere vždy potřebné množství financí na všechny běžné opravy a nechybí ani ruce k dílu. Tady žalostně chybělo obojí. Přesto v kostele svítilo věčné světlo a v chudém svatostánku čekal Pán Ježíš.

Ale je to už pár let, co jsem tam byla. Věřím, že díky činné lásce všech, kteří pro místní farnosti žijí a pracují, se kostely a kaple pomalu mění a Církev roste. Na to se ale zeptejte otce nebo obětavé Dany, anebo se tam zajedte podívat. Věřím, že každý, kdo zažije Jeníkov a jeho děti, odjede s trnem v srdci...

Někde jsem četla, že rána v srdci způsobuje, že z ní pak může proudit láska - krev lásky. Trn, který mám od té doby v srdci, způsobil, že cítím hlubokou lásku k tomu místu. K místním obyvatelům, kteří nejsou moc místní, jsou většinou přistěhovalci odjinud, a vděk a úctu k těm, kdo se o ten kraj a lidi v něm starají, modlí se za něj a obětují svůj čas i síly pro jeho zvelebení. Jsem vděčná za tu krátkou zkušenost. Jsem vděčná za ránu v srdci, která mi bude vždy připomínat kruté odsunutí německých obyvatel z pohraničí. Na tom kraji je to totiž nesmírně znát a nikdo mi nenamluví, že to bylo správné nebo dokonce spravedlivé.

A děkuji touto cestou všem kněžím, kteří v takových farnostech žijí a pracují a zavazují se modlitbou za ně, aby neztráceli víru ve smysl svého povolání. A děkuji také všem obětavým duším, které jim jakkoli pomáhají. Pán Bůh zaplat'!

Lenka Trodlerová

Nečekané povolání

Pravidelné každoroční týdenní výjezdy na misie do Jeníkova, návštěvy různých míst litoměřické diecéze, ve mně vždy vyvolávaly pocit marnosti, smutku, duchovní tíživosti a bezmocnosti. Přesto jsem si k tomu kraji vypěstoval určitý vztah a zároveň poznával tamější lidi, kteří jsou duchovně prázdní, ale čekající na někoho, kdo jim řekne něco o Bohu. Mohl jsem vidět také misijní a zdevastované prostředí Mostecka, ve kterém pracuje horlivý kněz, otec Josef Čermák, který působil v Prosiměřicích, kde mě před 29 lety pokřtil.

Možná tyto impulsy mě minulý rok přiměly k přemýšlení, jestli právě v této diecézi nemám také misijně působit. Měl jsem tehdy ještě jiné starosti, i když byla slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, mé vnitřní rozpoložení bylo na bodě mrazu. Cestoval jsem autobusem a z rána mi ještě utkvěla v paměti fotka z internetu, že v Teplicích někdo z muslimských obyvatel připevnil na strom výhrůžný dopis napsaný arabsky a lámanou češtinou o přestoupení k islámu nebo smrti. A tedy příchod myšlenky na působení v litoměřické diecézi mnou byla odsouzena jako hloupost, nerozumnost, neboť se mi jednak vybavil neutěšený stav církevních staveb a jednak číhající nebezpečí jakéhokoliv druhu na každém kroku. Proto jsem ji po krátkém přemýšlení radikálně odmítl. Na tomto pozadí mého duševního rozpoložení bylo o to větší mé překvapení, když se po asi 10 minutách myšlenka na litoměřickou diecézi vrátila a způsobila mi hlubokou radost a přesvědčení, že zde je pro mě také místo, abych zde jako kněz, který se chce obětovat pro nesmrtelné duše, mohl působit.

Od toho okamžiku jsem takové impulsy začal brát vážně a začal tuto možnost rozlišovat a zkoumat. Po půl roce jsem se rozhodl ne skládat věčné sliby, místo toho jsem napsal otcí biskupovi Janovi, co na můj záměr říká. S radostí mě přijal. V srdci se mi rozhostil pokoj. 29. 8., po vypršení časných slibů, jsem 3. září přijel na arciděkanství v Liberci, kde se jako pastorační asistent a katecheta připravuji na jáhenské svěcení. Bohu díky.

Josef Maria Vrána

Moje zkušenost ve farnosti Jeníkov

To s čím bych se chtěl podělit, je jeden zážitek, který se stal v průběhu velkých prázdnin v roce 2006, když jsem byl bohoslovcem mezi 4. a 5. ročníkem. Tehdy jsme měli mít bohosloveckou praxi na některé faře, abychom poznali, jak žije kněz ve farnosti. A tak se stalo, že část této praxe jsem prožil ve farnosti Jeníkov. Do této farnosti jsme odjízďeli z Vranova nad Dyjí v neděli odpoledne. Další den jsme putovali pěšky do Mariánských Radčic na poutní místo v tomto kraji. Bylo to s úmyslem vyprosít si Boží pomoc a požehnání pro lidové misie v následujících dnech v Jeníkově a dalších obcích této farnosti.

Moje konkrétní zkušenost či „nejdobrodružnější“ zážitek se stal právě při těch misiích. Vše se událo velmi rychle a nečekaně. S ostatními jsem procházel vesnicí (mám za to, že to byl Jeníkov) a navštěvoval jednotlivé domy. Po zazvonění následoval krátký rozhovor s domácími a pozvání na blížící se misie a misijní program konaný v kostele ve stanovený den. Až u jednoho domu se tento obvyklý průběh hovoru „zasekl“. Pan domácí neměl zájem se mnou mluvit, ale já se nechtěl nechat jen tak odbýt. Zkoušel jsem to tedy znovu s tím, že ho opravdu zvů na program, který se bude konat v kostele v dalších dnech. On ale znova, že nemá zájem a že ať dám pokoj, ať jdu pryč, nebo na mě pusť psa. Až nakonec mi přibouchl okno na znamení, že je konec hovoru. Pak jsem ještě chvíli přemýšlel, co dělat. Po malé chvilce jsem nakonec usoudil, že zvonit znova nemá cenu a že tedy odejdu. Klidným krokem jsem tedy odcházel, až jsem prošel brankou na cestu, která k tomu domu vedla. A jak jsem šel po této cestě už směrem od domu, najednou za mnou rána a pes, kterého skutečně pan domácí pustil se „rozplácl“ v plné rychlosti na drátěném plotě, který kolem toho domu a zahrady byl postavený. Ten dům totiž nestál hned u cesty, ale jakoby uprostřed zahrady, kdy vzdálenost od domu k drátěnému plotu a brance mohla být, odhaduji 15 m. Když tedy se pes pana domácího „zastavil“ na plotě, pěkně jsem se polekal. Byla totiž už tma, takže jsem toho „pejska“ vůbec neviděl, až na tom plotě. Pak jsem přidal do kroku a za malou chvíli jsem na té cestě potkal otce. Byl jsem rád, že jsem ho potkal a mohl dál pokračovat spolu s ním.

P. Stanislav Váša

Jeníkov je pro mě místem mimořádných setkání

Již mnoho roků se modlím litanii k Boží Prozřetelnosti a nezdá se mi stává, že se nestačím divit...

Jeníkov jsem navštívil jen párkrát, a to vždy pracovně na faře, a tudíž jsem místních lidí mnoho nepoznal, a tak nemohu jejich povahy a chování posuzovat. Zato se mi tam stalo něco, co nemůže být nic jiného než Boží Prozřetelnost. Setkal jsem se tam totiž se dvěma, mě velmi známými lidmi, o nichž jsem byl přesvědčen, že je již nikdy nevidím. Bylo to loňský rok v květnu a začátkem července 2018. První z nich byl Jaromír Klügel

nedalekého Duchcova, se kterým jsem před 25 roky pracoval na opravách kostelů u Marcela Hrubého a o kterém jsem byl přesvědčen, že je již dávno mrtev, neboť již tehdy bojoval s rakovinou. Tenkrát byl již v invalidním důchodu a asi po dvou letech spolupráce z našeho společenství odešel. Když jsem se s ním tenkrát loučil, byl jsem přesvědčen, že ho vidím naposled... A ono hle.... Přišel na faru informovat se (myslím) na nějakou pěší pout' a před vchodovými dveřmi jsme se potkali – zaručeně ne náhodou! Kdybych zrovna pracoval na zahradě, tak bychom se minuli, ale já zrovna montoval práh na vchodové dveře. Samozřejmě to pro mne bylo ohromující překvapení! Pozval jsem jej na májovou pobožnost, při které náš zpěv doprovodil hrou na harmonium, a pak jsme ještě na faře rádně zavzpomínali na staré časy, a když jsem se s ním loučil, tak jsem v žádném případě netušil, že jej opravdu vidím naposled, protože asi za měsíc ho Nejvyšší povolal na věčnost.

Druhým z mých starých přátel, se kterým jsem se v Jeníkově setkal a s nímž jsem se též dobrého čtvrtstoletí neviděl, byl MUDr. Standa Doležel z naší farnosti, který se již roky pohybuje po světě, co by potulný misionář, a protože ovládá několik jazyků, pracuje pro FATYM co by občasný překladatel.

Začátkem loňských prázdnin jsem byl opět v Jeníkově, tentokrát provést generálku schodiště... a pro mne další nečekané setkání! Samozřejmě ne díky náhodě (ty neexistují), ale Boží Prozřetelnosti! A tak jsme po letech nevidění se zavzpomínali a ve volných chvílích a přestávkách mezi prací probrali kde co, od náboženství až po politickou situaci u nás i ve světě (neboť Standa je člověk věkem moudrý a světem zběhlý).

Standa mi řekl i zajímavou věc, co se místních lidí týká... rád si totiž v přestávkách mezi překládáním zašel za místníma chlapama do hospody na pivko, a asi se s nimi dobře skamarádil, protože si od nich nejednou přinesl na faru nějaké ty pamlsky v podobě zavařenin, nakládaných hub, nebo buchet či závinu, a tehdy mi řekl: „Tady nejsou špatní lidé, ale oni za námi do kostela nepřijdou, to my musíme za nimi.“ Netvrdím (za sebe), že by to muselo být zrovna do hospody, ale i to se dá – když se tam člověk neopije.

U Marcela Hrubého jsem prožil 4 roky a byly to vlastně také misie. Dva roky jsme bydleli a působili v Jiřetíně pod Jedlovou a pak v nádherné přírodě Česko - saského Švýcarska v Srbské Kamenici. Protože jsem 4 roky v pohraničí působil, tak trochu znám mentalitu místních lidí, kteří víru již dávno ztratili nebo jim nebyla od jejich předků předána, a je mi jich líto, neboť kdo ztratil víru, ztratil všechno! A tak je u nás křesťanů pro tyhle zbloudilé velice důležitý osobní příklad a vše překonávající láska, jednak mezi námi křesťany, a jednak a především láska k nim, nevěřícím či bloudícím bratřím a sestrám.

Jiří G.

Dva roky prázdnin

Jak to začalo

Již během studia střední školy jsem o prázdninách jezdila do FATYMu na tábory, pěší poutě nebo jen tak na pomoc. Práce se vždy našla. V posledním ročníku jsem měla touhu strávit dlouhé prázdniny po maturitě právě tam. Bylo to skvělé. Během prázdnin (i když jsem byla přijatá na VŠ a šla jsem i na zápis) jsem poznala, že mám dál ve FATYMu zůstat. Tak jsem se ze školy odhlásila a stala se slečnou katechetkou v Jeníkově, společně se s.k. Táňou. Bylo to báječné. Táňa mě seznamovala s lidmi, učila, co je třeba... Po dvou měsících se stala vážná věc. Jejímú tatínkovi se natolik zhoršilo zdraví, že musela z Jeníkova odejít, aby se o něj mohla starat. Zůstala jsem na faře sama. Cítila jsem se jako mladý prorok Jeremiáš, který Hospodinu říká, že je moc mladý pro tuto službu. A co mu Pán odpoví? „Neříkej: „*Jsem moc mladý. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se, já budu s tebou a vysvobodím tě. (srov. Jer 1,7)*“

S pomocí Boží

A tak to doopravdy bylo. Pán Bůh se podivuhodně staral. Nebylo pro mě lehké prožívat sama noci na faře, ale Pán Bůh mi vždy poslal nějakého pomocníka, který přijel, že jsem v týdnu byla nejvýše čtyři noci sama. A to vždy! Velkou podporou mi byla také rodina pana kostelníka. Také jsem nebyla beze strachu po cestě do jeníkovského kostela. Kdo zná, ví, že musí projít alejí stromů, což ve tmě není moc příjemné. Prosila jsem Pána o pomoc. A víte, co se stalo? Hlavou mi začala běžet písnička „Mou cestu v rukou máš, jdu s důvěrou“. Nebyla to v této chvíli pravda? Tak jsem byla zbavena strachu a mohla pokojně jít.

a Panny Marie

Panna Maria mi také moc pomáhala. Když nastaly Velikonoce, volné dny jsme prožívali společně s dětmi, aby také věděly, proč se tyto svátky slaví. Už na Zelený čtvrtek jsem byla odpoledne tak unavená, že jsem věděla, že jakmile si v kostele na mši svaté sednu, hned usnu. Moc jsem chtěla prožít obřady s Pánem, ale věděla jsem, že to nedokážu. Na faru přišla i dvojice mladých, kteří tam byli poprvé. Chtěli se také podívat do kostela. A když jsme byli u obrazu Matky Důvěry, pomodlili jsme se k ní. Stalo se něco neočekávaného. Po modlitbě ze mě únava úplně spadla! Cítila jsem, že mám sílu na celý večer a tedy i na mši svatou!

Život na vlásku

Jednou mi málem šlo o život. Jela jsem navštívit paní ve vedlejší farnosti. Nebyla doma, ale dozvěděla jsem se, že je na návštěvě v protějším domě. Její kamarádka mě nejprve vlídně přijala a krátce jsme se seznámily.

Jenomže, spletla si mě s někým, kdo jí dříve asi hodně ublížil, a nebyla daleko, aby se velmi rozčílila. Byla těsně před amokem, a kdyby se opravdu rozlítla, věřím, že bych z domu neodešla celá. Něco ji však zadržovalo, tak jsem se co nejdříve rozloučila, blesku rychle se vrátila do Jeníkova.

Pán Bůh je gentleman

Boží pomoc v Jeníkově byla přímo hmatatelná. Jednou v zimě došlo na faře dřevo. Bylo třeba ho přinést ze zahrady, kde bylo uskladněné. Většinou mi v tom pomáhali ti, kteří přijeli na faru, protože jsem neměla sílu tolik dřeva nanosit. Ale tentokrát už nebylo. Nic mi nezbyvalo. Potřebovala jsem něco vyřídit a hned potom začít se dřevem. Ale když jsem vyšla před faru, zrovna přicházel nějaký muž, který byl několik dní na cestách a prosil o jídlo. Vzala jsem ho na faru a v tom mi svitlo: „On mi může se dřevem pomoci!“ Byl ochotný a nanosil, co bylo potřeba. Pán Bůh se tak opět postaral! Poslal člověka, který mi pomohl, abych dřevo nemusela nosit!

Na závěr bych se s vámi chtěla rozdělit o dvě rady, které mi Jeníkov přinesl, a pomáhaly mi. Možná povzbudí i vás.

1. Nikdy si nemysli, že něco bude tak, jak si představuješ. (Nejednou byl naplánovaný nějaký program nebo akce a jeníkovští vždy něčím dokázali překvapit.)

2. Nemysli si, že tvá práce bude mít pozemský trvalý užitek. (pozn.: Každá práce může mít trvalý užitek, záleží, s jakým úmyslem ji děláme, ale pozemsky, např. když bylo na faře něco uklizené nebo připravené, dlouho to nevydrželo.)

s. k. Irča

A Bůh žehná

V souvislosti s naším působením v Jeníkově se opakovaně v různých podobách a variacích setkáváme s událostmi, které můžeme shrnout pod odvážný název: „Mimořádné Boží požehnání“. Zajímavé je, že něco z této kategorie zažili mnozí z těch, kteří pro Jeníkov nebo obecně pro jeníkovské něco dělají.

Pro ilustraci zmíním jen jednu z vnějších zkušeností. V sobotu 5. 1. 2019 se konala Tříkrálová sbírka v Duchcově. Jako obvykle autobus koledníků vyjížděl z moravských Štítar v 5 hodin ráno. Další se k nim měli připojit v Jeníkově a v Duchcově. Když jsme nasedali ve Štítarech do autobusu, náš známý řidič říká: „Díval jsem se na internetu na počasí, jaké předpovídají na dnešek pro Duchcov. Má tam hodně pršet, vůbec vám nezávidím.“ Nu, což, pomyslel jsem si, Pánu Bohu poručeno. V Duchcově však bylo po celou dobu sbírky počasí příznivé a nikdo z nás nezmokl. Někteří dokonce v závěru viděli nad Duchcovem duhu, což je ovšem v tomto lednovém období mimořádně potěšilo.

V Jeníkově jsme se ještě stavovali na mši svatou a večeri na faru. Využil jsem této chvíle jídla a zaběhl navštívit jednoho místního známého, s kterým jsem se potřeboval domluvit na pár věcech. A ten mě přivítal se slovy: „Vzpomínal jsem na vás. Měli jste to hodně náročné v tom dešti.“ Odvětil jsem: „Ale ne, počasí bylo v pohodě.“ Teprve od něj jsem se dozvěděl, že déšť slibovaný pro Duchcov, byl během dne v Jeníkově. A to jsou to jen 2 km vzdušnou čarou.

P. Marek Dunda